MUZEUM
POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ
im. TADEUSZA KOŚCIUSZKI

DZIEDZICTWO AKADEMICKIEGO LWOWA NA POLITECHNICE KRAKOWSKIEJ

Zeszyty Historyczne Muzeum PK
1/2017 (1), rok 1, KRAKÓW 2017

A.D

A.D

A.D

A. D.

DZIEDZICTWO AKADEMICKIEGO LWOWA NA POLITECHNICE KRAKOWSKIEJ

Muzeum Politechniki Krakowskiej

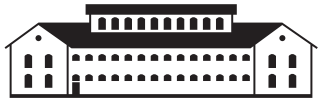

DZIEDZICTWO AKADEMICKIEGO LWOWA NA POLITECHNICE KRAKOWSKIEJ

Zeszyty Historyczne Muzeum PK 1/2017 (1), rok 1

Kraków 2017

Komitet Redakcyjny Zeszytu
Barbara BARTKOWICZ, Henryk BRYŚ, Marcin CHRZANOWSKI (przewodniczący), Antoni OSTOJA- GAJEWSKI, Krystyna WIECZOREK-CIUROWA, Roman WIELGOSZ, Adam WINIARZ

Recenzent
STEFAN PIECHNIK (Politechnika Krakowska)

Redakcja i opracowanie biogramów
Lilianna LEWANDOWSKA

Projekt okładki i układu typograficznego
Lucjan OSTROWSKI

Fotografie i reprodukcje
Jan ZYCH

Korekta Językowa
Wanda NOSZKA-GABOR

Na okładce
Gmach Politechniki Lwowskiej (fot. Narodowe Archiwum Cyfrowe)
Budynek główny Politechniki Krakowskiej (fot. J. Zych)
Pocztówka z malowidłem Jana Matejki znajdującym się w auli Politechniki Lwowskiej (wyd. Politechnika Lwowska)
Rzeźba na Krakowskich Plantach przedstawiająca rozmowę Stefana Banacha i Otto Nikodyma (fot. J. Zych)

Druk
Dział Poligrafii Politechniki Krakowskiej
Nakład: 500 egz.

@ Copyright by Politechnika Krakowska
ISSN 2544-1833

Wydawca:
Politechnika Krakowska
Kraków, ul. Warszawska 24
PL 31-155 Kraków

WPROWADZENIE

Przesłanki

Politechnika Krakowska, jako samodzielna uczelnia techniczna została utworzona w roku 1954. Jednak rocznicę swojego powstania Politechnika odnosi do roku 1945, kiedy to na Akademii Górniczej (AG), noszącej od roku 1948 nazwę Akademia Górniczo-Hutnicza (AGH), powołano do życia tzw. Wydziały Politechniczne. Była to nazwa nieoficjalna, choć stosowana w dokumentach urzędowych, obejmująca trzy nowe wydziały: Architektury, Inżynierii i Komunikacji. Historię ich powstania można znaleźć w kolejnych wydaniach jubileuszowych Politechniki z lat 1976, 1995, 2005 i 2015, umieszczonych w bibliografii niniejszego wydawnictwa. Powtarzającą się wzmianką w tych wydawnictwach jest powoływanie się na dziedzictwo Politechniki Lwowskiej (PL). Okoliczność ta była konsekwencją zmian terytorialnych, jakie nastąpiły po drugiej wojnie światowej, kiedy to Politechnika Lwowska w roku 1939 przestała istnieć jako polska wyższa uczelnia techniczna. Po uporczywym, choć burzliwym okresie jej działania w warunkach zmieniających się okupacji wojennych, jej działalność kontynuuje uczelnia ukraińska, nosząca obecnie nazwę: Lwowski Narodowy Instytut Politechniczny „Politechnika Lwowska".

Jak pisze Zbysław Popławski w zakończeniu swojej fundamentalnej monografii „Dzieje Politechniki Lwowskiej 1844-1945"[1]: '*Dobra materialne* [Politechniki] ...*pozostały we Lwowie, dobra duchowe Politechniki Lwowskiej przeszły do kraju nad Wisłą i Odrą...*'. W istocie, w wyniku masowego exodusu polskich pracowników naukowych akademickiego środowiska lwowskiego (poza Politechniką – także Uniwersytetu im. Jana Kazimierza) w pierwszych latach powojennych powstały politechniki w Krakowie, Gliwicach i Wrocławiu. Spośród ok. 200 pracowników przyszłej Politechniki Krakowskiej, tworzącej się w 1945 r. na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej, około stu osób wywodziło się właśnie z akademickiego środowiska Lwowa. W niniejszym wydawnictwie do większości informacji o nich udało się dotrzeć głównie dzięki publikacjom Zbysława Popławskiego, wydawanym wcześniej na Politechnice Krakowskiej. Wszyscy Oni już nie żyją. Ostatnimi, którzy odeszli, byli: Jerzy Węgierski (2012), Alina Dawidowicz (2007), Feliks Barański (2006), Stanisław Steindel (2005) oraz jeden z pierwszych rektorów samodzielnej już Politechniki Krakowskiej – Bronisław Kopyciński (2004). Odchodzą też ostatni świadkowie ich życia i pracy – dzieci, współpracownicy. Uchronienie od zapomnienia postaci współzałożycieli naszej Uczelni jest moralnym obowiązkiem utworzonego w roku 2004 Muzeum Politechniki Krakowskiej.

Bezpośredni impuls do podjęcia tej pracy przyszedł z dwu źródeł. W roku 2014 ukazała się książka autorstwa Mariusza Urbanka p.t. *Genialni. Lwowska szkoła matematyczna*[2] poświęcona głównie czterem luminarzom polskiej matematyki, jakimi byli: Stefan Banach, Hugo Steinhaus, Stanisław Ulam

1. Zbysław Popławski, *Dzieje Politechniki Lwowskiej 1844–1945*, Wyd. Ossolineum, Wrocław 1992, ISBN 83-04-03932-X.
2. Mariusz Urbanek, *Genialni. Lwowska szkoła matematyczna,* Wyd. ISKRY, Warszawa 2014, ISBN 978-83-244-0381-3.

i Stanisław Mazur. Wśród licznej grupy ich studentów i współpracowników pojawiają się też dwa, wyżej wspomniane już nazwiska: Alina Dawidowicz i Feliks Barański, cytowane na stronicach tej książki.

Rok później, wiosną roku 2015, w pomieszczeniach Muzeum, Biblioteka Główna Politechniki Krakowskiej zaprezentowała wystawę *Leopolis Semper Fidelis*[3]. Przedstawiono na niej 29 książek polskich autorów będących pracownikami naukowymi Politechniki Lwowskiej, które ukazały do roku 1939. Wśród nich znalazły się tylko dwa nazwiska (Antoni Plamitzer i Edmund Wilczkiewicz) późniejszych założycieli Politechniki Krakowskiej.

Oczywistą stała się więc potrzeba wydobycia z zapomnienia całej, tak przecież licznej grupy Założycieli naszej Uczelni i uchronienia Ich Imion przed zapomnieniem. Temu wyzwaniu stara się sprostać niniejsze wydawnictwo Muzeum Politechniki Krakowskiej.

Założenia redakcyjne

W pierwszym rzędzie przyjęto założenie, że wydawnictwo to będzie swojego rodzaju słownikiem biograficznym, w którym zostaną jedynie zasygnalizowane sylwetki postaci i ich powiązania z środowiskiem akademickim Lwowa sprzed drugiej wojny światowej. Każdy biogram mieści się na jednej stronie w jednolitym układzie, obejmującym: nazwisko i imię, rok narodzin i zgonu, nazwę uprawianej dziedziny, fotografię, zwięzłe przedstawienie związków ze Lwowem i Krakowem (poprzedzone symbolami graficznymi uczelni lwowskich oraz Politechniki Krakowskiej) i szkicową sylwetkę osoby. Na dole strony podano źródła, jakie udało się znaleźć Redakcji, odnoszące się do danej osoby.

Pewnych wyjaśnień wymagają zarówno kryteria kwalifikujące poszczególne osoby do umieszczenia ich w niniejszym wydawnictwie, jak i charakter tekstu dotyczącego sylwetek poszczególnych osób.

Jako **kryterium kwalifikacyjne** przyjęto graniczną datę dzień 1 września 1939 roku. Zgodnie z tym kryterium w niniejszym wydawnictwie mieszczono tylko te osoby, które przed tą datą miały bezpośredni, sformalizowany kontakt ze środowiskiem akademickim Lwowa. Mogli to więc być pracownicy lwowskich uczelni, ich absolwenci oraz studenci, którzy podjęli studia w uczelniach lwowskich przed powyższą datą graniczną. Lwowskie uczelnie to Politechnika Lwowska, Uniwersytet im. Jana Kazimierza i Lwowska Szkoła Przemysłu Artystycznego[4], której studentką w latach 1929–1932 była Jadwiga Horodyska, rzeźbiarka, profesor Politechniki Krakowskiej.

Przyjęte kryterium wyeliminowało – niestety – młodzież, która nie zdążyła podjąć studiów w roku akademickim 1939/40, oraz tę, która studiowała w uczelniach lwowskich w okresie wojny. Taką osobą była np. Wanda Pencakowska, urodzona w 1922 roku we Lwowie (zm. 2009), późniejsza profesor Wydziału Architektury PK. Ponieważ system szkolnictwa podstawowego w Polsce okresu międzywojennego obejmował 12 lat szkolnych, większość młodzieży mogła podejmować studia dopiero w wieku 19 lat.

Z podobnych powodów nie zostały umieszczone w niniejszej publikacji osoby, które znalazły się we Lwowie dopiero w czasie wojny i podjęły studia na niepolskich uczelniach, jakie wówczas we Lwowie działały, a później, kończąc studia już w Polsce, stawały się współtwórcami i pracownikami Politechniki Krakowskiej. Wśród nich wyróżnia się osoba Stanisława Juchnowicza[5], emerytowanego profesora Politechniki Krakowskiej, urodzonego w roku 1923 w Lidzie, który studiował we Lwowie w okresie oku-

3. Biblioteka Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki, *Leopolis semper Fidelis. Katalog wystawy*, opracowanie: Bożena Gorczyca, Paulina Kot, Anna Kraus, Anna Strojna-Krzystanek, Anna Zawrzykraj, Wydawnictwo PK, Kraków 2015, ISBN 978-83-7242-818-9.
4. https://pl.wikipedia.org/wiki/Lwowski_Pa%C5%84stwowy_Instytut_Sztuki_Dekoracyjnej_i_Stosowanej_im._Iwana_Trusza (dostęp: 27.11.2016).
5. Por.: *Profesor Niezwyczajny. Wspomnienia profesorów Politechniki Krakowskiej*, (red. Joanna Komperda), Wyd. PK, Kraków 2011, strony 17-22.

pacji niemieckiej (najpierw w Konserwatorium Muzycznym, a potem w niemieckiej zawodowej szkole technicznej, w której wykładowcami byli profesorowie rozwiązanej Politechniki Lwowskiej). Profesor Juchnowicz jest do dziś aktywnym członkiem społeczności naszej Uczelni.

Wspomnieć tu też trzeba członków rodzin profesorów Politechniki Lwowskiej, którzy z racji wieku nie mogli być ujęci w niniejszym wydawnictwie, a którzy – choć urodzeni we Lwowie – byli pracownikami dopiero w Politechnice Krakowskiej w pierwszych latach jej powstawania. Szczególnie liczna ich grupa zajmowała się nauczaniem geometrii wykreślnej (był wśród nich np. Janusz Zipser, urodzony w roku 1926, syn Kazimierza, rektora Politechniki Lwowskiej w latach 1928 i 1932).

Heroiczny okres starań lwowskiego środowiska naukowego o utrzymanie polskości Politechniki Lwowskiej w czasach wojny wymagałoby jednak szerzej zakrojonych badań. Wobec skromnego dorobku powojennego piśmiennictwa w tym zakresie opis okresu funkcjonowania Politechniki nie mógł być w sposób odpowiedzialny włączony do niniejszego wydawnictwa.

Wreszcie – środowisko akademickie tworzą nie tylko pracownicy naukowi. Laboranci, bibliotekarze, archiwiści, administratorzy zapewniający sprawne funkcjonowanie instytucji akademickich – wszyscy oni pełnią ważną rolę w kształtowaniu środowiska. Niestety, rzadko można trafić na szersze opracowania działalności tej grupy; ich śladów trzeba szukać w archiwach, albo w ...barwnych anegdotach. Takimi byli zapewne Stanisław Prokop i Michał Szczepaniak, obaj z Politechniki Lwowskiej, których Wydział Inżynierii Środowiska PK umieścił wśród swoich zmarłych a zasłużonych pracowników[6].

Sylwetki poszczególnych osób zamieszczono na przeznaczonych im stronach opierając się na różnych źródła (zob. poniżej szczegółowe omówienie źródeł), przyjmując nienaruszalne założenie, że objętość tekstu biogramu nie spowoduje wyjścia poza jedną stronę. W znacznej części są to kompilacje informacji, opracowane przez Zespół Redakcyjny. Podstawowym założeniem było, że nie mają one charakteru oceniającego krytycznie ani apologetycznie (np. nie wymieniano odznaczeń ani przynależności do organizacji politycznych). Przytoczone teksty należy więc traktować przede wszystkim jako wywoławcze i zachętę dla Czytelników do dalszych poszukiwań materiałów źródłowych i ew. poświęcenia wymienionym osobom osobnych opracowań, mających *sensu stricto* charakter historyczny.

Ze względu na wielokrotne występowanie nazw własnych uczelni, z udziałem których powstała Politechnika Krakowska i – równocześnie – ograniczenie każdego biogramu do jednej strony, stosowano następujące skróty:

PL – Politechnika Lwowska, AG – Akademia Górnicza (do 1948 r.), AGH – Akademia Górniczo-Hutnicza (od 1948 r.), PK – Politechnika Krakowska (od 1954).

Używano też ujednoliconej nazwy Wydziały Politechniczne AG lub AGH dla tych wydziałów, które w roku 1954 utworzyły samodzielną uczelnię – Politechnikę Krakowską.

Podobnie symbole uczelni: Politechniki Lwowskiej i Politechniki Krakowskiej, należy traktować jedynie jako wskazanie przynależności do akademickiego środowiska Lwowa lub Krakowa.

Źródła

Niniejsze wydawnictwo, aspirując do charakteru wydawnictwa naukowego, posługuje się takimi jego elementami jak cytowania dokumentów i literatury, a także poddając się recenzji.

Tym niemniej przyjęto specyficzny sposób cytowania źródeł, stanowiących podstawę podawanych informacji. Powodem była chęć możliwie bezpośredniego wskazania informacji dotyczących poszczególnych osób, tym bardziej, że wiele ważnych wydawnictw książkowych, z których korzystano, nie posiadało indeksów. W szczególności dotyczyło to dwu fundamentalnych wydawnictw dotyczących historii Politechniki Krakowskiej.

6. http://www.wis.pk.edu.pl/historia,s31.html (dostęp:30.11.2016).

Przede wszystkim, źródłami były publikacje książkowe wydane przez Politechnikę Krakowską z okazji jubileuszów 30-lecia[7] i 50-lecia[8] oraz dokumenty archiwalne, znajdującej się w Archiwum Politechniki Krakowskiej.

Podstawową publikacją, dotyczącą Politechniki Lwowskiej, obok już powyżej wymienionej monografii Z. Popławskiego, były inne jego publikacje, a w szczególności wydawnictwo PK[9], które stanowi rozszerzenie fragmentu monografii tego autora z roku 1992 (op.cit.) i zawiera obszerny wykaz pracowników Politechniki Lwowskiej.

Z kolei w pracy zbiorowej pod redakcją R. Ciesielskiego[10], wydanej w roku 1996, Z. Popławski podejmuje próbę odpowiedzi na pytanie, która z polskich uczelni, powstałych po roku 1945, ma etycznie uzasadnione prawo do przypisywania sobie dziedzictwa Politechniki Lwowskiej. Zestawienie takie trudne jest do jednoznacznego sporządzenia, gdyż wielu pracowników Politechniki Lwowskiej pracowało kolejno (lub nawet równocześnie) w kilku uczelniach tworzących się w powojennej Polsce. Politechnika Krakowska jest w tym zastawieniu na wysokim, 3. miejscu, ale wydaje się, że najwłaściwsze byłoby stwierdzenie, iż całe wyższe szkolnictwo techniczne Polski powojennej skorzystało z tego dziedzictwa.

Często poszukiwane informacje o uczonych proweniencji lwowskiej znaleźć można w różnego rodzaju słownikach biograficznych, periodykach, wydawnictwach jubileuszowych innych uczelni itp. Kierując się główną przesłanką niniejszego wydawnictwa, mającego być jak najszerszym źródłem informacji, wymagających – być może – dalszego uściślenia, przyjęto koncepcję umieszczania odnośników jak najbliżej, w sensie fizycznym, każdego biogramu. W tym celu u dołu strony zarezerwowane jest miejsce dla umieszczenia wszystkich źródeł, jakie udało się wydawcy znaleźć (w tym – ulotne ze swej natury – informacje internetowe). Umieszczenie ich wyłącznie w postaci numerowanego spisu bibliografii na końcu wydawnictwa i cytowanie numerów poszczególnych pozycji (jak to ma miejsce w klasycznych opracowaniach naukowych) oznaczałoby nieustanne i nużące dla Czytelnika wertowanie poszczególnych pozycji bibliografii.

W zamian, końcowe zestawienie bibliografii uzupełniono wyrazistymi symbolami, pozwalającymi na łatwe, mnemotechniczne ich odszyfrowywanie w trakcie przeglądania kolejnych biogramów. Pozwoliło to zarazem na umieszczanie dokładniejszego wskazywania miejsca cytowania poprzez wskazywanie numerów stron poszczególnych pozycji lub numerów czasopism. W przypadku wielokrotnego cytowania danej osoby w indeksowanym wydawnictwie książkowym, podawano jedynie pierwszą stronę cytowania z następującym po niej znakiem „plus" (+).

Dla wygody Czytelników, spis bibliografii wraz z ich symbolami umieszczono nie tylko na końcu wydawnictwa, ale i na skrzydełku ostatniej strony okładki, co umożliwia łatwe sprawdzanie znaczenia symboli, bez potrzeby każdorazowego przechodzenia do strony wydawnictwa, na której jest pełne zestawienie bibliografii. Liczymy, że pozwoli to na szybkie i łatwe znajdowanie lokalizacji odnośników w poszczególnych pozycjach bibliografii.

W wielu przypadkach informacje, z braku innych źródeł, znajdowano w Internecie. Pomimo ulotnego charakteru tych informacji, zdecydowano się na zamieszczanie ich na poszczególnych biogramach w osobnym polu poniżej miejsca, gdzie cytowane są źródła publikowane w wydawnictwach książkowych. Podobnie postąpiono w kilku przypadkach, gdy autorzy biogramów wskazywali na publikacje w czasopismach specjalistycznych, jako źródło informacji.

---

7. Weiss S. (red.), *Politechnika Krakowska 1946–1976*, Wyd. PK, Kraków 1976.
8. Muszyński W. (red.), *Politechnika Krakowska 1945–1995*, Wyd. PK, Kraków 1995, ISBN 83-0-3878-8-3.
9. Zbigniew Popławski, *Politechnika Lwowska w latach 1844–1945*, Politechnika Krakowska, Monografia nr 249, Seria Historyczno-Techniczna z. 5, Kraków 1999.
10. Roman Ciesielski (red.), *Wspomnienia z początkowych lat Politechniki Krakowskiej*, Wyd. PK, Seria Historyczno-Techniczna z. 3, Monografia nr 212, Kraków 1996, PL ISSN 0860-97X).

Większość materiałów źródłowych: wydawnictwa książkowe, wydawnictwa rozproszone oraz dokumenty lub ich kopie i kopie stron internetowych (za wyjątkiem materiałów znajdujących się w Archiwum PK), jest dostępnych w Bibliotece Muzeum PK.

Podziękowania

Wydawnictwo niniejsze swoje powstanie zawdzięcza wysiłkowi bardzo szerokiego grona osób. W pierwszym rzędzie należy tu wymienić Radę Muzeum, która poparła samą ideę jego powstania, delegując niektórych swoich członków do Zespołu Redakcyjnego (prof. prof. Barbara Bartkowicz, Antoni Ostoja-Gajewski, Roman Wielgosz). Niektórzy członkowie Rady Muzeum brali bezpośrednio udział w pracach redakcyjnych nie wchodząc do tego zespołu: mgr Jan Zych, który zajął się dokumentacją fotograficzną i mgr Tadeusz Surma, kierownik Archiwum PK. Do Zespołu Redakcyjnego weszli także emerytowani pracownicy Politechniki nie będący członkami Rady Muzeum, p-oświęcając swój czas na częste spotkania Zespołu i opracowywanie poszczególnych biogramów (prof. Henryk Bryś, prof. Krystyna Wieczorek-Ciurowa, dr Adam Winiarz).

Do prac Zespołu Redakcyjnego włączali się zarówno czynni pracownicy Politechniki (prof. Marian Hopkowicz, prof. Zbigniew Porada, dr Zofia Gręplowska, dr Beata Vogt, mgr Lucyna Korman), jak i pracownicy emerytowani (prof. Janusz Biernacki, prof. Michał Dyląg, dr Elżbieta Chrzanowska, mgr Marta Niemiec, dr Brunon Obuchowicz), przygotowując poszczególne biogramy lub dostarczając ważne dokumenty.

Wreszcie szczególnie zaangażowaną grupę autorów stanowili członkowie rodzin osób, których biogramy zostały włączone do opracowania: synowie i córki, a nawet wnukowie. Dotyczy to biogramów profesorów: T. Chlipalskiego, H. Budziły, L. Krajewskiego, S. Oprzędkiewicza, Z. Romaniszyna, Z. Skąpskiego i S. Steindla. Materiały te były na ogół poddawane opracowaniu redakcyjnemu (zwykle ze względu na ograniczenia miejsca przeznaczonego na prezentowanie sylwetek poszczególnych osób).

Korzystaliśmy również z opracowań grupy Wychowanków Politechniki, zgromadzonych wokół Uniwersytetu Trzeciego Wieku, organizujących coroczne „Zaduszki" i publikujących zeszyty zawierające informacje o zmarłych pracownikach Politechniki Krakowskiej.

W szczególny sposób wśród biogramów wyróżniono Profesora Akademii Górniczej Izydora Stella-Sawickiego, z inicjatywy którego w roku 1945 tworzone były zalążki naszej Uczelni. Poświecony mu tekst autorstwa mgr Lesława Petersa, poprzedza pozostałe biogramy, umieszczone następnie w kolejności alfabetycznej.

Zasadniczą cześć prac merytorycznych (poszukiwanie i analiza źródeł) i redakcyjnych (opracowanie i redakcja biogramów) wykonały pracownice Muzeum PK, Pani mgr Lilianna Lewandowska, Kierownik Muzeum i Sekretarz Zespołu Redakcyjnego, a także Pani mgr Maria Molo.

Szczególnie gorące podziękowania kierujemy na ręce Pana Profesora Stefana Piechnika, członka Rady Muzeum z ramienia rektora PK, za zrecenzowanie zróżnicowanego zbioru opracowań, tworzonego przez wielu Autorów. Oczywiście odpowiedzialność za treść tych tekstów ponosi Zespół Redakcyjny, w szczególności – piszący te słowa.

Na koniec, składamy podziękowania władzom Politechniki Krakowskiej w osobie Pana Profesora Andrzeja Białkiewicza, Prorektora PK, któremu podlega Muzeum. Jego życzliwość i pomoc przy rozwiązywaniu licznych problemów bieżących Muzeum pozwoliła nam na dokończenie tej pracy. A dowodem Jego osobistego zainteresowania pracami Zespołu było także opracowanie jednego z biogramów.

Profesor Marcin Chrzanowski
Przewodniczący Zespołu Redakcyjnego

IZYDOR STELLA-SAWICKI – twórca Politechniki Krakowskiej

Politechnika Krakowska powstała jako efekt wspólnego wysiłku wielu ludzi, jednak najważniejszą rolę w jej założeniu odegrał Izydor Stella-Sawicki. Cieszący się dużym autorytetem ze względu na swe osiągnięcia naukowe, obdarzony talentem organizatorskim potrafił wokół idei założenia pod Wawelem szkoły wyższej, obejmującej różne dziedziny techniki, skupić liczne grono wysokiej klasy specjalistów. Umiał też przekonać do tego projektu ludzi z kręgów ówczesnej władzy. Stworzył instytucję, której wkład w rozwój Polski mierzony jest dziesiątkami tysięcy wykształconych inżynierów i badaczy, niezliczoną ilością obiektów i rozwiązań zaprojektowanych przez pracowników i wychowanków Politechniki Krakowskiej, a także znaczącym wkładem do rozwoju nauk technicznych.

Izydor Stella-Sawicki był krakowianinem z wyboru, ale pochodził ze Lwowa. W mieście tym przyszedł na świat 5 kwietnia 1881 roku w rodzinie doktora medycyny i tu zdobywał wykształcenie. W 1904 roku na Politechnice Lwowskiej zdał z odznaczeniem egzamin państwowy II stopnia, uzyskując tytuł inżyniera dróg i mostów. Początkowo pracował na Politechnice Lwowskiej jako asystent, by wkrótce później przenieść się do Krajowego Biura Melioracyjnego we Lwowie na stanowisko starszego inżyniera. Pracę tę łączył przez pewien czas z wykładami w lwowskiej Szkole Ogrodniczej.

Zanim całkowicie poświęcił się nauce, długo zajmował się działalnością inżynierską. Projektował i kierował pracami budowlanymi. Zajmował się m.in. obwałowaniem Wisły w Oświęcimiu i jej prawego brzegu od Niepołomic do Zawichostu. Dziełem Stelli-Sawickiego były żelbetowe hale w Sułkowicach, budynki szkół ekonomicznych i handlowych we Lwowie, Drohobyczu i Kołomyi, warsztaty Szkoły Górniczej w Dąbrowie Górniczej, a w Krakowie laboratorium mechaniczne Akademii Górniczej przy ul. Reymonta oraz hangar na lotnisku w Rakowicach. Współpracował, głównie w latach 1930–1934, przy opracowaniu pierwszych polskich norm dotyczących obliczania i projektowania konstrukcji betonowych i żelbetowych oraz wykonywania robót betonowych i żelbetowych w budownictwie lądowym i wodnym.

Za właściwy początek jego kariery akademickiej można uznać rok 1921, w którym został powołany na stanowisko wykładowcy budownictwa w Akademii Górniczej w Krakowie. Pokonując na uczelni kolejne szczeble, doszedł w 1936 roku do tytułu profesora zwyczajnego, a następnie funkcji dziekana Wydziału Hutniczego, którą pełnił w latach 1937–1939. Po wkroczeniu Niemców do Krakowa, podzielił los grona profesorów aresztowanych 6 listopada 1939 r. w ramach niesławnej Sonderaktion Krakau. Został wywieziony do obozu koncentracyjnego w Sachsenhausen, z którego zwolniono go 8 lutego 1940 r. wraz z gronem starszych uczonych. Pobyt w Sachsenhausen mocno nadszarpnął zdrowie blisko 60-letniego uczonego. Mimo to po powrocie do Krakowa nie tylko podjął pracę w Technicznej Szkole Górniczo-Hutniczo-Mierniczej na Krzemionkach, ale także zaangażował się w tajne nauczanie.

W styczniu 1945 r., gdy tylko Niemcy opuścili Kraków, rozpoczął starania o utworzenie pod Wawelem wyższej szkoły o profilu politechnicznym. Myśl nie była nowa, bowiem o potrzebie powołania takiej uczelni dyskutowano jeszcze w okresie międzywojennym, a także w latach okupacji. Godny podkreślenia jest natomiast fakt, że w sprawie realizacji tej idei zwrócono się właśnie do Izydora Stelli-Sawickiego. Bodaj jako pierwsi, nazajutrz po wyjściu Niemców, przyszli do profesora jego uczniowie ze szkoły

na Krzemionkach – Tadeusz Kantarek i Raul Karczewski. Również środowisko akademickie widziało w Stelli-Sawickim człowieka najbardziej nadającego się do roli głównego promotora idei politechniki w Krakowie, powierzając mu funkcję przewodniczącego komitetu organizacyjnego nowej uczelni. Świadczyło to o szacunku i zaufaniu, jakimi Stella-Sawicki cieszył się w środowisku akademickim.

Czas był wyjątkowo trudny. Trwała przecież jeszcze wojna, na wyzwolonych terenach panował chaos, a głównym problemem było zapewnienie ludziom elementarnych warunków egzystencji. Mimo niesprzyjających okoliczności Izydor Stella-Sawicki z ogromną energią przystąpił do powierzonego mu zadania. Aby zyskać akceptację nowych władz dla pomysłu powołania politechniki, wielokrotnie jeździł do Warszawy, docierając do najwyższych osób w ówczesnym kierownictwie państwa, łącznie z przewodniczącym Krajowej Rady Narodowej Bolesławem Bierutem. Potrzebę powołania politechniki w Krakowie tłumaczył koniecznością szybkiej odbudowy kraju ze zniszczeń wojennych.

W toku dyskusji początkowo przewagę zyskał pomysł powiązania nowej uczelni z potencjałem gospodarczym Śląska. W efekcie powołana została Politechnika Śląska z tymczasową siedzibą w Krakowie. Uroczysta inauguracja roku akademickiego tej uczelni została zorganizowana 31 maja 1945 roku w auli Akademii Górniczej. Prof. Stella-Sawicki wygłosił wykład inauguracyjny „Znaczenie wyższych uczelni technicznych dla państwa". Pozostał jednak wierny koncepcji utworzenia politechniki pod Wawelem. Widząc, że starania w tej kwestii nie przynoszą oczekiwanego skutku, wpadł na znakomity, jak się okazało, pomysł rozszerzenia AG o wydziały politechniczne. Idea spotkała się z życzliwym przyjęciem rektora AG Walerego Goetla, który osobiście zaangażował się w jej urzeczywistnienie.

W efekcie 5 października 1945 r. minister oświaty w specjalnym piśmie upoważnił rektora Akademii Górniczej do zorganizowania Wydziałów Politechnicznych, a w oddzielnym piśmie powierzył prof. Stelli-Sawickiemu funkcję zastępcy rektora AG, czyli prorektora, ds. tychże wydziałów.

Funkcjonując formalnie w strukturze Akademii Górniczej, od początku Wydziały Politechniczne cieszyły się pełną autonomią. Miały własny budżet i własny Senat, na czele którego stanął Izydor Stella-Sawicki. Z tej racji jest on dziś uznawany za historycznie pierwszego rektora Politechniki Krakowskiej. Jego portret w Sali Senackiej PK otwiera galerię wizerunków rektorów uczelni.

Prof. Izydor Stella-Sawicki z ogromną energią angażował się w tworzenie podstaw działalności nowej szkoły wyższej. Troszczył się o zapewnienie wydziałom warunków do pracy. W szczególności dzięki jego staraniom przekazano młodej uczelni zwolnione przez wojsko obiekty przy ul. Warszawskiej, co pozwoliło rozproszone po mieście jednostki Wydziałów Politechnicznych skupić w jednym miejscu.

Inną ogromną zasługą profesora było pozyskanie dla idei politechniki w Krakowie wybitnych uczonych, takich jak znany w świecie matematyk i astronom Tadeusz Banachiewicz, uznawany za ojca współczesnej urbanistyki polskiej Tadeusz Tołwiński czy ekonomista Jerzy Michalski, który współtworzył projekty aktów normatywnych leżących u podstaw odrodzenia w 1918 r. państwa polskiego. Stella-Sawicki skupiał też wokół siebie zdolnych młodych ludzi. 1 lipca 1948 r. nadane zostały pierwsze na Wydziałach Politechnicznych AG stopnie doktorskie. Uzyskali je Juliusz Koreleski i Tadeusz Mazurek, których promotorem był prof. Izydor Stella-Sawicki. Doktoryzowali się u niego również: późniejszy rektor PK Bronisław Kopyciński (piąty z kolei wypromowany doktor WP AG), późniejszy dziekan Wydziału Mechanicznego Michał Życzkowski i późniejszy prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego Janusz Murzewski. Do grona uczniów należał też inny przyszły rektor PK Roman Ciesielski.

Marzeniem prof. Stelli-Sawickiego było pełne usamodzielnienie Wydziałów Politechnicznych AG i pokierowanie całkowicie niezależną Politechniką Krakowską. Na drodze do realizacji tych planów stanęła polityka. Wystąpienia antykomunistyczne, do których doszło w Krakowie w pierwszych latach powojennych, spowodowały, że miasto uznano za „siedlisko reakcji". Władze komunistyczne stwierdziły, że w nowej Polsce Kraków nie zasługuje na pełnienie roli ważnego ośrodka akademickiego. Wpłynęło to negatywnie na starania o uniezależnienie Wydziałów Politechnicznych od Akademii Górniczej. Władze nie były zainteresowane kreowaniem w Krakowie nowej szkoły wyższej.

Ofiarą ówczesnych politycznych gier władzy ze środowiskiem akademickim padł też sam Izydor Stella-Sawicki, którego w 1948 r. pozbawiono funkcji prorektora AG, co było równoznaczne z odsunięciem od funkcji przewodniczącego Senatu Wydziałów Politechnicznych. Dla Stelli-Sawickiego było to bolesne doświadczenie. Dożył jednak chwili, gdy w 1954 r. Politechnika Krakowska uzyskała status w pełni samodzielnej szkoły wyższej.

W pamięci ludzi, którzy mieli okazję z nim współpracować, prof. Stella-Sawicki zapisał się jako człowiek o trzeźwym umyśle i dużym poczuciu humoru. Kiedyś, słysząc propozycję poprawienia pewnej sprawy drogą zmian administracyjnych, zauważył: „Czy jeśli nazwiemy dorożki konne samochodami, to w ten sposób poprawimy komunikację?" Lubił sport i aktywność fizyczną, ale zachował na ten temat poglądy z czasów swojej młodości, z minionej epoki. Dlatego, gdy młody Roman Ciesielski prosząc o urlop na mecz przyznał się profesorowi, że gra w koszykówkę, ten z dezaprobatą w głosie powiedział: „Żeby to tenis, pływanie albo jazda konna... Ale uganiać się za piłką w krótkich majtkach? I to mój najlepszy asystent!". Wspominano też, jak przywoływał maksymę swojego ojca: „Ty za pieniędzmi nie goń, ale je zawsze miej".

Izydor Stella-Sawicki zmarł 19 grudnia 1957 roku. Podczas ceremonii żałobnej na cmentarzu Rakowickim Roman Ciesielski tak o nim mówił: „Wielki przyjaciel życia we wszystkich jego przejawach, wielki obrońca ludzi, gorliwy w przyjaźni, zacięty w nieprzyjaźni. Wyrozumiały dla otoczenia, wymagający dla siebie. Konsekwentny w zamiarach, wytrwały, a nie drobiazgowy w ich realizacji. Wybitny fachowiec-inżynier, rzeczoznawca we wszystkich gałęziach budownictwa, ofiarny działacz społeczny".

Taki był profesor Izydor Stella-Sawicki. Dziś na pamięć zasługuje nie tylko jako twórca Politechniki Krakowskiej i jej pierwszy rektor, ale także jako człowiek, którego biografia i cechy osobiste mogą stanowić inspirację dla kolejnych pokoleń społeczności uczelni.

Lesław Peters

BIOGRAMY

BABIŃSKI Mieczysław (1907–1988)

Inżynieria (kolejnictwo)

W 1940 r. ukończył studia na Politechnice Lwowskiej

Profesor, kier.Katedry Budowy Dróg Żelaznych Akademii Górniczej (od 1953), prodziekan Wydz. Budownictwa Lądowego (1955–1959), dziekan Wydz. Budownictwa Wyższej Szkoły Wieczorowej przy PK (1955/56)

Urodził się 30 marca 1907 r. w Tarnowie. W roku 1933 został przyjęty na Politechnikę Lwowską.

Studia ukończył w 1940 r., uzyskując tytuł inżyniera budowy dróg i mostów. W czasie wojny pracował w prywatnej firmie we Lwowie, a potem w Krakowie.

W roku 1947 rozpoczął pracę na Wydziałach Politechnicznych, początkowo jako starszy asystent, potem adiunkt. Równocześnie, od 1950 r. pracował w Państwowym Przedsiębiorstwie Robót Kolejowych jako dyrektor techniczny.

W 1952 r. został mianowany zastępcą profesora, a rok później objął Katedrę Budowy Dróg Żelaznych, którą kierował do 1970 r. W latach 1955–1956 był dziekanem Wydziału Budownictwa Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej przy Politechnice Krakowskiej. W latach 1955–1959 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Budownictwa Lądowego. W 1960 r. uzyskał tytuł doktora, w roku 1968 stopień doktora habilitowanego. W latach 1970–1973 był dyrektorem Instytutu Dróg, Kolei i Mostów, a w latach 1974–1976 pełnił funkcję kierownika Zakładu Dróg Kolejowych. W 1974 r. otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Zmarł 31 stycznia 1988 r. i został pochowany na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Źródła: APK 299/385**, PK70**/47, **PK76**/166/194/444, **PK95**/38/93/205/360/420/444/506, **PW93**/132, **RC96**/40, **ZPK14**/6

BARAŃSKI Feliks (1915–2006)

Matematyka

Ukończył studia na Uniwersytecie Jana Kazimierza (1940). St. asystent w Katedrze Mechaniki Technicznej (1944/45) Politechniki Lwowskiej

Profesor Katedry Matematyki Politechniki Krakowskiej (do 1985), Dyrektor Instytutu Matematyki PK (1979–1985)

Urodził się 18 maja 1915 r. we Lwowie. Tam spędził dzieciństwo, lata szkolne i okres studiów na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jana Kazimierza. W czasie wojny, aby utrzymać rodzinę, pracował fizycznie. W 1944 r., jako wyjątkowo uzdolniony matematyk, uzyskał stanowisko asystenta u prof. Stefana Banacha w Katedrze Mechaniki Teoretycznej, gdzie pracował do 1945 r.

W 1946 r. został zmuszony do opuszczenia rodzinnego miasta i wraz z rodziną przybył do Krakowa. Tu spotkał się z prof. Mirosławem Krzyżańskim, ówczesnym kierownikiem jednej z katedr matematyki Politechniki Krakowskiej i w 1948 r. w tej katedrze rozpoczął pracę .

W 1958 r. uzyskał stopień doktora nauk matematycznych. Pracę której promotorem był prof. Władysław Orlicz, obronił w 1958 r. na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej. Habilitację uzyskał w roku 1963 na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie rozprawy pt. *O własnościach oscylacyjnych i liniach węzłów rozwiązań pewnych równań różniczkowych cząstkowych typu eliptycznego*. Tytuł profesora uzyskał w roku 1972. Duży wpływ na ukierunkowanie naukowe Feliksa Barańskiego miał bliski kontakt z prof. Mirosławem Krzyżańskim. Owocem współpracy był skrypt, poprzedzający powszechnie znaną, dwutomową monografię profesora Mirosława Krzyżańskiego pt. *Równania różniczkowe cząstkowe rzędu drugiego*. W pierwszym tomie tej monografii zostały zamieszczone trzy dodatki opracowane przez Feliksa Barańskiego. W swoim dorobku naukowym ma 86 publikacji, w większości napisanych wspólnie z uczniami.

Profesor Feliks Barański był promotorem 7 zakończonych przewodów doktorskich, z których 6 to przewody doktorskie pracowników Instytutu Matematyki PK. Jako nauczyciel był bardzo ceniony przez uczniów. Przez wiele lat prowadził seminarium z równań różniczkowych w Instytucie Matematyki Wydziału Fizyki Technicznej i Modelowania Komputerowego PK.

Na Politechnice Krakowskiej był kierownikiem Zakładu Analizy Matematycznej, zastępcą dyrektora Instytutu Matematyki przez dwie kadencje, a następnie dyrektorem Instytutu Matematyki.

Od 1954 r., współpracując z Instytutem Matematyki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie, prowadził wykłady kursowe i monograficzne oraz seminaria magisterskie. Ponadto współpracował z Instytutem Matematyki Akademii Górniczo-Hutniczej, prowadząc tam seminarium naukowe dla pracowników. Zmarł 10 lutego 2006 r. i został pochowany na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Źródła: APK 387/121,**PK76**/324, **PK95**/38/94/315/316, **PPK16**/16, **RC96**/36, **TW05**/7–10, **ZP99**/68
Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Feliks_Bara%C5%84ski

BORATYŃSKI Czesław (1901–1953)

Architektura

Ukończył studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej w 1924 roku

Kierownik Katedry Kompozycji Architektonicznej Miejskiej (1949–1953), dziekan Wydziału Architektury (1950–1953)

Studiował architekturę na Politechnice Lwowskiej, gdzie uzyskał dyplom w 1924 r.

W latach 1945–1950 pracował jako architekt miejski, kierownik oddziału projektowania i utrzymania budowli miejskich, organizator oddziału planowania miasta, dyrektor budownictwa miejskiego, a po wojnie dyrektor Wydziału Budownictwa PRN miasta Krakowa. Od 1949 r. był kierownikiem Katedry Kompozycji Architektonicznej Miejskiej na Wydziale Architektury w Krakowie, początkowo jako z-ca profesora, a od 1950 r. jako kontraktowy profesor nadzwyczajny. Był dziekanem Wydziału Architektury w Krakowie w latach 1950–1953. Projektował Szkołę Rzemiosł w Krakowie, kościół w Królówce, domy mieszkalne i pensjonaty w Krakowie, Krynicy, Rabce i Zakopanem. Uzyskał nagrody w konkursach architektonicznych na projekty domków jednorodzinnych w Sosnowcu, sanatorium w Jastrzębiu Zdroju, Szkoły Technicznej w Katowicach, Kuratorium Okręgu Szkolnego w Krakowie.

Był członkiem i aktywnym działaczem organizacji społeczno-zawodowych, przewodniczącym PZITB i NOT w Krakowie. Laureat Nagrody Architektonicznej m. Krakowa.

Źródła: AGH70/532, **APK** 204/265, **AKR12**/109, **KWA96**/64, **PK76**/134, **PK95**/31/416, **PPK16**/34, **RC96**/30/40,

BUDZIŁO Henryk (1907–1972)

Inżynieria (budownictwo, statyka konstrukcji)

Studia na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej (1928–1935), asystent w Katedrze Budownictwa Stalowego i Statyki Politechniki Lwowskiej (1934–1935)

Wykładowca statyki konstrukcji na Wydziale Komunikacji Akademii Górniczej w Krakowie (1946–1947). Adiunkt (1957–1965), a następnie starszy wykładowca w Katedrze Budownictwa Stalowego na Wydziale Budownictwa Lądowego PK (1966–1972)

Urodził się 15 stycznia 1907 r. w Antoniowie w rodzinie chłopskiej. Szkołę podstawową w Radomyślu ukończył z wyróżnieniem, uzyskując stypendium wojewody umożliwiające podjęcie nauki w Gimnazjum w Dębicy. W roku 1928, po zdaniu matury, odbył studia na Politechnice Lwowskiej na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej. W latach 1934–1935 był asystentem w Katedrze Budownictwa Stalowego i Statyki u profesora Bryły. Po uzyskaniu dyplomu Politechniki Lwowskiej w roku 1935 podjął pracę przy budowie drogi wojewódzkiej Kosów–Tatarów w ówczesnym województwie stanisławowskim jako kierownik robót drogowych (1935/1936). Po przeniesieniu się do Krakowa, z którym związał się na całe życie, pracował jako główny projektant konstrukcji stalowych w firmie L. Zieleniewski & Fritzner Gamper – od roku 1937 aż do roku 1946.

W roku 1939 brał udział w obronie Lwowa. W czasie wojny przystąpił do Związku Walki Zbrojnej, a następnie był aktywnym oficerem w stopniu porucznika Armii Krajowej, także jako adiutant dowódcy krakowskiego ŻELBET-u.

W roku 1945 włączył się aktywnie w odbudowę zniszczonych mostów Krakowa: mostu im. J. Piłsudskiego (nr 4) – 1945 i mostu Krakusa (nr 3) – 1946 r.

W roku 1946 podjął pracę jako wykładowca statyki konstrukcji na wydziale Komunikacji Akademii Górniczej w Krakowie. Był aktywnym pracownikiem PK do grudnia 1947, kiedy został aresztowany za przynależność do zrzeszenia Wolność i Niezawisłość.

Po wyjściu z więzienia w roku 1956, wraz ze swoim bratem prof. Janem Budziło w wyrazie wdzięczności odbudowali kościół parafialny w Pniowie. W tym też roku powrócił do zawodu inżyniera konstruktora w Biurze Projektów Przemysłu Cementowego i Wapiennego w Krakowie jako generalny projektant konstrukcji.

Od roku 1957 wrócił na stałe do zawodu wykładowcy na Politechnice Krakowskiej.

Człowiek aktywny i zaangażowany o wielkim i szlachetnym sercu. Ceniony konstruktor i statyk.

Źródła: APK204/1048, **PK95**/88, **RC96**/36, **ZP99**/82

Internet: http://www.sandomierz.opoka.org.pl/strdiec_/parafie.php?p=139&d=2

CHLIPALSKI Tadeusz (1904–1997)

Mechanika (ogrzewnictwo i wentylacja)

Absolwent Politechniki Lwowskiej (1928)

Profesor, na PK od 1972 (jako em. prof. w Instytucie Inżynierii Sanitarnej)

Urodził się 1 lutego 1904 r. w Delatynie, pow. Stanisławów. Szkołę powszechną ukończył we Lwowie. W latach 1914–1922 uczęszczał do gimnazjum, z przerwą w 1920 r., gdy jako ochotnik walczył w szeregach armii polskiej. Studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej ukończył w 1928 r. uzyskując dyplom inżyniera mechanika.

Pracę zawodową podjął we Lwowie, w pracowni projektowej prof. E. Zielskiego, specjalizując się w projektowaniu i wykonawstwie instalacji ogrzewania i wentylacji.

Po przeniesieniu się do Bielska w 1931 roku pracował jako wykładowca w Państwowej Szkole Przemysłowej oraz prowadził własną działalność w zakresie projektowania instalacji ogrzewania i wentylacji. Od 1935 r .zajął się konstrukcją szybowców prowadząc jako kierownik Warsztaty Szybowcowe w Bielsku, a potem (1938–1939) Warsztaty Lotnicze we Lwowie. W 1939 r., w wyniku działań wojennych, znalazł się we Francji, gdzie pracował w Zakładach Lotniczych Dewoitine w Tuluzie, a następnie w latach 1941–1947 w zakładach Aero-Mechano Ltd. w Londynie.

W 1947 r. powrócił do Polski. W 1953 r podjął pracę na Politechnice Śląskiej w Gliwicach na stanowisku z-cy profesora, kierownika Katedry Ogrzewnictwa i Wentylacji na Wydziale Inżynierii Sanitarnej. W latach 1969–1971 pełnił obowiązki dziekana tego Wydziału.

Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w roku 1964, zaś profesora zwyczajnego w roku 1972.

Z Politechniką Krakowską związał się od roku 1972. Był współorganizatorem specjalności „Urządzenia cieplne zdrowotne i ochrony powietrza" na Wydziale Inżynierii Sanitarnej i Wodnej Politechniki Krakowskiej.

Pod jego kierownictwem zostało wykonanych ponad 50 dyplomowych prac inżynierskich i magisterskich. Był autorem lub współautorem projektu ogrzewania Zamku Królewskiego na Wawelu, projektu węzła cieplnego dla teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie. W latach 1956–1958 pełnił funkcję przewodniczącego Rady Ogrzewnictwa i Wentylacji przy Ministrze Budownictwa. Był także członkiem Sekcji Ogrzewnictwa i Wentylacji Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN

Zmarł 6 lutego 1997 r. i został pochowany w rodzinnym grobowcu na cmentarzu w Wieliczce.

Źródła: PK16/49, **PK76**/242, **RC96/40**, **TP12**/31

Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html, http://www.kowito.polsl.pl/strona/o-nas/historia, https://pl.wikipedia.org/wiki/Lwowskie_Warsztaty_Lotnicze
http://www.cracovia-leopolis.pl/index.php?pokaz=art&id=340

CHMAJ Marcin (1890–1956)

Inżynieria (drogownictwo)

Absolwent Politechniki Lwowskiej z 1923 r.

Profesor nadzwyczajny (1949), kierownik Katedry Budowy Dróg (1946–1953) oraz Katedry Budowy Dróg i Ulic (od 1953), prodziekan Wydz. Inżynierii Lądowej i Wodnej (1947–1948)

Urodził się w Głogowie Małopolskim w 1890 roku. W 1910 r. rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Lwowskiej. Podczas pierwszej wojny światowej walczył na wielu frontach. W 1920 r. jako kapitan wojsk technicznych wrócił do Lwowa i ukończył studia, uzyskując w 1923 r. dyplom inżyniera budowy dróg i mostów.

W 1927 r. przeszedł do pracy w drogownictwie na stanowisko Kierownika Oddziału Drogowego Zarządu Miejskiego w Krakowie. Z jego inicjatywy i pod jego kierownictwem podjęto szeroko zakrojoną akcję unowocześniania zaniedbanej sieci ulic Krakowa. Stosował najnowocześniejsze osiągnięcia techniki drogowej; budował nawierzchnie bitumiczne i pierwsze w Polsce nawierzchnie betonowe. Stał się znany w Polsce i za granicą, brał udział w międzynarodowych kongresach drogowych w 1934 r. w Monachium i 1938 r. w Hadze.

Po 1945 r. prowadził nadal Oddział Drogowy Zarządu Miejskiego w Krakowie oraz rozpoczął wykłady na Politechnice Śląskiej z siedzibą w Krakowie.

Współorganizował Katedrę Budowy Dróg Wydziału Inżynierii na Wydziałach Politechnicznych AG. W 1949 r. został mianowany profesorem zwyczajnym budowy dróg i ulic oraz kierownikiem katedry. Od 1951 r. był współautorem projektu wydzielenia Wydziałów Politechnicznych z AGH i utworzenia samodzielnej Politechniki Krakowskiej.

Był pełnomocnikiem rektora ds. wydawnictw skryptowych, publikował m.in. w „Wydawnictwie Technicznym", „Drogownictwie", „Mieście". Brał udział w licznych konferencjach wygłaszając wiele referatów.

Zmarł nagle 26 kwietnia 1956 r., pozostawiając po sobie duży dorobek jako nauczyciel i znawca zagadnień drogownictwa miejskiego w Polsce.

Źródła: AGH70/528+, **APK** 204/650, **PK76**/207, **PK95**/36/38/90/420, **RC96**/40, **ZN57**/135–137

CHRZANOWSKI Stanisław (1899–1979)

Mechanika (technika cieplna)

Ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej w 1923 r.
Asystent w Katedrze Teorii Maszyn Cieplnych (1923–1925)

Na Politechnice Krakowskiej od 1950, kierownik Katedry Termodynamiki (potem Techniki Cieplnej, 1953–1969), dziekan Wydziału Mechanicznego (1954/55), Prorektor PK (1956–1965)

Urodził się we Lwowie 27 lipca 1899 r. Studia na Politechnice Lwowskiej podjęte w 1918 r., przerywane dwukrotnie działaniami wojennymi (m.in. brał udział w obronie Lwowa w 1918 r.), ukończył w roku 1923. W latach 1923–1925 był asystentem w Katedrze Pomiarów Maszyn (prof. Roman Witkiewicz).

Od roku 1925 pracował w Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów w Dąbrowie Górniczej, a od 1929 w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Mościcach jako kierownik działu pomiarów maszyn, a następnie kierownik biura dyrektora technicznego PZFA – do 1939. W latach 1929/1930 wykładał też w Państwowej Szkole Górnictwa i Hutnictwa w Dąbrowie Górniczej.

Po wybuchu wojny w 1939 r., wobec odmowy udziału w pracach przy uruchomianiu fabryki dla okupanta, został w 1940 r. aresztowany i zesłany do Konzenrationslager Auschwitz (więzień nr 971), gdzie przebywał do 1942 r.

Po wojnie, po krótkim okresie pracy w Banku Inwestycyjnym w Tarnowie, a następnie w Krakowie, prowadził szkolenia w Stowarzyszeniu Inżynierów i Mechaników. W 1953 r. podjął pracę na PK jako wykładowca, a następnie z-ca profesora, profesor nadzwyczajny i profesor zwyczajny. Angażował się w organizację studiów dla pracujących w licznych punktach konsultacyjnych PK (Rzeszów, Mielec, Stalowa Wola, Tarnów, Oświęcim). Dziekan Wydziału Mechanicznego (1954/1955), prorektor PK, początkowo do spraw studiów dla pracujących (1956–1958), a następnie do spraw nauki (do 1965).

Zmarł w Krakowie 25 grudnia 1979 r.

Źródła: **AGH70**/532, **APK** 204/880, **OL39**/12/537, **PK76**/262,283, **PK95**/47/49/127/413/424, **PW93**/353-355, **RC96**/29/36, **ZP92**/155, **ZP99**/85

Internet: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Stanis%C5%82aw_Chrzanowski

CIECHANOWSKI Zygmunt (1873–1966)

Mechanika

Docent Politechniki Lwowskiej (1907–1910), profesor nadzwyczajny (od 1911), profesor zwyczajny (od 1913, prodziekan (1916–1918, 1919/20, 1930/31) i dziekan Wydz. Mechanicznego (1915/16, 1929/30), Prorektor Politechniki Lwowskiej (1935–1938)

Profesor na Wydziałach Politechnicznych (Wydział Komunikacji) Akademii Górniczej

Urodził się w 1873 roku w Bochni. Dyplom uzyskał w TH Berlin-Charlottenbourg w 1902 roku. Specjalista w dziedzinie teorii i konstrukcji pomp i motorów wodnych. W maju 1944 r. przeniósł się do Krakowa. Współorganizator Politechniki Śląskiej i Krakowskiej. Był również utalentowanym pianistą.

W latach 1900–1907 pracował w Zakładach Zieleniewskiego w Krakowie. W latach 1905–1907 wykładał jednocześnie w Instytucie Technicznym w Krakowie na stanowisku zastępcy profesora budowy maszyn. W roku 1907 habilitował się w Szkole Politechnicznej we Lwowie i został powołany na docenta Katedry Budowy Pomp i Silników Wodnych na Wydziale Budowy Maszyn.

Znakomite wykłady Profesora cieszyły się wielkim uznaniem. Oparte na osobistym dorobku technicznym i naukowym, ilustrowane z niezwykłą precyzją i wprawą odręcznymi rysunkami na tablicy, przykuwały nieprzerwanie uwagę słuchaczy. Te same wysokie walory cechowały ćwiczenia konstrukcyjne przygotowujące studentów do prac projektowych. Ćwiczenia te prowadził Profesor osobiście.

W latach wojennych kontynuował pracę na uczelni, najpierw w latach 1939–1941 w Lwowskim Instytucie Politechnicznym, następnie w czasie okupacji niemieckiej w ramach Staatliche Technische Fachkurse w latach 1942–1944.

W maju 1944 r. opuścił Lwów i wyjechał do Krakowa, gdzie włączył się w odbudowę wyższego szkolnictwa technicznego. Był współorganizatorem Politechniki Śląskiej w Gliwicach oraz Wydziałów Politechnicznych przy Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. Zorganizował katedrę pomp i silników wodnych Politechniki Śląskiej i był pierwszym jej kierownikiem (1945–1960), był też pierwszym dziekanem Wydziału Elektromechanicznego tej uczelni. Równolegle pracował jako kierownik katedry pomp, sprężarek i wentylatorów na Wydziale Elektromechanicznym AGH w Krakowie. W tym czasie, w 1958 r., Politechnika Gdańska przyznała mu doktorat *honoris causa,* a w 1961 r. Stowarzyszenie Inżynierów Mechaników Polskich (SIMP) nadało mu godność członka honorowego.

Z tego okresu pochodzą wydawnictwa uczelniane: *Pompy odśrodkowe,* PWN, Kraków 1954; *Podstawowe wiadomości o silnikach wodnych,* PWN, Kraków 1954; *Pompy tłokowe,* PWN, Kraków 1956, nadto liczne artykuły w czasopismach.

Profesor przez wiele lat uprawiał taternictwo. Chętnie opowiadał o swoich wyprawach tatrzańskich i jedną z nich opisał w „Wierchach".

Źródła: **AGH70**/136+, **APK** 104/11,**PK70**/35, **PK76**/261, **PK95**/45, **PPK16**/56, **PW93**/39+, **RC93**/29/36, **ZP92**/39+, **ZP99**/85

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Zygmunt_Ciechanowski

Czaczkowski Jan (1913–?)

Mechanika (urządzenia do transportu bliskiego)

Absolwent Politechniki Lwowskiej z 1940 r.

W latach 1945–1946 starszy asystent w Katedrze Maszyn Dźwigowych Politechniki Śląskiej z siedzibą w Krakowie.
Od 1957 r. adiunkt, następnie od 1964 r. starszy wykładowca Politechniki Krakowskiej

Urodził się 2 września 1913 w Stanisławowie. Szkołę podstawową i średnią ukończył w Drohobyczu. Dyplom inżyniera mechanika Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej otrzymał w maju 1940 roku.

W latach 1940–1943 pracował jako konstruktor w Biurze Konstrukcyjnym Warsztatów Kolejowych, skąd został w 1944 r. przeniesiony do Bieżanowa k. Krakowa. Po wojnie, w 1945 r. podjął pracę na stanowisku starszego asystenta w Katedrze Maszyn Dźwigowych Politechniki Śląskiej (w okresie jej funkcjonowania w Krakowie). Pracował w tym czasie dodatkowo w spółkach budowlanych jako kierownik robót na terenie Krakowa. W latach 1953–1956 pracował w przedsiębiorstwach: Staldźwig i Technicznej Spółce Pracy, gdzie był kierownikiem grup montażowych budowy suwnic i dźwigów.

Po 18-letniej pracy w przemyśle 1 sierpnia 1957 r. został przyjęty na stanowisko adiunkta Instytutu Maszyn Budowlanych, Drogowych i Rolniczych w Zakładzie Dźwignic i Napędów na Politechnice Krakowskiej.

Od 1 października 1964 r. został powołany na stanowisko starszego wykładowcy na Politechnice Krakowskiej.

23 maja 1966 r. doktoryzował się na Wydziale Mechanicznym PK i uzyskał tytuł doktora. W 1985 roku przeszedł na emeryturę.

Źródła: APK217/44, **PK95**/540, **ZP92**/275

CZAYKA Tadeusz (1912–2001)

Elektrotechnika

Studiował na Politechnice Lwowskiej 1930–1936;
w latach 1936–1941 pracował jako asystent w Zakładzie
Radiotechnicznym i Katedrze Radiotechniki Politechniki Lwowskiej

Zastępca profesora i starszy wykładowca, kierownik Katedry
Elektrotechniki (1950–1970), zastępca dyrektora Instytutu
Elektrotechniki i Elektroniki (1975–1979). Prodziekan Wydziału
Mechanicznego w 1956 r.

Urodził się 7 listopada 1912 r. w Przemyślanach i tam w 1930 r. zdał egzamin maturalny. W tym samym roku rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej, na Oddziale Elektrycznym Wydziału Mechanicznego. Po uzyskaniu absolutorium w 1936 r. został asystentem prof. Malarskiego w Zakładzie Radiotechnicznym Politechniki Lwowskiej, a dyplom inżyniera otrzymał w 1939 r. W okresie wojny, w latach 1939–1941, pracował nadal jako asystent w Katedrze Radiotechniki Lwowskiego Politechnicznego Instytutu u prof. Janusza Groszkowskiego.

Po zakończeniu wojny w 1945 r. przyjechał do Krakowa i w 1947 r. został starszym asystentem w Katedrze Elektryfikacji Górnictwa Akademii Górniczej, a w roku 1948 Katedry Elektrotechniki Ogólnej na Wydziale Komunikacji. Funkcję kierownika tej Katedry (usytuowanej na Wydziale Mechanicznym) powierzono mu w 1950 r. i mianowano go wówczas zastępcą profesora (był kierownikiem Katedry Elektrotechniki aż do roku 1970; od roku 1961 jako starszy wykładowca). W roku 1956 był prodziekanem Wydziału Mechanicznego na Politechnice Krakowskiej. W latach 1975–1979 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki na Wydziale Transportu PK. W roku 1980 przeszedł na emeryturę, ale nadal prowadził zajęcia ze studentami, pracując początkowo na pół etatu, a później w ramach godzin zleconych aż do roku 2001.

W swej działalności naukowej zajmował się głównie zagadnieniami dotyczącymi urządzeń elektrycznych, a także maszyn elektrycznych. Był autorem i współautorem kilkudziesięciu artykułów opublikowanych w czasopismach naukowych i materiałach konferencyjnych.

Źródła: AGH70/149, **APK**387/33, **PK76**/283, **PK95**/47/114/424, **SE09**/36–39, **ZP99**/87

CZERWIŃSKI Marian (1893–1973)

Inżynieria środowiska (budownictwo wodne, melioracje)

Absolwent Politechniki Lwowskiej, asystent Katedry Wodociągów i Kanalizacji w latach 1921/1922

Profesor, kierownik Katedry Regulacji Rzek i Budowy Kanałów Politechniki Krakowskiej (1956–1958)

Urodził się 2 lutego 1893 r. w Chrzanowie.

Absolwent Politechniki Lwowskiej. W 1921 r. objął stanowisko asystenta Katedry Wodociągów i Kanalizacji w macierzystej uczelni. W latach 1921–1922 został starszym asystentem Katedry Melioracji Studium Rolniczego Uniwersytetu Jagiellońskiego. W roku 1930 organizował w Państwowej Szkole Przemysłowej Wydział Melioracyjny i został jego kierownikiem.

W latach 1945–1952 pełnił funkcję Dyrektora Liceum Wodno-Melioracyjnego i Liceum Rybackiego w Krakowie, a następnie pracował w Biurze Projektów Komunalnych w Krakowie (1952–1955).

W latach 1958–1963 był dziekanem Wydziału Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie.

W latach 1956–1961 był związany z Politechniką Krakowską, gdzie pracował jako kierownik Katedry Regulacji Rzek i Budowy Kanałów.

Członek Komitetu Zagospodarowania Ziem Górskich PAN, członek Rady Komitetu Nauki i Techniki PAN. Był wieloletnim przewodniczącym Oddziału Polskiego Związku Inżynierów i Techników Sanitarnych PZIiTS NOT w Krakowie.

Zmarł w Krakowie 5 września 1973 r.

Źródła: APK163/80**, PK76**/238, **PK95**/102, **PPK16**/66, **PW93**/92, **RC96**/28,28,36, **ZP99**/87

Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html

DAWIDOWICZ Alina (1918–2007)

Matematyka

Studia matematyczne na Uniwersytecie Jana Kazimierza (1937–1940) i na Uniwersytecie Jagiellońskim (1945–1946)

Asystent w Katedrze Matematyki na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej (1948–1952), adiunkt w Katedrze Matematyki Politechniki Krakowskiej i Instytucie Matematyki PK (1952–1979)

Alina Dawidowicz urodziła się 31 października 1918 r. w Krakowie. Jej matką była siostra Hugona Steinhausa, Olga, ojcem zaś Leon Chwistek, wybitny matematyk, logik, filozof i malarz. Początkowo wychowywała się w Krakowie, gdzie uczyła się na prywatnych kompletach. W 1930 r. wraz z rodzicami przeniosła się do Lwowa, gdzie uczęszczała do gimnazjum i w 1937 r. zdała maturę. Następnie podjęła studia matematyczne na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, które przerwała w 1940 r.

We Lwowie poznała swego przyszłego męża Stanisława Dawidowicza i po ślubie oboje wyjechali do Borysławia. Tu Alina Dawidowicz pracowała jako nauczycielka matematyki w szkole 10-klasowej. Po wkroczeniu do Borysławia wojsk sowieckich uczyła matematyki w tamtejszym Liceum Ogólnokształcącym. Od maja 1945 roku kontynuowała na Uniwersytecie Jagiellońskim przerwane przez wojnę studia matematyczne.

Po ukończeniu studiów w październiku 1946 roku została nauczycielką matematyki w Liceum Ogólnokształcącym im. Królowej Wandy w Krakowie, a następnie w październiku 1948 roku została asystentką w kierowanej wówczas przez profesora Mirosława Krzyżańskiego Katedrze Matematyki na Wydziałach Politechnicznych AG. W 1952 roku przeszła na stanowisko adiunkta, na którym pracowała dalej w powstałej w 1954 roku Katedrze Matematyki Politechniki Krakowskiej, a potem od roku 1970, aż do przejścia w 1979 roku na emeryturę – w Instytucie Matematyki Politechniki Krakowskiej. W 1965 roku obroniła pracę doktorską, której promotorem był profesor Mirosław Krzyżański. Po przejściu na emeryturę nadal pracowała na pół etatu w Instytucie Matematyki aż do 30 września 1991 roku.

Od 1966 roku była członkiem Polskiego Towarzystwa Matematycznego, gdzie aktywnie brała udział w pracach Komisji Historii Matematyki.

Dzięki swoim rodzicom i studiom we Lwowie poznała wielu luminarzy świata matematyki, literatury i sztuki. Wiele ze swoich przeżyć upamiętniła w wydanej przez Wydawnictwo Literackie w 1989 r. autobiograficznej książce *Zeschnięte liście i kwiat... .*

Zmarła 22 listopada 2007 r. i spoczęła w grobowcu rodzinnym Majewskich i Chwistków na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Źródła: APK 299/667, **JM95**/47, **WM08**/170–182

Internet: http://lwow.info/zima-we-lwowie-wspomnienia/

DRABIK Jan (1913–1987)

Mechanika (technologia metali)

Mł. systent w Katedrze Technologii Metali Politechniki Lwowskiej w latach 1937–1940

St. asystent Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej (1945/46)

Urodził się 4 maja 1913 r. w Stanisławowie, gdzie uzyskał maturę w III gimnazjum. Dyplom inżyniera mechanika uzyskał na Politechnice Lwowskiej w roku 1940.

W latach 1937–1940 był młodszym asystentem w katedrze Technologii Metali, kierowanej przez prof. Wilhelma Mozera.

W roku akademickim 1945/1946 był starszym asystentem Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie.

Od 1949 r. dyrektor techniczny fabryki Pafawag we Wrocławiu, a następnie dyrektor techniczny Zakładów Cegielskiego w Poznaniu.

Zmarł 4 grudnia 1987 r.

Źródła: ZP99/92, **PW**360+

DZIENIEWICZ Marian (1903–1956)

Inżynieria środowiska (geodezja)

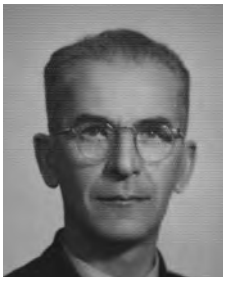

Asystent w Katedrze Miernictwa II Politechniki Lwowskiej w latach 1939–1945

Od 1947 r. starszy asystent w Katedrze Miernictwa i Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej. Od 1953 r. adiunkt w Katedrze Geodezji

Urodził się 16 lutego 1903 r. w Śniatyniu w dawnym województwie stanisławowskim.

W 1922 r. zdał maturę i rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej. Od 1926 r. podejmował różne prace, aby podczas studiów zagwarantować sobie utrzymanie. W 1939 r. uzyskał absolutorium i podjął pracę na stanowisku młodszego asystenta w Katedrze Miernictwa II, którą w ówczesnym czasie kierował prof. Kasper Weigel. Podczas okupacji pracował w Drohobyczu w Wojewódzkim Zarządzie Budowy Dróg, następnie w Urzędzie Wodno-Melioracyjnym i Biurze Konstrukcyjnym Budowy Mostów. Tuż po wojnie podjął pracę jako nauczyciel w Gimnazjum Handlowym w Przeworsku.

W 1947 r. został asystentem w Katedrze Miernictwa i Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. Od 1953 r. pracował jako adiunkt w Katedrze Geodezji na Wydziale Budownictwa Wodnego Politechniki Krakowskiej.

Był członkiem Zarządu Polskiego Towarzystwa Hydro-Meteorologicznego w Krakowie.

Źródła: APK 204/720, **RC96**/36, **ZP99**/95

GABRYSZEWSKI Tadeusz (1907–1995)

Inżynieria środowiska (wodociągi i kanalizacja)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej (1933 r.)

Profesor Politechniki Krakowskiej od 1968, Kierownik Katedry Wodociągów i Kanalizacji (od 1967)

Urodził się 28 października 1907 r. w Jaśle. W 1933 r., po uzyskaniu dyplomu inżyniera hydrotechnika na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej pracował w Biurze Budowy Wodociągów w Rzeszowie, a później w Państwowym Zarządzie Wodnym w Nowym Sączu oraz Miejskim Przedsiębiorstwie Wodociągów i Kanalizacji w Krakowie, skąd w maju 1945 r. wraz z pionierską grupą Bolesława Drobnera przybył do Wrocławia, aby zająć się odbudową i uruchomieniem zniszczonych wodociągów.

W 1947 r. podjął działalność dydaktyczną na Politechnice Wrocławskiej na Wydziale Budownictwa Lądowego, Wodnego i Architektury specjalizując się w zagadnieniach ujmowania i zaopatrzenia w wodę, usuwania ścieków oraz zasad zaopatrzenia w wodę dużych aglomeracji miejsko-przemysłowych. W 1950 r., na nowo powstałym Wydziale Inżynierii Sanitarnej objął kierownictwo Katedry Ogrzewnictwa, Wentylacji i Instalacji Sanitarnych, a od 1953 r. Katedry Wodociągów i Kanalizacji, którą kierował do października 1968 r. W latach 1951–1966 pełnił wielokrotnie funkcję dziekana i prodziekana.

W 1968 r. rozpoczął pracę na Politechnice Krakowskiej, gdzie powierzono mu zorganizowanie i kierowanie Katedrą Wodociągów i Kanalizacji na Wydziale Budownictwa Wodnego. W 1970 r., po przekształceniu katedry w Instytut Inżynierii Sanitarnej zostaje wybrany jej pierwszym dyrektorem. Profesor zwyczajny od 1972 r.

Współpracownicy i wychowankowie zapamiętali go jako wymagającego, ale zawsze życzliwego wychowawcę i nauczyciela wielu pokoleń inżynierów. Cieszył się wielkim autorytetem i szacunkiem swoich współpracowników, władz uczelni i całego środowiska inżynierów sanitarnych. Był autorem wielu publikacji, opracowań oraz skryptów i podręczników akademickich w tym pierwszego powojennego podręcznika pt.: *Wodociągi*. Był również promotorem i recenzentem wielu prac doktorskich oraz opiekunem prac habilitacyjnych młodszych współpracowników. Brał udział w pracach Polskiego Komitetu Współpracy z Międzynarodowym Stowarzyszeniem Zaopatrzenia w Wodę (IWSA), uczestniczył w pracach Sekcji Inżynierii Sanitarnej PAN, był członkiem kilku rad naukowych instytutów resortowych i uczelnianych.

Zmarł 10 stycznia 1995 r. w Krakowie.

Źródła: APK387/47, **PK76**/238/241/242, **PK95**/111,292,293,579, **PPK16**/88

Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html

GAJEWSKI Franciszek (1913–1998)

Chemia (technologia organiczna)

Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej

Docent na Wydziale Chemicznym Politechniki Krakowskiej latach 1968–1989

Urodził się 7 czerwca 1913 r. w Nosowie w powiecie opatowskim.

Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej.

W latach 1941–1946 pracował w Zakładzie Uprawy i Fermentacji Tytoniu (Czyżyny) w Busku-Zdroju.

Egzamin dyplomowy złożył 19 września 1946 r. na Politechnice Śląskiej w Gliwicach i 3 października tegoż roku uzyskał stopień inżyniera chemika, a 1953 magistra nauk technicznych.

Kontynuował pracę zawodową w Zakładach Chemicznych „Oświęcim" jako kierownik Wytwórni Acetylopochodnych (1946–1955) i Główny Inżynier ds. Rozwoju (1955–1964). W latach 1965–1968 pracował w Zjednoczeniu Przemysłu Azotowego w Krakowie, będąc dyrektorem ds. Postępu Technicznego i Rozwoju.

W latach 1968–1989 pracował na nowo utworzonym Wydziale Chemicznym Politechniki Krakowskiej jako docent. Pełnił funkcje kierownika Katedry Technologii Organicznej (1969–1970), a także kierownika Zakładu Technologii Organicznej (1974–1976). W latach 1977–1979 był zastępcą dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Organicznej.

Wypromował dziewięciu doktorów.

Był przewodniczącym polskich delegacji do Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG): Grupa Robocza Kauczuków Syntetycznych (1958–1964) i Grupa Robocza Petrochemii i Syntezy Organicznej (1965–1967). Członek Rad Nadzorczych Instytutu Ciężkiej Syntezy Organicznej „Blachownia" w Kędzierzynie, Chemii Ogólnej oraz Nawozów Sztucznych.

Źródła: APK238/133, **PK76**/223/225, **PK95**/133/177/492/494/495

GAJEWSKI Stefan (1906–?)

Inżynieria (budownictwo)

Studia na Politechnice Lwowskiej ukończył w 1937 r.

Wykładowca i zastępca profesora na Politechnice Krakowskiej w latach 1954–1961

Urodził się 6 września 1906 r. w Warszawie. Po zdaniu matury w 1927 r. wstąpił na Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki Lwowskiej. Podczas studiów ze względu na trudne warunki materialne pracował zarobkowo. W 1937 r. uzyskał absolutorium, a dyplom nostryfikował w 1948 r. na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej.

Został ranny w Kampanii Wrześniowej. Podczas okupacji pracował w prywatnych firmach budowlanych.

Od 1945 r. był oficerem Ludowego Wojska Polskiego w służbach Technicznych. Równocześnie od roku 1946 pracował jako starszy asystent Katedry Budowy Lotnisk i Budowli Specjalnych Politechniki Warszawskiej.

Pracę na Politechnice Krakowskiej rozpoczął 10 lutego 1954 r. jako wykładowca w Katedrze Budowy Dróg i Ulic Wydziału Budownictwa Lądowego, a następnie od roku 1958 pracował jako zastępca profesora w Zakładzie Budowy Lotnisk. Kierownik zakładu Budowy Lotnisk na wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej.

W 1961 r. zakończył pracę na Politechnice Krakowskiej.

Źródła: APK197/38, **PK95**/91

GAŁĘZOWSKI Józef (1877–1963)

Architektura

Rozpoczął studia na Wydziale Budowy Maszyn na Politechnice Lwowskiej w 1899 r., które przerwał po roku

Profesor, kierownik Katedry Kompozycji Architektonicznej Miejskiej (1945–1948), Katedry Architektury Monumentalnej (1948–1953) następnie Zespołu Katedr Projektowania Architektonicznego (1953–1954).

Studia architektoniczne w Monachium i Dreźnie w latach 1900–1908. Równolegle, okresowo praktyka w biurach architektonicznych w Liège, Paryżu i Wiedniu. W latach 1909–1913 profesor Szkoły Sztuk Pięknych w Warszawie. Od 1913 r. jako profesor zwyczajny był kolejno kierownikiem Katedr: Architektury, Architektury Wnętrz oraz Projektowania Architektoniczno-Rzeźbiarskiego Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. W okresie pierwszej wojny światowej działał w grupie architektów przygotowujących odbudowę kraju i był redaktorem wydawnictwa albumu *Odbudowa miasteczka polskiego*. W latach 1921–1924 był rektorem, a potem prorektorem i dziekanem Wydziału Architektury ASP do 1927 r. Prowadził równolegle prywatną praktykę architektoniczną.

Po drugiej wojnie, równolegle z pracą na ASP, podjął pracę jako profesor kontraktowy na Wydziale Architektury Akademii Górniczej, a następnie Politechniki Krakowskiej. Był jednym z inicjatorów Wydziału Architektury w Krakowie, dzieląc po jego powstaniu swój czas pomiędzy obie uczelnie i stanowiąc zarazem łączące je ogniwo.

W latach 1945–1948 kierował Katedrą Kompozycji Architektonicznej II (miejskiej), w latach 1948–1953 Katedrą Kompozycji Architektonicznej IV (monumentalnej). Potem przez rok prowadził zespół Katedr Projektowania Architektonicznego.

Od 1954 r. do przejścia w stan spoczynku w 1961 r. był profesorem w Katedrze Projektowania Budownictwa Społeczno-Mieszkalnego. Autor licznych projektów i realizacji, w tym szeregu nagrodzonych w konkursach architektonicznych. Twórczy, na wskroś nowoczesny architekt i utalentowany pedagog, związany z artystycznymi środowiskami Krakowa, Warszawy i ośrodków zagranicznych na przełomie i w I połowie XX w., przekazywał z całym entuzjazmem swoim studentom i młodszym kolegom olbrzymią wiedzę, doświadczenie i umiejętności. W swej praktyce projektowej i dydaktycznej doprowadzał zawsze do interesujących rozwiązań przestrzennych, pełnych wszechstronnej rzeczowości, dyscypliny i ładu.

Źródła: APK 163/117, **AGH70**/527, **BB13**/46–56, **KWA96**/72/73, **PK76**/138, **PK95**/31,72, PPK16/, **RC96**/41
Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/J%C3%B3zef_Ga%C5%82%C4%99zowski_(architekt)

HAJDUK Stanisław (1883–1967)

Inżynieria (mechanika gruntów)

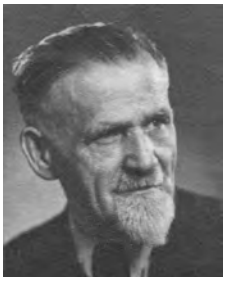

Wykładowca fundamentowania na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w latach 1943–1945

Od 1945 r. wykładał na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej. Adiunkt w Katedrze Mechaniki Gruntów i Fundamentowania od 1953 r.

Urodził się 22 kwietnia 1883 r. w Makowie Podhalańskim. Studiował na Wydziale Inżynierii Szkoły Politechnicznej we Lwowie, uzyskując dyplom inżyniera dróg i mostów. Do wybuchu pierwszej wojny światowej pracował jako inżynier konstruktor i kierownik robót żelazno- betonowych, głównie mostów. Pracował przy planowaniu i wykonaniu wielu dużych obiektów technicznych, takich jak fundamentowanie bloku Gmachu Towarzystwa Assicurazioni Generali we Lwowie, żelbetonowego sklepienia nad nawą główną kościoła OO. Jezuitów w Krakowie, wieży wodnej w Kulparkowie i Czerniowcach oraz przy drobnych obiektach inżynierskich (mosty, ujęcia wody wraz z wodociągiem, drogi dojazdowe, spichlerze.)

W czasie pierwszej wojny światowej jako rezerwowy oficer kierował odbudową i budową licznych mostów kolejowych. Po wojnie, jako współwłaściciel biura inżynierskiego, opracował szereg projektów z różnych działów inżynierii, jak budowa dróg, regulacja rzek, wodociągów i kanalizacja miast. Równocześnie zajmował się ich wykonaniem. Do większych realizacji z tego okresu należą: budowa mostu na Wiśle w Krakowie i Goczałkowicach, mostu na rzece Sole w Milówce, budowa górskiej drogi przez przełęcz Kubalonka na Śląsku Cieszyńskim i wiele innych. W okresie międzywojennym prowadził wykłady z przedmiotów technicznych teoretycznych, takich jak statyka, i praktycznych w Państwowej Szkole Przemysłowej w Bielsku i Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie.

W czasie drugiej wojny światowej prowadził zajęcia jako docent w Lwowskim Instytucie Politechnicznym.

W 1945 roku przyjechał do Krakowa i wkrótce rozpoczął wykłady z mechaniki gruntów i fundamentowania w Katedrze Budownictwa Wodnego i na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej. Od 1954 r. w nowo utworzonej Katedrze Mechaniki Gruntów i Fundamentowania Politechniki Krakowskiej prowadził zajęcia jako adiunkt.

S. Hajduk bardzo często brał udział w naradach i ekspertyzach technicznych zajmujących się rozwiązywaniem problemów przy wykonawstwie fundamentów w trudnych warunkach terenowych lub lokalowych. Udzielał konsultacji przedstawicielom biur projektowych i przedsiębiorstw państwowych w sprawie fundamentowania w trudnych warunkach.

Zmarł 5 października 1967 r. w Krakowie, został pochowany na cmentarzu komunalnym w Cieszynie.

Źródła: APK163/81, **RC96**/28/36, **PK95**/105, **ZP99**/115

Internet: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Stanis%C5%82aw_Hajduk

HALAUNBRENNER Jadwiga (1904–1989)

Fizyka

Ukończyła studia na Uniwersytecie Jana Kazimierza w 1927 r.

Profesor nadzwyczajny w Katedrze Fizyki Politechniki Krakowskiej

Podczas studiów na Uniwersytecie Jana Kazimierza pracowała jako demonstrator i młodszy asystent w Katedrze Fizyki Doświadczalnej (1925–1927), a po ich ukończeniu (1927), jako asystent w Katedrze Fizyki Teoretycznej (1927–1932). W latach 1928–1941 i 1944–1945 pracowała jako nauczyciel fizyki w Gimnazjum i Liceum Sióstr Urszulanek i w szkole nr 28 we Lwowie. W latach 1941–1944 brała udział w tajnym nauczaniu.

Od 1945 była związana z Katedrą i Instytutem Fizyki Politechniki Krakowskiej: na stanowisku asystenta (1945–1948), adiunkta (1948–1955), zastępcy profesora (1955–1959), docenta (1959–1965) i profesora (1965–1974).

W roku 1951, na podstawie rozprawy *O promieniowaniu soli potasowych*, uzyskała stopień doktora nauk matematyczno-przyrodniczych na Uniwersytecie Wrocławskim, a w 1965 r. tytuł profesora nadzwyczajnego.

Prowadziła aktywną pracę naukową – opublikowała kilkadziesiąt prac w kraju i za granicą. Jej zainteresowania naukowe dotyczyły m.in. fizyki polimerów i sprężystych własności ciał stałych. Szczególnie interesujące i cenne były badania drgań związanych z końcem ruchu ciał stałych na różnych podłożach i związane z nimi metody eksperymentalne. Za te badania J. Halaunbrenner i P. Sukiennik otrzymali pierwszą nagrodę w konkursie Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej w 1962 r.

W zakresie działalności dydaktycznej głównie jej zasługą jest zorganizowanie laboratorium z fizyki, dla którego opracowała większość ćwiczeń. Pod względem merytorycznym ćwiczenia te cechuje również dzisiaj bardzo wysoki poziom. Zaprojektowała i utworzyła bardzo bogaty zbiór interesujących demonstracji do wykładów z fizyki. W wyniku licznych kontaktów międzynarodowych (Londyn, Moskwa) jej zasługą było postawienie nauczania fizyki na Politechnice Krakowskiej na europejskim poziomie. Wydała ceniony skrypt dla studentów Politechniki, który (łącznie z wydaniami, których współautorem był doc. dr Mieczysław Kmiecik) osiągnął dziewięć edycji. Stanowił on podstawę do opracowania unowocześnionej wersji skryptu (red.: B. Oleś i M. Duraj).

Źródła: APK 258/337, **AR13**/3002, **JM95**/69, **PK76**/327, **PPK16**/107, **RC96**/36

HALAUNBRENNER Michał (1901-1976)

Fizyka

Ukończył studia na Uniwersytecie Jana Kazimierza, wykładowca fizyki na Wydziale Ogólnym Politechniki Lwowskiej

Profesor Politechniki od 1945 r. Kierownik Katedry Fizyki Politechniki Krakowskiej w latach 1952–1970

Ukończył Wydział Filozoficzny Uniwersytetu im. Jana Kazimierza we Lwowie. Po studiach poświęcił się głównie pracy pedagogicznej w szkolnictwie średnim (wykładał fizykę w VIII Gimnazjum im. Kazimierza Wielkiego). Brał udział w obronie Lwowa w 1918 r.

Był wykładowcą fizyki na Wydziale Ogólnym Politechniki Lwowskiej. Z tego okresu datują się jego zainteresowania metodyką nauczania. Zorganizował pierwsze w Polsce ogniska metodycznego nauczania fizyki i opublikował kilka prac z tej dziedziny. Podczas okupacji brał udział w tajnym nauczaniu.

Z Politechniką Krakowską był związany od samego początku jej działalności. Początkowo jako asystent prof. Tadeusza Malarskiego, kierownika Katedry Fizyki na Wydziale Komunikacji, a po uzyskaniu stopnia doktora fizyki na Uniwersytecie Poznańskim w roku 1950, jako adiunkt. W 1952 r. objął stanowisko kierownika Katedry, które sprawował aż do przejścia na emeryturę w 1970, po likwidacji katedr i utworzeniu instytutów. Pozostawał jednak w stałym kontakcie z uczelnią do ostatnich chwil swego życia.

Jako kierownik katedry, początkowo jako docent a następnie profesor nadzwyczajny, dzięki ogromnej inicjatywie i wielkiemu zaangażowaniu doprowadził Katedrę Fizyki do poziomu dorównującego najlepiej wyposażonym jednostkom politechnik. Aktywnie uczestniczył w pracach organizacyjnych nowo powstającego Wydziału Chemicznego na Politechnice Krakowskiej. Brał czynny udział w pracach komisji programowych nauczania fizyki na szczeblu centralnym. Był przez 25 lat przewodniczącym Okręgowego Komitetu Olimpiady Fizycznej w Krakowie oraz Zespołu Przedmiotów Podstawowych Wyższych Studiów Technicznych dla Pracujących. Opublikował kilka znakomitych podręczników z dziedziny metodyki laboratoryjnej (*Ćwiczenia praktyczne z fizyki – kurs podstawowy,* wyd.VI, 1976, kurs średni, wyd. VI, 1971). Zapoczątkował i rozwinął badania naukowe z dziedziny trybologii, uzyskując poważne osiągnięcia w tym zakresie. Opublikował kilkadziesiąt prac naukowych. W pamięci swoich podwładnych i studentów pozostał jako osoba pełna dobroci i wyrozumiałości.

Zmarł nagle 24 marca 1976.

Źródła: APK 204/979**, JM95**/68, **OL39**/81, **PK70**/35, **PK76**/327/330, **PK95**/47/50/112, **PPK16**/108, **RC96**/29/36, **ZP99**/115

HAUPT Stanisław (1890–1953)

Inżynieria (komunikacja, kolejnictwo)

Ukończył Wydział Inżynierii Lądowo-Wodnej Politechniki Lwowskiej w 1923 r. Asystent w Katedrze Budowy Kolei Żelaznych w latach 1920–1924

Profesor nadzwyczajny. Od 1946 r. na Wydziale Komunikacji Akademii Górniczej, kierownik Katedry Sygnalizacji i Zabezpieczeń Kolejowych

W roku 1923 ukończył Wydział Inżynierii Lądowo-Wodnej Politechniki Lwowskiej. Bezpośrednio po studiach pracował początkowo jako asystent na Politechnice Lwowskiej, następnie przeszedł do pracy zawodowej jako naczelny inżynier Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu i Krakowie oraz jako rzeczoznawca kolejowy.

Zorganizował w roku 1946 na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych AGH Katedrę Sygnalizacji i Zabezpieczeń Kolejowych i był jej pierwszym kierownikiem. Opublikował podręczniki z dziedziny urządzeń blokowych oraz sygnalizacji i urządzeń zabezpieczenia ruchu pociągów.

Źródła: AGH70/528, **APK** 104/60, **PK76**/300, **PK95**/45, **PW93**/88+, **RC96**/29/36, **ZP99**/116

HORODYSKA Jadwiga (1905–1973)

Sztuki piękne (rzeźba)

Studia w Szkole Przemysłu Artystycznego we Lwowie (1927–1929). Kierownik Działu Rzeźby Figuralnej i Dekoracyjnej w fabryce „Żurawno" (1934–1939)

Pracownik PK od 1945 r. Z-ca profesora i docent. Kierownik Zakładu Rzeźby na Wydziale Architektury (1956–1972)

Urodziła się 4 sierpnia 1905 r. w Trybuchowicach, woj. Tarnopol, zmarła 10 października 1973 r. w Krakowie. Jej ojcem był Franciszek Horodyski – artysta malarz, matką Marta z Mazurkiewiczów Jodko. Wykształcenie ogólne zdobywała we Lwowie, Zakopanem i powtórnie we Lwowie, gdzie zdała maturę w roku 1923. W 1927 r. rozpoczęła naukę w Szkole Przemysłu Artystycznego we Lwowie, którą ukończyła w 1929 roku. W latach 1929–1932 studiowała na Akademii Sztuk Pięknych w Rzymie. W roku 1932 po uzyskaniu dyplomu powróciła do kraju i od września 1932 r. do jesieni 1933 r. pracowała w fabryce wyrobów alabastrowych Żurawno. Uzyskała wówczas stypendium z Funduszu Kultury Narodowej i na rok wyjechała do Rzymu, gdzie ukończyła specjalny kurs dla dyplomowanych absolwentów tamtejszej Akademii Sztuk Pięknych, tzw. *Corso di perfezionamento.* W tym czasie odbyła również roczną praktykę w odlewniach brązów artystycznych, gdzie zapoznała się z techniką „odlewów na tracony wosk"; poza tym doskonaliła praktycznie swój warsztat rzeźby w kamieniu w szkole prof. Ardiniego. W 1934 r. powróciła do kraju i otrzymała stanowisko Kierownika Działu Rzeźby Figuralnej i Dekoracyjnej w fabryce Żurawno, gdzie pracowała do września 1939 r. Dyplom uzyskany na Akademii Sztuk Pięknych w Rzymie nostryfikowała w 1939 r. na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.

W roku 1940 przyjechała do Krakowa. W czasie okupacji wykonywała rzeźby do kościołów, malowała portrety oraz dawała prywatne lekcje rysunku. W latach 1944–1946 uczyła rysunku w prywatnym liceum i gimnazjum w Krakowie.

Od 1 listopada 1945 r. była zatrudniona w Katedrze Rysunku Odręcznego na Wydziale Architektury w ramach Wydziałów Politechnicznych przy Akademii Górniczej. W dniu 1 lutego 1956 r. otrzymała tytuł naukowy zastępcy profesora przy Katedrze Rysunku i Rzeźby na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Od 1 maja 1956 r. była kierownikiem Zakładu Rzeźby przy tej Katedrze. Tytuł naukowy docenta otrzymała w dniu 1 marca 1957 r. Ze względu na stan zdrowia, na własną prośbę, w dniu 1 lutego 1972 r. przeszła na emeryturę.

Przed wojną jej prace były przedstawiane na wystawach międzynarodowych w Rzymie (1932), w Paryżu (1938), w Nowym Jorku (1939) oraz krajowych w Warszawie (1932) i w Poznaniu (1938). Po wojnie wystawiała swoje prace na ponad 20 wystawach, m.in. w Krakowie, Warszawie, Opolu. Otrzymała nagrody i wyróżnienia w wielu prestiżowych konkursach, np.: zakup pracy w konkursie na pomnik na Górze św. Anny (1946 r.), wyróżnienie w konkursie na pomnik Chopina w Krakowie (1948 r.), wyróżnienie w konkursie na pomnik Ofiar Oświęcimia i Brzezinki (1952).

Źródła: APK 204/974**, AWA, PK76**/141**, RC96**/41

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Jadwiga_Horodyska

ILNICKI Daniel (1917–1997)

Mechanika (elektrotechnika)

Student Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej

Docent w Instytucie Elektrotechniki i Elektroniki Wydziału Transportu. Prodziekan Wydz. Mechanicznego PK (1955–1960), prodziekan Wydz. Transportu PK (1981–1984), kierownik Zakładu Automatyki w Kat. Aparatury Przemysłowej Wydz. Mech. (1968–1970)

Dzieciństwo i młodość spędził w Drohobyczu. Studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej rozpoczął przed wojną. Po zdaniu wszystkich egzaminów, ale bez dyplomu, przyjechał do Krakowa, gdzie mieszkała jego siostra.

W Krakowie na Wydziałach Politechnicznych AG uzyskał dyplom magistra inżyniera. Do czasu utworzenia w 1975 r. Wydziału Transportu pracował na Wydziale Mechanicznym. Doktorat (1962) uzyskał na podstawie rozprawy: *Badania na modelu fizykalnym charakterystyk statycznych i dynamicznych pewnego układu przekładni elektrycznej przy współpracy z silnikiem wysokoprężnym w szynowym pojeździe trakcyjnym*. Temat ten był jednym z ważniejszych kierunków prac naukowych instytutu.

Praca była jego pasją, lecz nieobce były mu także problemy ludzi. Bardzo zaangażował się w działalność ZNP. W 1958 r. został wybrany prezesem Rady Uczelnianej ZNP na Politechnice Krakowskiej. Funkcję tę pełnił w latach 1958–1962 .

Zawsze, do końca swoich dni, czuł duchową więź z Drohobyczem i Lwowem.

Źródła: APK 238/138**, PK76**/314/394, **PK95**/128/306/424/429/537

JODKO Czesław (1911–1992)

Chemia (chemia fizyczna)

Studia na wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej, asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej Politechniki Lwowskiej (1936–1937)

Docent, w latach 1966–1989 na Wydziale Chemicznym Politechniki Krakowskiej. Prodziekan Wydziału Chemicznego PK (1967–1969)

Urodził się 25 października 1911 r. w Smoleńsku i w tymże roku z rodzicami wyjechał do Baku, tam przebywał do 1923 r. Następnie przeniósł się do Chełmna, gdzie w 1930 r. ukończył gimnazjum matematyczno-przyrodnicze.

W latach 1930–1937 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej, uzyskując dyplom inżyniera chemika w roku 1937.

W latach 1935–1937 był młodszym asystentem w Katedrze Chemii Nieorganicznej PL. Jesienią 1937 r. pracował w Cukrowni Witaszyce, a później do wybuchu wojny w Laboratorium Badawczym Wytwórni Węgla Aktywnego w Skarżysku. W czasie wojny mieszkał w Kowlu. Był kierownikiem technicznym cegielni (1940–1941), w czasie okupacji farbiarzem w fabryce samodziałów, później chemikiem w fabryce mydła, a w 1944 r. nauczycielem w Technikum Mechanicznym w Chełmie.

Od sierpnia 1945 r. rozpoczął pracę na Politechnice Śląskiej. W styczniu 1946 r. został adiunktem w Katedrze Chemii Fizycznej. W 1954 r. był mianowany na p.o. samodzielnego pracownika, a w 1955 r. na zastępcę profesora. Od chwili powstania Politechniki Śląskiej brał czynny udział w organizowaniu Wydziału Chemicznego, w nim Zakładu Chemii Fizycznej. W latach 1952–1960 wykładał tam chemię fizyczną. 29 kwietnia 1958 r. uzyskał stopień kandydata nauk technicznych, a 17 grudnia 1959 r. Centralna Komisja Kwalifikacyjna dla Pracowników Nauki przyznała mu tytuł naukowy docenta.

Od 1960 r. pracował w Wyższej Szkole Rolniczej w Olsztynie, gdzie objął funkcję kierownika Katedry Fizyki i Zakładu Chemii Fizycznej. Po dwu latach przeniósł się do Tarnowa. Podjął pracę w Instytucie Nawozów jako kierownik Zakładu Katalizatorów.

W 1966 r. rozpoczął pracę na Politechnice Krakowskiej, gdzie pełnił funkcję prodziekana Wydziału Chemicznego (1967–1969), kierownika Katedry Chemii Fizycznej (1966–1970), zastępcy dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Chemii Fizycznej (1970–1973), kierownika Zakładu (1975–1979), potem Zespołu Technologii Związków Azotowych w Instytucie Chemii i Technologii Nieorganicznej (1979–1982).

Członek Rad Naukowych: Instytutu Nawozów Sztucznych w Puławach, Instytutu Technologii Nafty w Krakowie, Zakładu Badań Fiz.-Chem. przy Głównym Iinstytucie Górnictwa w Katowicach.

Zmarł 8 listopada 1992 r.

Źródła: APK238/146, **PK76**/221, **PK95**/131/176/418/491, **ZP99**/128

KAJETANOWICZ Zbigniew (1898–1973)

Inżynieria środowiska (hydrologia)

Absolwent Politechniki Lwowskiej (1926)

Profesor, kierownik Katedry Budowy Zapór i Siłowni Wodnych (1956–1964), prodziekan Wydziału Budownictwa Wodnego Politechniki Krakowskiej w latach 1959–1964

Studia wyższe na Politechnice Lwowskiej ukończył w roku 1926, a następnie przez wiele lat był referentem studiów i projektów wodnych Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie. Od 1939 r. był kierownikiem Biura Hydrologicznego w Krakowie, a od roku 1945 – kierownikiem Oddziału Krakowskiego Państwowego Instytutu Hydrologiczno-Meteorologicznego. Od 1950 r. wykładał hydrologię na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczo-Hutniczej. W 1952 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych, a w 1954 r. tytuł naukowy docenta. Nominację na profesora nadzwyczajnego otrzymał w roku 1961.

Od roku 1956 był kierownikiem Katedry Budowy Zapór i Siłowni Wodnych. W latach 1959–1964 był prodziekanem Wydziału Budownictwa Wodnego. Był wybitnym hydrologiem, znawcą przepływu wody i transportu materiału w naturalnych korytach rzecznych, specjalistą z zakresu gospodarki wodnej. Zasłużył się jako organizator badań zasobów wodnych w Polsce południowej oraz jako autor nowoczesnych i pionierskich rozwiązań problemów z zakresu budownictwa wodnego.

Był członkiem komisji PAN oraz członkiem Rady Naukowej Instytutu Budownictwa Politechniki Gdańskiej.

Autor 20 prac publikowanych i wielu opracowań nie publikowanych, projektów i ekspertyz.

Przeszedł na emeryturę w 1964 roku. Do ostatnich chwil życia współpracował z gronem swych uczniów. Był człowiekiem prostolinijnym, życzliwym dla otoczenia, a zwłaszcza młodzieży.

Źródła: APK163/216, **PK76**/237/255, **PK95**/100/103/427, **PPK16**/120

Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html

KAMIEŃSKI Marian (1901–1980)

Inżynieria środowiska (geologia)

Starszy asystent i docent w Katedrze Mineralogii i Petrografii Politechniki Lwowskiej, dziekan i prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Lwowskiej w latach 1937–1939. Dr filozofii Uniwersytetu Jana Kazimierza

Profesor, dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Akademii Górniczej w latach 1946/47, kierownik Katedry Petrografii i Geologii w latach 1946–1951, dr honoris causa Politechniki Krakowskiej (1972)

Urodził się 10 czerwca 1901 r. w miejscowości Nart Nowy koło Niska.

W 1926 r. ukończył studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, w tejże uczelni otrzymał w 1926 r. tytuł doktora. Habilitował się na Politechnice Lwowskiej w 1933 r., tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1934, a profesora zwyczajnego w 1939 r.

Doktor honoris causa Politechniki Krakowskiej i Politechniki Śląskiej.

Kierownik Katedry Mineralogii i Petrografii oraz Ceramicznej Stacji Doświadczalnej na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (1934–1939); dziekan i prodziekan Wydziału Chemicznego Politechniki Lwowskiej (1937–1939); dziekan Wydziału Chemicznego i Naftowego Lwowskiego Politechnicznego Instytutu (1939–1941 i 1944–1945).

Kierownik Katedry Petrografii i Geologii na Wydziale Inżynierii (1946–1951); dziekan 1946/1947; Organizator i kierownik Katedry Złóż Surowców Skalnych AGH (1951–1971), prodziekan Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego AGH (1952–1956), prorektor AGH ds. Nauki (1955–1957), dyrektor Instytutu Mineralogii i Złóż Surowców Mineralnych (Wydział Geologiczno-Poszukiwawczy AGH 1969–1971).

Sekretarz Zarządu Głównego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika w okresie przedwojennym, członek honorowy tego towarzystwa; wieloletni sekretarz Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i przewodniczący Rady Naukowej Instytutu Geologicznego w Warszawie; członek Naukowo-Technicznej Rady Geologicznej przy Centralnym Urzędzie Geologii, członek Komitetu Geologicznego PAN, przewodniczący Rady Naukowej Muzeum Ziemi, członek Komitetu Redakcyjnego „Archiwum Mineralogicznego" 1954–1980.

Źródła: **AGH70**/158+, **PK70**/26/29, **PK76**/152/420, **PK95**/36/420/433, **PPK16**/123, **PW93**/246+, **RC96**/9,28,29,37, **ZP92**/221+, **ZP99**/131

Internet: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Marian_Kamie%C5%84ski#http://historia.agh.edu.pl/wiki/Marian_Kamie%C5%84ski

KARPIŃSKI Adam Szymon (1870–1962)

Inżynieria (rolnicza)

Profesor nadzwyczajny (1910), następnie zwyczajny (1913) Politechniki Lwowskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Wodnej Politechniki Lwowskiej w roku akademickim 1919/1920. Kierownik Katedry Rolnictwa (1912–1929)

Profesor, kierownik Katedry Gleboznawstwa, Uprawy Gleb i Roślin (1945–1951) na Wydziale Inżynierii Lądowo-Wodnej Akademii Górniczej

Urodził się 7 listopada 1870 r. w Jaśle .

W latach 1890–1893 studiował rolnictwo na Uniwersytecie Jagiellońskim, następnie odbył praktykę rolniczą jako adiunkt gospodarczy i w 1895 r. został zaangażowany na stanowisko asystenta w Katedrze Rolnictwa w Krajowej Wyższej Szkole Rolniczej w Dublanach koło Lwowa, gdzie pracował do 1897 r. Działał aktywnie w C.K. Galicyjskim Towarzystwie Gospodarskim; delegowany z jego ramienia wiele podróżował, m.in. do Danii, Szwecji i Niemiec, prowadząc wykłady z dziedziny gleboznawstwa, uprawy gleb i roślin.

1 października 1912 r. otrzymał tytuł profesora zwyczajnego.

W latach 1911–1929 prowadził wykłady jako profesor zwyczajny Rolnictwa Szkoły Politechnicznej we Lwowie, a później Politechniki Lwowskiej. W latach 1914–1918 brał udział w pierwszej wojnie światowej.

W 1929 przeszedł w stan spoczynku.

W roku 1945 włączył się w organizację Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej.

Sam wspomina: *31 marca 1945 r. zgłosiłem się do pracy na organizujących się Wydziałach Politechnicznych w Krakowie u Rektora Akademii Górniczej prof. W. Goetla, po czym zostałem powołany na tychże wydziałach do objęcia stanowiska w charakterze kontraktowego zwyczajnego profesora Katedry „Gleboznawstwa i uprawy gleb i roślin" na Wydziale Inżynierii".* Na stanowisku tym pracował do 1951 r.

Zmarł 9 listopada 1962 r. w Nowym Sączu.

Źródła: AGH70/352+, **APK** /204/193, **PW93**/85+, **PK95**/36, **PPK16**/127, **RC96**/28/36, **ZP92**/138+, **ZP99**/133

KMIECIK Mieczysław (1910–1983)

Fizyka

Asystent w Laboratorium Radiotechnicznym Politechniki Lwowskiej w latach 1938–1939

Docent w Katedrze Fizyki Politechniki Krakowskiej

Współpracownik prof. Tadeusza Malarskiego na Politechnice Lwowskiej. Do 1939 pracował w Laboratorium Radiotechnicznym PL w charakterze młodszego asystenta.

Od 1946 r. był zatrudniony w Katedrze Fizyki Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej, a później na Politechnice Krakowskiej.

W ramach działalności naukowej zajmował się badaniami dotyczącymi przewodnictwa cieplnego. Głównie jednak zajmował się możliwościami symulacji zjawisk mechanicznych w oparciu o metody elektrotechniki. Zaowocowało to opracowaniem rozprawy doktorskiej pt.: *Kryterium powstawania burzliwości przy przepływie cieczy w przewodach rurowych rozpatrywane w oparciu o analogie elektrohydrodynamiczne*, obronionej w 1966 r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej (promotor prof. Jan Krakowski). W roku 1968 został mianowany docentem.

W zakresie działalności dydaktycznej poświęcał się tworzeniu nowych ćwiczeń laboratoryjnych i organizacji tzw. Laboratorium II w Instytucie Fizyki. Z jego udziałem został zmodernizowany skrypt prof. J. Halaunbrenner. W 1974 r. wydano rozszerzoną wersję skryptu: Jadwiga Halaunbrenner, Mieczysław Kmiecik, *Ćwiczenia laboratoryjne z fizyki*. Dziewiąte wydanie skryptu ukazało się w roku 1994.

Źródła: APK 104/73, **JM95**/79, **PK76**/327, **PK95**/320, **PW93**/395, **ZP92**/246, **ZP99**/138

KOMARNICKI Edward (1912–1992)

Inżynieria (budownictwo)

Absolwent Politechniki Lwowskiej (1939). Asystent na Politechnice Lwowskiej w latach 1937–1941

Adiunkt (od 1948) i profesor Politechniki Krakowskiej (do 1961), kierownik Katedry Budownictwa Ogólnego Politechniki Krakowskiej (1954–1956)

Urodził się 24 października 1912 r. w Błudniu. W 1933 r. po zdaniu matury został przyjęty na Wydział Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera otrzymał w styczniu 1939 r. W czasie studiów w 1937 r. został mianowany asystentem i pełnił tę funkcję do 1941 r., tj. do likwidacji Politechniki Lwowskiej. W czasie asystentury, oprócz zajęć dydaktycznych, wykonywał zespołowe prace badawcze nad przewodnictwem i akumulacją ciepła w przegrodach (ścianach wielowarstwowych).

W okresie okupacji pracował we Lwowie, w przedsiębiorstwie budowlanym.

W 1945 r. osiedlił się w Krakowie, do 1947 r. pracując na Śląsku w budownictwie przemysłowym. W latach 1947–1949 został zatrudniony w Zarządzie Odbudowy Kolei Państwowych w Krakowie przy projektowaniu i nadzorowaniu budowli przemysłowych. Następnie podjął pracę w powstającej w Krakowie Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych.

Od października 1948 r. zaczął pracować w charakterze adiunkta w Katedrze Budownictwa Ogólnego na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej. Od 1950 r. prowadził ćwiczenia i wykładał Materiały Budowlane, a następnie Budownictwo Przemysłowe. W latach 1954–1956 r. pełnił funkcję kierownika Katedry Budownictwa Ogólnego.

Od 1961 r. pracował w Katedrze Budownictwa Wiejskiego Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie. Był profesorem Politechniki Krakowskiej i Akademii Rolniczej w Krakowie.

Źródła: AGH70/157, **APK**163/121, **PW93**/83+, **PK76**/393, **PK95**/83, **RC96**/28/37, **ZP99**/140
Internet: http://matrix.ur.krakow.pl/~isig/kbw/

KOPYCIŃSKI Bronisław (1907–2004)

Inżynieria (budownictwo)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej (1932), starszy asystent Katedry Budownictwa Wodnego (1933–1934) oraz Katedry Budowy Mostów II

Profesor, kierownik Katedry Budownictwa Żelbetowego Katedry Konstrukcji Budowlanych (1954–1970) i Instytutu Budownictwa PK (1970–1973), prodziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej (1952/53), dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1953–1956), rektor PK (1956–1965)

Urodził się 27 stycznia 1907 r. we Lwowie, a po ukończeniu studiów na Politechnice Lwowskiej był asystentem. W 1934 r. przeprowadził się do Krakowa, gdzie rozpoczął pracę jako statyk miejski; następnie był kierownikiem Wydziału Budownictwa w Zarządzie Miasta Chrzanowa. W czasie drugiej wojny światowej był aktywnym członkiem Armii Krajowej.

Po wojnie, w latach 1945–1952, został zatrudniony jako wykładowca konstrukcji stalowych i drewnianych na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej. W 1949 r., jako jeden z pierwszych otrzymał stopień doktora nauk technicznych. W roku 1952 został powołany na stanowisko zastępcy profesora, w 1954 uzyskał tytuł naukowy profesora, a od 1958 r. był profesorem zwyczajnym.

W 1956 r. został rektorem Politechniki Krakowskiej. Funkcję te pełnił przez trzy kadencje, do roku 1965. W tym okresie podjął ścisłą współpracę uczelni z przemysłem, zarówno w ramach Zespołu Gospodarstw Pomocniczych (utworzonego w roku 1955), jak i studiów dla osób pracujących. Z jego inicjatywy w roku 1964 powstał na Politechnice Instytut Budownictwa, działający na prawach wydziału (do roku 1970), włączony następnie do Wydziału Budownictwa Lądowego w ramach jednego z czterech instytutów wydziału. Profesor Kopyciński przyczynił się walnie do reaktywowania po wojnie „Czasopisma Technicznego", z którym współpracował jeszcze we Lwowie (1933–1934); a do roku 2000 pełnił obowiązki redaktora naczelnego.

Był członkiem korespondentem Oddziału Francuskiej Akademii Nauk w Tuluzie. Był też wieloletnim prezesem oddziału PZITB w Krakowie. Zajmując się przez wiele lat badaniami naukowymi z dziedziny technologii betonu i teorii konstrukcji budowlanych doprowadził do powstania „krakowskiej szkoły" w dziedzinie budownictwa betonowego.

7 października 1988 r. został uhonorowany tytułem doktora honoris causa Politechniki Krakowskiej.

Źródła: **AGH70**/532, **APK** 299/373, **BMPK**/1(2004), **PK70**/4/15/16, **PK76**/187/444, **PK95**/38/85/191/413/420/433/505, **PPK16**/137, **PW93**/92+, **RC96**/29/37, **ZP99**/141

Internet: https://mail.pk.edu.pl/~naszapol/np50/wkladka.shtm

KORECKI Jan Adolf (1911–1986)

Mechanika (maszynoznawstwo)

Ukończył Politechnikę Lwowską w 1939 r., adiunkt w Katedrze Maszynoznawstwa (1939/1940)

Adiunkt i z-ca profesora wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej, kierownik Zakładu Teorii Mechanizmów i Maszyn Politechniki Krakowskiej (1958)

Urodził się 18 czerwca 1911 r. w Dalastowicach. W 1930 r. rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej wstępując na Wydział Mechaniczny. W 1938 r. został powołany na stanowisko asystenta w Katedrze Maszynoznawstwa PL.

Podczas okupacji wykładał w Zawodowej Szkole Rzemieślniczej we Lwowie i Stanisławowie. Pracował na Kolei Wschodniej, najpierw jako tokarz, a potem kierownik biura konstrukcyjnego i normalizacyjnego. Po przeniesieniu do Krakowa był konstruktorem maszyn dźwigowych i przeładunkowych w kolejnictwie, wykonywał wiele innych prac konstrukcyjnych z dziedziny budowy taboru kolejowego.

W 1945 r. zaangażował się w prace przy organizacji powstającej w Krakowie Politechniki. Został zatrudniony jako adiunkt w Katedrze Części Maszyn Politechniki Śląskiej w Gliwicach, dojeżdżał z Gliwic do Krakowa, prowadząc wykłady z Maszynoznawstwa Opisowego. Od 1946 r. na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych AG objął stanowisko adiunkta, równocześnie otrzymując zlecenie prowadzenia kierownictwa Katedry Maszynoznawstwa I.

Zmarł w Krakowie w 1986 r.

Źródła: **AGH70**/528+, **APK** 217/64, **PK95**/45/116, **PW93**/322+, **PK70**/35/37/47, **PK76**/273,276,277, **PPK16**/143, **RC9629**/37, **ZP99**/141

KORELESKI Juliusz (1908–2000)

Inżynieria (budownictwo, mostownictwo)

Studia na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej ukończył w 1932 r., uzyskując dyplom inżyniera dróg i mostów

Profesor PK, asystent (od 1945) i adiunkt (1948–1951 i 1957–1963) Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. Docent i prof. w Katedrze Budowy Mostów (1963–1975) PK. kierownik Zakładu Budowy Mostów i Tuneli w Instytucie Dróg, Kolei i Mostów PK (1973–1979)

Po ukończeniu studiów podjął pracę na kolei, tam przez wiele lat pracował na różnych stanowiskach.

Po wojnie powrócił do pracy na kolei, gdzie przez kilkanaście lat budował, remontował i modernizował obiekty mostowe (ok. 400) na całej sieci PKP.

W 1945 roku został zatrudniony w Katedrze Budowy Mostów jako asystent (1945–1948) oraz adiunkt (1948–1951) na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej. W roku 1948, jako pierwszy na tworzącej się Politechnice Krakowskiej, uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych.

W 1951 został zwolniony z pracy na uczelni w wyniku panujących wówczas układów politycznych. Po tzw. odwilży ponownie zatrudniony w 1957 r. i pracował na PK jako adiunkt (1957–1963) oraz docent (1963–1975). Habilitował się w roku 1963, a w 1975 r. uzyskał tytuł profesora nauk technicznych. W latach 1973–1979 kierował Zakładem Budowy Mostów i Tuneli.

Opublikował ponad 70 artykułów i referatów, wykonał ponad 100 ekspertyz, był autorem lub współautorem ok. 60 projektów nowych mostów lub wzmocnienia już istniejących, wypromował wielu cenionych inżynierów mostowców. Opatentował wibrograf mechaniczny rejestrujący przebieg drgań pionowych i poziomych – używany przez wiele lat w Katedrze.

Wśród wielu publikacji na szczególną uwagę zasługuje książka: *Zespolone konstrukcje mostowe* (PWN 1967), która przez kilka dziesięcioleci była jedynym polskim podręcznikiem z zakresu tego rodzaju konstrukcji.

Do końca życia był zawodowo aktywny – uczestniczył w egzaminach dyplomowych, wykonywał ekspertyzy mostów, służył swoją ogromną wiedzą i bogatym doświadczeniem z zakresu mostownictwa. Był honorowym członkiem Związku Mostowców RP oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji.

Źródła: APK 299/380**, PK76**/194/444**, PK95**/84/443/505, **PPK16**/142, **RC96**/41, **NP98**/2(8)/8

KOSTEWICZ Eugeniusz (1906–1970)

Mechanika (instalacje budowlane)

Ukończył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w 1932 r.

Profesor, kierownik Zakładu Instalacji Sanitarno-Technicznych i Katedry Instalacji Budowlanych na Wydziale Architektury od 1953 r.

Studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, dyplom uzyskał w 1932 r., potem odbył staże podyplomowe w Zurichu, Liège i Berlinie. Doktorat na Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie uzyskał w 1969 r. Do 1939 r. był konserwatorem i kierownikiem wyposażenia technicznego w Państwowych Wytwórniach Uzbrojenia w Warszawie. Po wojnie był projektantem w Centralnym Biurze Projektów Architektoniczno-Budowlanych w Krakowie, później głównym specjalistą i konsultantem biur projektowych oraz doradcą w przemyśle materiałów instalacji budowlanych.

Na Wydziale Architektury w Krakowie od 1947 r. wykładał przedmiot instalacje budowlane. Od 1953 roku kierował Zakładem Instalacji Sanitarno-Technicznych. W 1963 r. jako docent objął kierownictwo Katedry Instalacji Budowlanych na Wydziale Architektury PK . W 1969 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego. Od 1960 r. prowadził także zajęcia na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych dla Wydziałów Budownictwa Lądowego, Inżynierii Wodnej i Sanitarnej PK oraz na specjalności Architektura Wnętrz w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Opracował szereg projektów, w większości zrealizowanych, np. kotłowni osiedlowych i sieci cieplnych w Nowej Hucie, ogrzewania ognio-powietrznego na paliwo płynne w Katedrze na Wawelu, prototypowych promienników żarowo-gazowych, prototypowych konstrukcji izolacyjnych materiałów sypkich do podziemnej obudowy sieci cieplnych. Był autorem 15 patentów, a także opracowań studyjnych, np. projekt „Gazyfikacji Podhala". Opublikował około 50 opracowań.

Źródła: APK 204/850**, PK76**/74/143, **PPK16**/145, **RC976**/41, **KWA96**/80–81

KOTOWSKI Franciszek (1901 –1970)

Mechanika (lotnictwo)

Ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, asystent (1935–1938) w Katedrze Budowy Płatowców Politechniki Lwowskiej i jej kierownik 1939–1945

Docent, kierownik Katedry Budowy Płatowców (1946–1949), kierownik Katedry Części Maszyn (1960–1970), dziekan Wydz. Mechanicznego (1958–1960)

Urodził się 29 listopada 1901 r. w Brzezinach k. Ropczyc, w województwie rzeszowskim. Gimnazjum typu klasycznego ukończył w Rzeszowie. Obrońca Lwowa w 1918 roku. Dyplom inżyniera uzyskał na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w 1939 roku. Znacznie wcześniej rozpoczął pracę zawodową i naukową w lotnictwie, dziedzinie, którą pasjonował się od najmłodszych lat. W latach 1929–1933 był kierownikiem warsztatów Związku Awiatycznego studentów Politechniki Lwowskiej, w roku 1934 instruktorem pilotażu, w latach 1935–1937 kierownikiem technicznym i pilotem doświadczalnym w Instytucie Techniki Szybownictwa we Lwowie. W tym czasie uczestniczył w projektowaniu i wykonaniu prototypów szybowców ITS 2, 3, 4B i motoszybowców ITS 7, ITS 7W, prowadził także obszerne badania w zakresie stateczności lotu, publikując ich wyniki w „Lwowskim Czasopiśmie Lotniczym". W latach 1937–1939 kierował biurem konstrukcyjnym Lwowskich Warsztatów Lotniczych. Jego dziełem z tego zakresu jest wyczynowy szybowiec PWS-101 „Rekin".

Po wojnie zorganizował Instytut Szybownictwa Ministerstwa Komunikacji w Bielsku, w którym pracował do 1948 r. na stanowisku kierownika technicznego. W trudnych warunkach powojennych, pozbawiony literatury fachowej, zaprojektował wyczynowy szybowiec „Mucha", który uzyskał wiele rekordów krajowych i zagranicznych.

Pracę w szkolnictwie technicznym rozpoczął w 1935 r. w Katedrze Budowy Płatowców Politechniki Lwowskiej. W 1939 r. został mianowany docentem i kierownikiem katedry. Na Politechnice Krakowskiej pracował od 1946 r.

W latach 1946–1949 pełnił obowiązki kierownika Katedry Budowy Płatowców na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych AGH, a po zlikwidowaniu specjalności lotniczej na tym wydziale przeszedł na stanowisko adiunkta w Katedrze Części Maszyn. Po przemianowaniu Wydziałów Politechnicznych AG na obecną uczelnię, pełnił od 1952 r. funkcję z-cy profesora w Katedrze Części Maszyn na Wydziale Mechanicznym. W 1957 r. został mianowany docentem. W latach 1958–1960 pełnił funkcję dziekana Wydziału Mechanicznego. W 1960 r. objął stanowisko kierownika Katedry Części Maszyn, przemianowanej później na Katedrę Podstaw Konstrukcji Maszyn. Pracując na uczelni utrzymywał bliskie kontakty z przemysłem, szczególnie lotniczym, dla którego wykonywał szereg prac studialnych i projektów.

Źródła: APK 204/769**, OL39**/368, **PK70**/35, **PK76**/266,301, **PK95**/116/424, **PW93**/400+, **RC96**/29/37, **ZP92**/274, **ZP99**/143

KOŻUCHOWSKI Józef (1905–1979)

Inżynieria środowiska (geodezja)

Asystent w Katedrze Matematyki w latach 1932 –1934, a następnie w Katedrze Miernictwa (1934–1945) Politechniki Lwowskiej

Starszy asystent (1945–1946) w Katedrze Miernictwa Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej

Urodził się w 1905 r. w Haniewiczach koło Nowogródka. Studia wyższe ukończył na Politechnice Lwowskiej, gdzie równocześnie w 1932 roku rozpoczął działalność dydaktyczną w katedrze kierowanej przez prof. Kazimierza Bartla.

W latach 1945–1946 pracował w Katedrze Miernictwa Wydziału Inżynierii Lądowo-Wodnej Akademii Górniczej.

Równolegle, od roku 1946 pracował na Politechnice Wrocławskiej, gdzie zorganizował od podstaw Katedrę Geodezji i kierował jej pracą do roku 1973. Wyszkolił ponad 400 inżynierów pracowników nauki.

Był autorem licznych publikacji naukowych i skryptów, promotorem trzech przewodów doktorskich i recenzentem 11 dysertacji doktorskich. W 1971 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Na Politechnice Wrocławskiej pełnił wiele funkcji, m.in. dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego (1956–1958), prorektora ds. dydaktyki (1963– 1965), kierownika Katedry Geodezji (1946–1973). Był również członkiem Zarządu Okręgowego (1955–1957) Zarządu Głównego ZNP (1965–1969) oraz członkiem Rady Naukowej Komitetu Nauki i Techniki.

Zmarł 19 marca 1979 roku.

Źródła: PW93/82+, **RC**96/28/37, **ZP99**/147, **PW96**

KRAJEWSKI Leopold (1913 –1990)

Mechanika

Ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej w 1939 r., asystent w Katedrze Maszyn Dźwigowych w latach 1939–1944

Adiunkt (od 1945 r.) i z-ca profesora (od 1954) PK. Organizator i kierownik Katedry Maszyn Roboczych Ciężkich (od 1958) na Wydziale Mechanicznym PK, prodziekan Wydziału Mechanicznego PK (1955/56, 1958/59, 1962–1964, 1966/67)

Urodził się 13 kwietnia 1913 r. w Wilnie. Po zdaniu matury wstąpił na Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej. 23 czerwca 1939 r. uzyskał tytuł inżyniera mechanika.

Pierwszą pracę podjął w Państwowych Zakładach Lotniczych na Okęciu w Warszawie. W wyniku działań wojennych znalazł się we Lwowie, gdzie podczas wojny pracował w Lwowskim Instytucie Technicznym jako asystent przy Katedrze Maszyn Dźwigowych i Urządzeń Transportowych. Po przyjeździe do Krakowa w 1945 r. zgłosił się do pracy w organizującej się Politechnice Krakowskiej przemianowanej na Politechnikę Śląską z tymczasową siedzibą w Krakowie.

W grudniu 1945 r. został mianowany adiunktem na nowo zorganizowanych Wydziałach Politechnicznych przy AG. Poświęca się pracy na uczelniach, nie zrywając jednocześnie współpracy z przemysłem. Pracuje jednocześnie jako wykładowca na AGH i w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Krakowie.

Prof. Krajewski wykonał szereg prac konstrukcyjnych, ekspertyz i projektów urządzeń dźwigowych i transportowych. W latach 1948–1960 pracował w wielu przedsiębiorstwach i biurach projektowych jako tzw. doradca stały d/s konstrukcji.

Był rzeczoznawcą SIMP w zakresie Konstrukcji i Eksploatacji Urządzeń Transportu Bliskiego.

Od 1954 r. został samodzielnym pracownikiem naukowym i pracował jako zastępca profesora. W 1978 r. przeszedł na emeryturę, zmarł w Krakowie w 1990 r.

Źródła: AGH70/136+, **APK**299/393**, PK70**/35, **PK76**/266/273, **PK95**/424, **PW93**/338**, RC96**/29/37, **ZP99**/147

KRAKOWSKI Jan (1898–1969)

Mechanika (aparatura przemysłowa)

Ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej w 1926 r.

Profesor Politechniki Krakowskiej od 1957, kierownik Katedry Aparatury Przemysłowej, dziekan Wydziału Mechanicznego PK (1960–1964)

W 1926 r. ukończył Politechnikę Lwowską. Bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu podjął pracę w Katedrze Elektrochemii, kierowanej przez prof. Ignacego Mościckiego. Po kilku latach został oddelegowany do pracy w budowanych Zakładach Związków Azotowych w Mościcach, wykorzystując pozyskaną wiedzę oraz doświadczenia w fazie rozruchu mechanicznego i technologicznego zbudowanych instalacji produkcyjnych.

Kolejne przeniesienie służbowe dotyczyło objęcia funkcji dyrektora naczelnego Fabryki Azotów w Jaworznie. Spektakularnym efektem tego okresu było uruchomienie fabryki na dwa lata przed wybuchem wojny.

W czasie okupacji pracował w fabryce przemysłu spożywczego w Tymbarku, by po zakończeniu wojny podjąć obowiązki dyrektora Cementowni Liban w Krakowie. Doprowadza do uruchomienia produkcji w fabryce nawozów sztucznych Bonarka w Krakowie. Współpracował z Polską Akademią Nauk biorąc czynny udział w pracach Sekcji Aparatury Chemicznej Komitetu Budowy Maszyn IV PAN. Był aktywnym działaczem Sekcji Aparatury Przemysłu Chemicznego SIMP w Krakowie.

W 1957 r. przeprowadził się z Gliwic (gdzie był profesorem Politechniki Śląskiej) do Krakowa i rozpoczął pracę na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej. Dzięki jego staraniom została utworzona na Wydziale Mechanicznym nowa Katedra Aparatury Przemysłowej, której został organizatorem, a następnie kierownikiem w latach 1959–1969.

W latach 1960–1964 pełnił funkcję dziekana Wydziału.

Niezależnie od prac organizacyjnych, naukowo-badawczych, dydaktycznych i społecznych, przygotował i opublikował szereg cennych podręczników oraz prac naukowych.

Charakteryzował się wielką pracowitością, obowiązkowością oraz skrupulatnością w wypełnianiu obowiązków służbowych. Chętnie służył radą i pomocą, zyskując sympatię współpracowników, kolegów i studentów.

Źródła: APK 177/166, **PK76**/284,302, **PK95**/128/424/540, **PPK16**/153

KUPIEC Zbigniew (1905–1991)

Architektura

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej, na Wydziale Architektury (1932)

Kierownik Katedry Architektury Wiejskiej (od 1947), Kat. Architektury Miejskiej (od 1950) i opiekun Kat. Architektury Monumentalnej. Od 1954 kier. Kat. Projektowania Budynków Społeczno-Mieszkaniowych, od 1962 Kat. Proj. Budynków Użyteczności Publicznej. Prorektor PK ds. nauki (1957–1959)

Po maturze we Lwowie studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej ukończył w 1932 r. Od 1933 do okresu drugiej wojny prowadził bardzo aktywną działalność projektową w Gdyni. W latach 1934–1935 wykładał także w Szkole Sztuk Pięknych prof. Szczeblowskiego. Po przesiedleniu z Gdyni w 1940 r. pracował w Urzędzie Budowlanym przy dystrykcie w Krakowie.

Po zakończeniu wojny pełnił funkcję kierownika Oddziału Odbudowy Miast i Wsi przy Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie (1945–1947), a także prowadził zlecone wykłady na Wydziale Architektury w Krakowie. Od 1947, jako profesor kontraktowy, działał we Wrocławiu, pełniąc także w latach 1950–1952 funkcję dziekana Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej. Równolegle na Wydziale Architektury w Krakowie kierował Katedrą Architektury Wiejskiej (do 1950 r.), Katedrą Architektury Miejskiej (1950–1953), a także był opiekunem Katedry Architektury Monumentalnej (1947–1950).

W 1954 został kierownikiem Katedry Projektowania Budynków Społeczno-Mieszkaniowych, przemianowanej w 1962 r. na Katedrę Budynków Użyteczności Publicznej, z którą był związany do czasu przejścia na emeryturę w 1975 r.

W latach 1957–1959 pełnił także funkcję prorektora ds. Nauki Politechniki Krakowskiej. Działał również aktywnie w Sekcji Technicznej Rady Głównej Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Nauki, w Sekcjach Komitetu i Komisji PAN.

W dorobku projektowym zasługują na szczególną uwagę liczne projekty z lat 30. dla Gdyni, w tym Szpital Powszechny, Bank Cukrownictwa, Dom Towarowy Bon Horche, projekt konkursowy Osiedle Armatorów i inne. Znaczące projekty po wojnie to: odbudowa Lubnia i Opactwa w Tyńcu, Fabryka Armatur w Krakowie, Politechnika Wrocławska, Dom Nauczyciela w Tarnowie, Dom Turysty w Zakopanem oraz kościoły w Gdyni, w Jaśle, w Górze Ropczyckiej i inne.

Źródła: APK 299/369**, PK76**/72/73, **PK95**/72**, PPK16**/165, **RC96**/41, **KWA96**/82–88,
Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Zbigniew_Kupiec

LANC Tadeusz (1909–1990)

Inżynieria (kolejnictwo)

Absolwent Politechniki Lwowskiej (1937). Młodszy asystent (1938)

St. wykładowca (1962), kierownik Zakładu Budowy Stacji Kolejowych w Katedrze Budowy Kolei, prodziekan Wydz. Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej (1958–1962)

Urodził się 10 grudnia 1909 r. Stanisławowie. Studia na Politechnice Lwowskiej rozpoczął w roku 1929/1930. W latach 1934–1937 przerwał studia, odbywając służbę wojskową w Szkole Podchorążych w Modlinie, a następnie w Batalionie Mostów Kolejowych. W 1937 r. powrócił na uczelnię i ukończył studia.

W roku 1937/1938 został młodszym asystentem w Katedrze Mechaniki Ogólnej i Wytrzymałości Materiałów Politechniki Lwowskiej. Na początku 1939 r. ze względu na zły stan zdrowia wyjechał do Krynicy. Tu przyjął pracę w kierownictwie przebudowy drogi Krynica–Muszyna, pracując w charakterze konstruktora mostów. Z końcem sierpnia powrócił do Lwowa, gdzie objęła go mobilizacja. Po odbyciu kampanii wrześniowej przekroczył granicę Węgier i został tam internowany. W maju 1945 r. wrócił do Polski i zgłosił się do pracy na Politechnice Śląskiej w charakterze asystenta. Dodatkowo wykładał statykę w Państwowym Liceum Melioracyjnym w Krakowie.

Na Wydziałach Politechnicznych pracował od roku 1945 pełniąc kolejno funkcję starszego asystenta, następnie adiunkta, a od 1962 r. starszego wykładowcy na PK.

W 1977 r. przeszedł na emeryturę.

Źródła: APK258/330, **RC96**/37, **PK95**/93/421

LANGROD Adolf (1876–1968)

Mechanika (komunikacja, kolejnictwo)

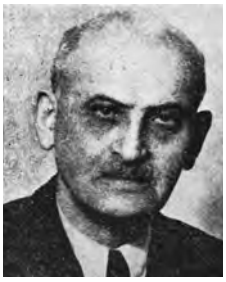

Adiunkt i wykładowca w Katedrze Maszyn Kolejowych Politechniki Lwowskiej (1939–1941)

Profesor zwyczajny Politechniki Krakowskiej. Kierownik Katedry Budowy Taboru Kolejowego (1945–1953) i Katedry Budowy Pojazdów Szynowych (od 1953), prodziekan Wydziału Komunikacji (1948–1959)

Studiował na Politechnice w Wiedniu, gdzie uzyskał dyplom inżyniera mechanika. Tam też doktoryzował się w roku 1905. Zaraz po uzyskaniu doktoratu rozpoczął pracę zawodową, zajmując odpowiedzialne stanowiska na kolejach austriackich. Po powrocie do kraju pracował na kierowniczych stanowiskach najpierw w Ministerstwie Komunikacji, następnie jako dyrektor techniczny koncernu L. Zieleniewski & Fitzner Gamper w Krakowie. W latach 1939–1941 pracował jako wykładowca na Politechnice Lwowskiej.

Po powrocie do Krakowa w roku 1945 bardzo aktywnie włączył się w prace organizacyjne Wydziału Komunikacji Akademii Górniczej. Był pierwszym kierownikiem i organizatorem Katedry i Zakładu Budowy Pojazdów Szynowych oraz specjalności pojazdy szynowe, a w latach 1948–1949 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Komunikacji. Był członkiem oraz przewodniczącym wielu komisji wydziałowych i senackich.

Opublikował 7 podręczników, 4 skrypty i ponad 70 prac naukowych z zakresu mechaniki ruchu pociągów, zagadnień hamulcowych i konstrukcji pojazdów szynowych.

Źródła: AGH70/528+, **APK** 98/582**, PK76**/303, **PW93**/345, **PK95**/45/47/423, **PPK16**/169, **RC96**/29/37, **ZP99**/158
Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Adolf_Langrod http://historia.agh.edu.pl/wiki/Adolf_Langrod

LEJA Franciszek (1885–1979)

Matematyka

Absolwent Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie w 1908 r.

Profesor, kierownik Katedry Matematyki i Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w roku akademickim 1945/46

Urodził się w 27 stycznia 1885 r. w Grodzisku Górnym. Po ukończeniu gimnazjum w Jarosławiu podjął studia matematyczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, które ukończył w 1908 r. W latach 1910–1912 uczył matematyki w IV Gimnazjum w Krakowie, a później w gimnazjum w Bochni. W 1912 r. wyjechał do Paryża, gdzie uczęszczał na wykłady w Sorbonie.

Po powrocie do Krakowa w 1913 r. rozpoczął pracę jako asystent na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1916 r. obronił pracę doktorską, a w1922 r. habilitacyjną. W 1923 r. przyjął propozycję pracy na Politechnice Warszawskiej w Katedrze Matematyki przy Wydziale Chemii, a rok później otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego. W 1934 r. władze Uniwersytetu Jagiellońskiego zaprosiły Franciszka Leję do objęcia wakującej Katedry Matematyki, którą objął po powrocie do Krakowa. 1 maja 1936 r. otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W roku ak. 1945/46 był związany z Politechniką Krakowską. W Katedrze Matematyki UJ prof. Leja pracował do przejścia na emeryturę w 1960 r.

Wywieziony w 1939 r. do obozu w Sachsenhausen, w 1940 r. powrócił do rodzinnego Grodziska i tam przebywał do końca wojny.

W styczniu 1945 r. zgłosił się do pracy na Uniwersytecie Jagiellońskim i zajął się organizacją Instytutu Matematyki. Po powstaniu Państwowego Instytutu Matematycznego, objął w nim stanowisko kierownika Działu Funkcji Analitycznych (1949).

Był autorem 100 prac naukowych, kilku podręczników, wśród których *Rachunek różniczkowy i całkowy* doczekał się 16 wydań.

Był jednym z założycieli Polskiego Towarzystwa Matematycznego i jego honorowym członkiem. W roku 1978 przekazał na konto Uniwersytetu Jagiellońskiego kwotę 200 tysięcy złotych z przeznaczeniem na nagrody dla wyróżniających się młodych matematyków z UJ – studentów i młodych pracowników nauki. Stypendium im. F. Leji przyznawane jest do dziś, obecnie finansowane z prywatnych darowizn.

Zmarł 11 października 1979 r. w Krakowie, spoczywa w rodzinnym Grodzisku k. Przeworska.

Źródła: JM95/34, **PK76**/162, **PK95**/94, **PPK 16**/171, **WM82**/65–90

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Franciszek_Leja

MAJEWSKI Alfred (1907–1998)

Architektura

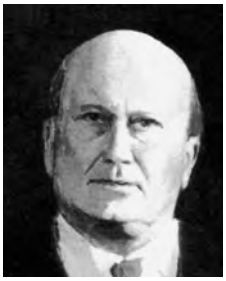

Studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej ukończył w 1932 r.

Profesor, na Politechnice Krakowskiej od 1958 r. Kierownik Katedry Historii Architektury i Urbanistyki (1966–1970), kierownik Zakładu Historii Architektury Powszechnej (1970–1977). Dziekan Wydziału Architektury (1966–1971)

Urodził się 29 maja 1907 r. w Kozicach koło Lwowa. W latach 1933–1939 zajmował się pracami konserwatorskimi na terenie historycznych zamków Wołynia i Galicji Wschodniej.

Po wojnie zajmował się odbudową, konserwacją i adaptacją wielu zamków południowej Polski: w Niedzicy (1948–1960), Pieskowej Skale (1949–1970), Wiśniczu (1949–1950 i 1974–1983), Czorsztynie (1953–1955), Baranowie (1953–1983), a także prowadził kierownictwo architektoniczne odbudowy i adaptacji Collegium Maius Uniwersytetu Jagiellońskiego. Ponadto pod jego kierownictwem dokonano odbudowy i konserwacji zamków: w Krasiczynie, Niepołomicach, Suchej Beskidzkiej, Krzyżtopór w Ujazdowie oraz pałaców w Przecławiu i Janowicach (1978–1982).

Najważniejsze funkcje, które pełnił to: dyrektor Kierownictwa Odnowienia Zamku Królewskiego na Wawelu (1951–1983), Generalny Konserwator Zabytków w Polsce (1973–1974).

Równolegle pracował na Politechnice Krakowskiej w latach (1958–1962) oraz (1966–1977).

W 1960 r. obronił doktorat napisany na temat zamku w Pieskowej Skale. Tytuł Profesora otrzymał w 1969 roku.

Jako wybitny znawca i organizator potrafił włączyć bogate zakłady przemysłowe do współfinansowania prac konserwatorskich, dzięki czemu ocalił i przywrócił dawną świetność najznakomitszym polskim zamkom. Ceniony w kraju i za granicą, posiadał szerokie kontakty, brał udział w wielu sympozjach i kongresach światowej rangi.

Opublikował wiele pozycji obejmujących dzieje i konserwację odrestaurowanych zamków w tym: *Zamek w Pieskowej Skale* (1953), *Zamek w Wiśniczu* (1956), *Czorsztyn–Niedzica. Dwa zamki Pienińskie* (1964), *Pieskowa Skała* (1964), *Zamek w Baranowie* (1969), *Zamek w Niedzicy* (1987), *Wawel. Dzieje i konserwacja* (1991), oraz cykl pozycji omawiających dzieje i konserwację zamków w Baranowie (1996), Wiśniczu (1998), Pieskowej Skale (2000).

Członek honorowy Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków oraz członek ICOMOS.

Zmarł 26 kwietnia 1998 r. w Krakowie.

Źródła: APK187/2,197/95, **KWA96**/122–123**, PPK16**/186, **PW93**/152

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Alfred_Majewski

MALARSKI Tadeusz (1883–1952)

Fizyka (radiotechnika)

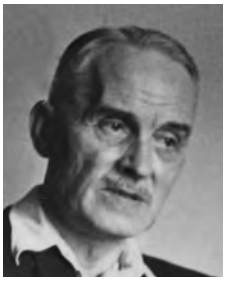

Profesor zwyczajny Politechniki Lwowskiej, dziekan Wydziału Ogólnego PL, asystent, adiunkt, profesor Katedry Fizyki PL

Profesor, kierownik Katedry Fizyki Wydziałów Politechnicznych AG (1945–1952)

W roku 1902 ukończył gimnazjum w Krakowie, po czym studiował mechanikę, fizykę i matematykę we Lwowie, równocześnie na Politechnice Lwowskiej i Uniwersytecie Jana Kazimierza. Wydział Mechaniczny PL ukończył w roku 1907, otrzymując dyplom inżyniera mechanika. W roku 1920 otrzymał stopień doktora fizyki, w 1927 r. habilitację oraz stanowisko profesora nadzwyczajnego. W 1936 r. został profesorem zwyczajnym. W roku akademickim 1923/1924 rozpoczął na Politechnice Lwowskiej wykłady z podstaw radiotechniki, obejmujących problematykę lamp elektronowych i pomiarów radiotechnicznych. W okresie okupacji niemieckiej Lwowa był kierownikiem Katedry Fizyki na Wydziale Elektrycznym Państwowych Kursów Technicznych.

Po zakończeniu drugiej wojny światowej prof. T. Malarski utworzył Katedrę Fizyki na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

W latach 1945–1952 kierował zespołem katedr fizyki. Równocześnie wykładał fizykę na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych AG w Krakowie, gdzie został organizatorem i pierwszym kierownikiem Katedry Fizyki. Od roku 1948 był przewodniczącym oddziału gliwickiego Polskiego Towarzystwa Fizycznego. Prof. T. Malarski opublikował prace naukowe dotyczące potencjału elektrokinetycznego, halloelektryczności i fizykochemii koloidów, w których przedstawił istotne osiągnięcia, cytowane w literaturze światowej. Położył także wielkie zasługi dla rozwoju radiotechniki w Polsce.

Źródła: AGH70/528, **APK** 204/75, **JM95**/68, **OL39**/286, **PK70**/6, **PK76**/327/332, **PK95**/44/50, **PW93**/118+, **RC96**/29/37, **ZP92**/158+, **ZP99**/167

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Tadeusz_Malarski, http://www.ifpan.edu.pl/ON-1/Historia/art/2malars.pdf ; www.psb.pan.krakow

MAŁECKI Eugeniusz (1898–1956)

Mechanika (komunikacja, lotnictwo)

Absolwent Politechniki Lwowskiej (1938). Adiunkt w Katedrze Budowy Samochodów i Traktorów (1939–1944)

Profesor, kierownik Katedry Silników Spalinowych i Lotniczych (od 1945), Kierownik Silników Spalinowych Trakcyjnych (od 1953), prodziekan (1948/1949) i dziekan Wydziału Komunikacji (1949–1952) na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej

Urodził się dnia 4 października 1898 r. w Przemyślu.

Studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej rozpoczął w roku 1921, po czym poświęcił się praktycznemu opanowaniu zagadnień w dziale lotniczo-samochodowym. Pracował m.in. w wojskowych warsztatach lotniczych w Lwowie. W roku 1929 został kierownikiem kontroli i znawcą technicznym Biura Veritas w Polsce, gdzie badał budowę i homologacje nowych typów silników spalinowych. Był również ekspertem od wypadków lotniczych i samochodowych. Spośród wykonanych przez niego 200 ekspertyz szczególnie interesująca była ekspertyza ustalająca przyczyny wypadku samolotu Lockheed, w wyniku której wprowadzono zasadnicze zmiany konstrukcyjne w tym typie. Na podkreślenie zasługują również jego prace w zakresie projektowania warsztatów lotniczo-samochodowych.

Od roku 1934 pracował jako kierownik działu technicznego w Departamencie Lotnictwa Cywilnego Ministerstwa Komunikacji, a w roku 1936 objął stanowisko kierownika wydziału kontroli fabrycznej w Państwowych Zakładach Lotniczych w Warszawie.

W roku 1938 ukończył studia na Politechnice Lwowskiej i od roku 1939 był tam zatrudniony na stanowisku adiunkta i wykładowcy.

Po wyzwoleniu, od roku 1945, pracował w Katedrze Silników Samochodowych i Lotniczych Wydziałów Politechnicznych AG, początkowo jako zastępca profesora i profesor kontraktowy, a od 1948 r. jako profesor nadzwyczajny. Był dziekanem Wydziału Komunikacji, przekształconego następnie na Wydział Mechaniczny i prorektorem Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej (1952/1953); prof. Małecki ujawniał wybitny talent organizacyjny.

Opublikował m.in. podręcznik *Płatowiec* (1927), pierwszą tego rodzaju pozycję w technicznej literaturze polskiej. *Silniki spalinowe pojazdów mechanicznych* (1953) oraz *Silniki spalinowe przemysłowe* (1954). We wszystkich podejmowanych przez niego pracach widoczna była niezwykła sumienność, konsekwencja postępowania i jasność decyzji.

Zmarł 4 maja 1956 r. w Krakowie.

Źródła: AGH70/529+, **APK**104/113, **PK70**/35, **PK76**/304, **PK95**/45,47,50/359/423/424, **PPK16**/189, **PW93**/401/402, **RC29**/37, **ZP99**/168

Internet: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Eugeniusz_Bronis%C5%82aw_Ma%C5%82ecki

MICHALSKI Jerzy (1870–1956)

Ekonomia

Profesor nadzwyczajny Politechniki Lwowskiej i Uniwersytetu Jana Kazimierza, kierownik Katedry Ekonomii Społecznej (1925–1939)

Profesor, kierownik Katedry Ekonomii Społecznej na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej (do 1950)

Studia prawnicze ukończył na Uniwersytecie Jagiellońskim w 1893 r., tam też doktoryzował się i habilitował w 1907 r. Po uzyskaniu tytułu profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1911 r. Katedrę Ekonomii Politycznej na Politechnice Lwowskiej oraz został w tym samym czasie dyrektorem naczelnym Polskiego Banku Krajowego. Już jako profesor zwyczajny Uniwersytetu Warszawskiego był w latach 1921–1922 Ministrem Skarbu w Gabinecie Ponikowskiego, a następnie w latach 1923–1927 posłem na sejm. Od 1925 r. do wybuchu drugiej wojny światowej wykładał ekonomię polityczną na Politechnice Warszawskiej.

Był uczonym światowej sławy w dziedzinie ekonomii politycznej i społecznej oraz prawa skarbowego. Specjalizował się w zagadnieniach obciążenia podatkowego i pauperyzacji ludności. Był członkiem zagranicznych towarzystw naukowych, ekspertem finansowym poważnych firm światowych, konsulem honorowym w Finlandii.

Z jego dzieł na szczególną uwagę zasługują: *Prawo ubogich*, *Traktat pokojowy w St. Germain a obciążenia Polski*. Napisał m.in. znany podręcznik z ekonomii społecznej. Był współautorem cenionego w świecie podręcznika *Handbuch der Finanzwissenschaft* (1929).

Po zakończeniu drugiej wojny światowej, przebywając w Krakowie, wszedł w skład pierwszego grona profesorskiego organizowanej uczelni politechnicznej. Od 1 listopada 1945 r. został powołany na kontraktowego profesora zwyczajnego ekonomii Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie, obejmując kierownictwo utworzonej Katedry Ekonomii Społecznej, które sprawował do czasu przejścia na emeryturę w 1950 r. Równocześnie wykładał skarbowość na Uniwersytecie Jagiellońskim oraz opiniował projekty Ministerstwa Skarbu PRL.

Swą wielką wiedzę przekazywał studiującej młodzieży w niezwykle interesujących wykładach, prezentując szczery i śmiały światopogląd. Wykształcił wielu wybitnych ludzi nauki. Wniósł poważny wkład w dzieło odbudowy i rozwój polskiej skarbowości.

Źródła: AGH70/528**, APK**204/202**, PK70**/35, **PK76**/333, **PK95**/36, **PPK16**/195, **PW93**/48+, **RC96**/16,20,42,45, **ZP92**/151+, **ZP99**/176

Internet: http://ipsb.nina.gov.pl/a/biografia/jerzy-jakub-michalski, https://pl.wikipedia.org/wiki/Jerzy_Michalski_(ekonomista)

MIELNICKI Stanisław (1898–1969)

Architektura (budownictwo)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1926 r.

Profesor Politechniki Krakowskiej (1956–1968). Kierownik Katedry Budownictwa Ogólnego Politechniki Krakowskiej w latach 1956–1968

Urodził się 18 marca 1898 roku.

Pracę zawodową rozpoczął w 1923 r. jeszcze w czasie studiów na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej, które ukończył w 1926 r., uzyskując dyplom inżyniera architekta. Szczególnie ożywiona działalność zawodowa w wykonawstwie i projektowaniu przypada na lata 1926, 1939 oraz 1946–1958, kiedy to powstały jego projekty i realizacje szeregu szkół, internatów, sanatoriów oraz dworców kolejowych. Po wyzwoleniu Ziem Zachodnich podjął tam działalność projektową, związaną z odbudową obiektów zabytkowych oraz budową nowych na terenie szeregu miast dolnośląskich.

W okresie przed drugą wojną światową oraz w czasie okupacji pracował w szkolnictwie zawodowym, od 1946 r. w szkolnictwie wyższym, z chwilą objęcia kierownictwa Katedry Budownictwa Ogólnego Politechniki Wrocławskiej. Tam uzyskał w 1950 r. tytuł profesora nadzwyczajnego budownictwa ogólnego, sprawował funkcję dziekana Wydziału Architektury. Z tego okresu datują się powszechnie znane i cenione podręczniki *Materiały budowlane* i *Ustroje budowlane*, w których zawarł wieloletnie doświadczenie zawodowe i wielką wiedzę w dziedzinie budownictwa ogólnego.

W 1956 r. został powołany na stanowisko kierownika Katedry Budownictwa Ogólnego Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej, wakujące po śmierci dotychczasowego kierownika – profesora Wacława Nowakowskiego. Funkcję tę sprawował przez okres 12 lat, tj. do przejścia na emeryturę w 1968 roku. W 1965 r. został mianowany profesorem zwyczajnym.

W okresie pracy na Politechnice Krakowskiej położył wielkie zasługi jako profesor, pod którego kierunkiem powstała silna kadra pracowników naukowo-dydaktycznych, ukończonych zostało 10 przewodów doktorskich, których był promotorem i 6 habilitacyjnych z zakresu technologii i zastosowania materiałów budowlanych, budownictwa ogólnego, fizyki ustrojów budowlanych i konserwacji zabytków. Brał równolegle czynny udział w życiu organizacyjnym i społecznym uczelni, pełniąc m.in. funkcję pełnomocnika rektora ds. rozbudowy Politechniki Krakowskiej.

Zmarł 3 maja 1969 r.

Źródła: APK 177/174, **PK76**/166/210, **PK95**/83, **PPK16**/197

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Stanis%C5%82aw_Mielnicki

MŚCIWUJEWSKI Adam (1898–1965)

Architektura

Ukończył studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej w 1924 r. Asystent i adiunkt w Katedrze Architektury Monumentalnej (1924–1937) i w Katedrze Historii Architektury do 1945

Kierownik Katedry Architektury Powszechnej (od 1945) i Katedry Historii Architektury i Sztuki PK (od 1953) oraz Katedry Historii Architektury i Urbanistyki, docent, profesor nadzwyczajny PK, prodziekan Wydz. Arch. PK (1949–1952)

Studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej ukończył w 1924 roku. Dalsze studia odbywał we Francji w latach 1927–1928 (stypendium rządowe). Doktorat uzyskał na Politechnice Lwowskiej.

W latach 1924–1928 był asystentem w Katedrze Architektury I, w latach 1928–1937 adiunktem w Katedrze Architektury Monumentalnej Politechniki Lwowskiej. Równolegle był pracownikiem biura budowlanego. W latach 1931–1932 był wykładowcą Wydziału Ogólnego, a następnie do 1939 r. w Katedrze Historii Architektury Politechniki Lwowskiej. W latach 1939–1945 był docentem i kierownikiem Katedry Historii Sztuki i Architektury Lwowskiego Instytutu Politechnicznego.

W latach 1945–1953 początkowo jako docent, a następnie jako profesor nadzwyczajny kierował Katedrą Historii Architektury Powszechnej Wydziału Architektury w Krakowie. W latach 1953–1963 prowadził Katedrę Historii Architektury i Sztuki, a od 1963 r. Katedrę Historii Architektury i Urbanistyki Politechniki Krakowskiej. Do 1960 r. wykładał pełny zakres historii architektury, a następnie skoncentrował zakres swych wykładów na rozwoju architektury czasów nowożytnych. W początku lat pięćdziesiątych prowadził również wykłady nt. rozwoju architektury teatru. W latach 1949–1952 był prodziekanem Wydziału Architektury PK. Był również wykładowcą w ASP w Krakowie. W pełni twórczy architekt, był projektantem szeregu obiektów sakralnych np. kościołów w Skomielnej i Suchej, obiektów mieszkalnych, pensjonatowych i innych. Prowadził badania nad rozwojem architektury teatru i studia sceny przestrzennej. Opublikował rozprawę o scenie symultanicznej i przygotował obszerną pracę monograficzną z zakresu architektury teatru. Był członkiem szeregu ciał opiniodawczych, organizacji, towarzystw artystycznych i zawodowych, w latach 1954–1958 pełnił funkcję redaktora serii „Architektury" Zeszytów Naukowych PK.

Źródła: AGH70/527+, **APK** 163/240, **KWA96**/88, **PK76**/144, **PK95**/30/32/416, **PPK16**/206, **PW93**/221, **RC96**/28/29/37/64, **ZP92**/243, **ZP99**/183

MULICKI Tadeusz (1905–1985)

Architektura

Ukończył studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej w 1927 r.

Docent w Katedrze Budownictwa od 1969 r.

Studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej ukończył w 1927 roku.

Doktorat na Wydziale Architektury w Krakowie w 1961 na temat *Wpływ szerokości wielosekcyjnych, tradycyjnych budynków mieszkalnych na ich koszt przy niezmiennej powierzchni użytkowej*.

Publikacje m.in.: *Cechy charakterystyczne nowej stolicy Brazylii* („Czasopismo Techniczne", 1961), *Metoda analizy techniczno-ekonomicznej rozwiązań projektowych budownictwa mieszkaniowego* (Zeszyty Naukowe Politechniki Krakowskiej nr 10, 1967), która była podstawą habilitacji w 1969 roku. Docent w Katedrze Budownictwa (od 1969).

Istotną częścią pracy badawczej Tadeusza Mulickiego było łączenie projektowania architektury dla przemysłu z zagadnieniami uprzemysłowienia budownictwa i typizacja.

Projekty i realizacje, np. piekarnie w Budzowie i Zakliczynie, magazyn zbożowy w Bochni, dokumentacja kosztorysowa nadbudowy gmachu Politechniki Krakowskiej; ekspertyzy i opinie techniczne dla Sądu Wojewódzkiego, Okręgowej Komisji Arbitrażowej, Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego, Prezydium MRN i WRN w Krakowie i in.

Członek Senackiej Komisji Dydaktycznej, Komisji Postępu Technicznego i Współpracy z Przemysłem, opiekun Domów Studenckich, członek Rektorskiej Komisji Finansowo-Budżetowej i Rady Uczelnianej ds. Młodzieży.

Źródła: APK 160/396, **BB13**/83, **KWA96**/89, **PK76**/74, **PK95**/76/468

NARKIEWICZ-JODKO Edward (1886–1950)

Języki obce

Lektor języka angielskiego na Politechnice Lwowskiej

Lektor języka angielskiego na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie

Urodził się w 1886 r. w Bębnówce na Podolu. Po ukończeniu Gimnazjum Humanistycznego w Libawie w 1908 r. odbył studia rolnicze i Ekonomii Politycznej w Monachium, Lozannie i Krakowie (1909–1913). Przerwał je dla podratowania zdrowia i udał się do Davos, gdzie przebywał na kuracji do 1919 r. Następnie pracował jako Attaché Poselstwa Polskiego w Brnie, był tłumaczem w Komisji Granicznej w Poznaniu, urzędnikiem województwa we Lwowie i sekretarzem Konsulatu Włoskiego w Krakowie, a następnie kierownikiem Polska YMCA w Krakowie.

W 1931 r. przebył kurs nauki języka angielskiego przy Uniwersytecie w Londynie.

Od 1938–1946 był lektorem języka angielskiego na Politechnice Lwowskiej z przerwą w okresie okupacji. Od 1 listopada 1946 r. prowadził lektorat języka angielskiego na Wydziałach Inżynierii Akademii Górniczej w Krakowie. Władał biegle: angielskim, francuskim, niemieckim, włoskim, rosyjskim i ukraińskim.

Źródła: APK 238/146, **PW93**/61, **RC96**/41

NIEMENTOWSKI Stefan (1902–1980)

Chemia (technologia organiczna)

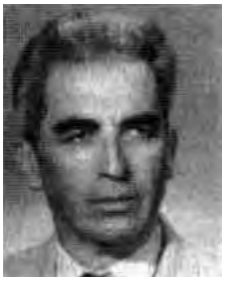

W latach 1920–1924 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej uzyskując dyplom inż. chemika. W latach 1923–1926 pracował na stanowisku st. asystenta w Katedrze Technologii Nafty PL

Profesor, w latach 1966–1968 pracował na Wydziale Chemicznym Politechniki Krakowskiej, pełniąc funkcję kierownika Katedry Technologii Organicznej

Urodził się 27 września 1902 r. w Haliczu. W 1920 r. po ukończeniu gimnazjum w Czortkowie wstąpił na Wydział Chemiczny Politechniki Lwowskiej. W 1924 r. uzyskał dyplom inżyniera chemika. W grudniu 1923 r. został asystentem w Katedrze Technologii Nafty Politechniki Lwowskiej u prof. S. Pilata, gdzie pracował organizacyjnie, dydaktycznie i naukowo do września 1926 r.

Pracę zawodową podjął w przemyśle naftowym w Rafinerii Nafta w Drohobyczu i w Borysławiu (1933–1934). Od 1938 r. był dyrektorem technicznym Rafinerii Jedlicze.

W czasie wojny pracował w rafineriach Glinik Małopolski i Jasło – do roku 1949. Był generalnym projektantem Biura Projektów Przemysłu Naftowego w Krakowie (1949–1951), a następnie docentem (tytuł docenta nadany 29 sierpnia 1954 r.). Był organizatorem i pierwszym dyrektorem Instytutu Technologii Nafty w Krakowie, a także (od 1958) dyrektorem Centralnego Laboratorium tegoż Instytutu (do 1968 r.).

Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w roku1965.

W latach 1952–1966 był wykładowcą przedmiotów: technologia surowców bitumicznych i przeróbka ropy naftowej na Akademii Górniczo-Hutniczej.

W latach 1966–1968 pracował na PK na nowo utworzonym Wydziale Chemicznym, pełniąc funkcję organizatora i kierownika Katedry Technologii Organicznej. Współpracował z rafineriami w Czechowicach i Płocku.

Był członkiem Rad Naukowych przy Ministerstwie Przemysłu Chemicznego, Instytucie Ciężkiej Syntezy Organicznej, przewodniczącym Rady Naukowej ITN, członkiem Komitetu Nagród Państwowych.

Źródła: AGH70/166, **APK** 204/757, **ZP99**/188, **PK76**/223, **PK95**/133, **PPK16**/212

Internet: http://www.70lat.inig.pl/27,a,wczoraj.htm, http://yadda.icm.edu.pl/yadda/element/bwmeta1.element.baztech-d68cfc08-4264-4150-824d-2683d2b29dd5

NIKLIBORC Władysław (1899 –1948)

Matematyka

Asystent (1923–1929), a od 1930 docent w Katedrze Matematyki Politechniki Lwowskiej

Profesor, organizator i kierownik Katedry Matematyki Wydziałów Inżynieryjnych Akademii Górniczej w latach 1945–1947

Urodził się 2 stycznia 1899 r. w Wadowicach. Uczęszczał do gimnazjum w Wadowicach, gdzie w 1916 r. zdał maturę z wyróżnieniem. W tym samym roku podjął studia matematyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim, które z powodu wojny i wstąpienia do Legionów musiał przerwać do 1918 roku. Po ukończeniu studiów w 1922 roku objął stanowisko asystenta, a później adiunkta w Katedrze Matematyki na Politechnice Lwowskiej. W 1924 roku doktoryzował się na Uniwersytecie Jana Kazimierza, a w 1927 r. habilitował się w zakresie matematyki na tymże uniwersytecie. W 1931 r. uzyskał także habilitację w zakresie mechaniki teoretycznej na Politechnice Lwowskiej.

W latach 1928–1937 pracował jako docent matematyki na Uniwersytecie Jana Kazimierza i jednocześnie w latach 1932–1937 jako docent mechaniki na Politechnice Lwowskiej. W 1937 r. został profesorem nadzwyczajnym matematyki na Politechnice Warszawskiej i tu pracował do wybuchu wojny. W czasie drugiej wojny światowej wykładał ponownie matematykę we Lwowie.

Po zakończeniu wojny powrócił w 1945 r. na stanowisko profesora Politechniki Warszawskiej, a w 1947 r. został profesorem zwyczajnym Uniwersytetu Warszawskiego.

Od 1 kwietnia 1945 r. aż do rozpoczęcia roku akademickiego 1947/1948 pełnił też funkcję kierownika Katedry Matematyki na Wydziale Inżynierii Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie.

W działalności naukowej zajmował się klasycznymi zagadnieniami analizy, mechaniki teoretycznej i hydrodynamiki. W latach 1928/1929 i 1930/1931 przebywał w Lipsku, gdzie na uniwersytecie działał wówczas wybitny matematyk polski Leon Lichtenstein, co miało ogromny wpływ na sukcesy naukowe W. Nikliborca. Wspólnie z H. Steinhausem był autorem zbioru zadań z rachunku różniczkowego, a wspólnie z W. Stożkiem autorem 7 podręczników matematyki dla szkół średnich.

Od 1946 r. był członkiem Akademii Nauk Technicznych, a od 1938 r. członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Był także członkiem Polskiej Akademii Umiejętności.

Zmarł tragicznie 1 marca 1948 r. w Warszawie i został pochowany na cmentarzu w Wadowicach.

Źródła: AGH70/527+, **PW93**/121+, **PK70**/35, **PK95**/36/44/94, **PPK16**/213, **RC96**/42, **ZP92**/221+, **ZP99**/189
Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/W%C5%82adys%C5%82aw_Nikliborc

NIKODYM Otton (1887–1974)

Matematyka

Wykładowca matematyki na Politechnice Lwowskiej
w latach 1943/1945

Kierownik Katedry Matematyki na Wydziale Komunikacji
Akademii Górniczej (1945–1946)

Urodził się 13 sierpnia 1887 r. w Zabłotowie koło Kołomyi w Galicji Wschodniej. Gimnazjum matematyczne ukończył we Lwowie i tu studiował matematykę na Uniwersytecie Jana Kazimierza. Po ukończeniu w 1911 r. studiów i uzyskaniu dyplomu uprawniającego do wykonywania zawodu nauczyciela matematyki i fizyki rozpoczął pracę i uczył m.in. w IV Gimnazjum w Krakowie.

W 1916 r. był uczestnikiem słynnej rozmowy o całce Lebesgue'a ze Stefanem Banachem na ławce na Plantach w Krakowie. Usłyszał tę rozmowę przechodzący wówczas Plantami Hugo Steinhaus, który później to wydarzenie uważał za swoje największe życiowe osiągnięcie: odkrycie Stefana Banacha jako genialnego matematyka.

W 1925 r. uzyskał stopień doktora na Uniwersytecie Warszawskim. Następnie w roku akademickim 1926/1927 studiował w Paryżu na Sorbonie, a po powrocie w 1927 r. habilitował się na Uniwersytecie Warszawskim. W 1928 r. prowadził wykłady zlecone na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1930 r. przeniósł się na stałe do Warszawy i tam przebywał w czasie drugiej wojny światowej, pracując jako nauczyciel prywatny.

Po zakończeniu wojny został profesorem Politechniki Śląskiej z siedzibą w Krakowie i tu na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej kierował Katedrą Matematyki. Z końcem 1946 r. wyjechał do Belgii, a później otrzymał stypendium we Francji. W 1948 r. wyjechał do Stanów Zjednoczonych, gdzie pracował w Kenyon College w stanie Ohio. Po wielu latach osiadł w mieście Utica w stanie Nowy York i tu zmarł 4 maja 1974 roku. Został pochowany na cmentarzu zasłużonych w Doylestown w Pensylwanii.

Otton Nikodym naukowo zajmował się m.in. teorią miary, teorią mnogości, równaniami różniczkowymi, a jego nazwisko zasłynęło w ważnym twierdzeniu Radona-Nikodyma dotyczącym teorii miary. Opublikował 86 prac naukowych i 5 podręczników akademickich.

2 kwietnia 1919 r. był w gronie założycieli Polskiego Towarzystwa Matematycznego.

Źródła: **AGH70**/528, **APK** 204/38, **JM95**/34, **PK70**/35, **PK95**/44, **PPK16**/214, **RC96**/37,42, **WM83/75–88, ZP99**/189

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Otton_Nikodym

NOSOWICZ Mieczysław (1901–1969)

Mechanika (komunikacja, technika samochodowa)

Ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej w 1928, asystent w Katedrze Budowy Samochodów i Traktorów w latach 1939–1941

Profesor, kierownik Katedry Eksploatacji Pojazdów Mechanicznych (od 1950) i Katedry Technologii Wytwarzania Samochodów i Ciągników (od 1953), prodziekan Wydziału Komunikacji (1952–1955), dziekan Wydziału Mechanicznego (1955/1956)

Studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, gdzie w roku 1928 otrzymał dyplom inżyniera mechanika.

Na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej kierował Katedrą Technologii i Eksploatacji Pojazdów Mechanicznych, a w latach 1954–1956 był prodziekanem i następnie dziekanem Wydziału Mechanicznego. Od roku 1956 do 1960 pełnił funkcję prorektora ds. Studiów Zaocznych oraz kierownika Studiów dla Pracujących. W latach 1960–1966 był pełnomocnikiem rektora ds. studiów dziennych, a w roku 1967 został kierownikiem Zawodowego Studium Dziennego.

Był prezesem Rady Zakładowej Związku Nauczycieli Polskich w latach 1957–1958.

Opublikował podręcznik z zakresu organizacji transportu samochodowego, 25 prac naukowych oraz kilkadziesiąt opracowań technicznych i naukowo-technicznych z zakresu organizacji i technologii zaplecza technicznego motoryzacji.

Jego działalność zawodowa to praca w wielu instytucjach technicznych, miejskich i krajowych w zakresie organizacji transportu drogowego i lotniczego. Był członkiem Komisji Gospodarki Komunalnej w Krakowie, zastępcą przewodniczącego Kolegium Komunikacyjnego Rady Narodowej miasta Krakowa, doradcą technicznym i weryfikatorem Krakowskiego Biura Projektów Transportu Drogowego i Lotniczego w latach 1954–1965, zastępcą przewodniczącego Rady Naukowej Instytutu Transportu Samochodowego w Warszawie oraz członkiem Zarządu NOT w Krakowie.

Źródła: AGH70/533, **APK** 177/175, **PK70**/35, **PK76**/262/278/305/394, **PK95**/47/48/424, **PPK16**/217, **PW93**/402, **RC96**/29,38,42, **ZP99**/190

Internet: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Mieczys%C5%82aw_Nosowicz

NOVAK Zygmunt (1897–1972)

Architektura

Ukończył studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej w roku 1924

Od 1945 r. współorganizator Wydziału Architektury, adiunkt, z-ca profesora w Katedrze Urbanistyki, od 1963 kierownik Katedry Planowania Krajobrazu i Terenów Zielonych

Studia architektoniczne na Politechnice w Wiedniu i we Lwowie ukończył w 1924 r.

W latach 1925–1927 starszy asystent na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej.

Doktorat na Wydziale Architektury w Krakowie w 1952 r. W latach 1925–1927 starszy asystent Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej . W latach 1925–1928 architekt powiatowy w Olkuszu i Jędrzejowie. W latach 1929–1935 organizator i kierownik pierwszej w kraju Inspekcji Budowlanej w Częstochowie. Od 1936 r. organizator i do drugiej wojny światowej kierownik Biura Regionalnego Planu Zabudowy Okręgu Krakowskiego.

Po wojnie jeden ze współorganizatorów Wydziału Architektury w Krakowie, od 1945 r. adiunkt, a następnie z-ca profesora w Katedrze Urbanistyki, później w Katedrze Planowania Przestrzennego. W 1954 r. został docentem. W 1956 r. objął Zakład Planowania Przestrzeni Zielonych. Od 1963 r. pracował w Katedrze Planowania Krajobrazu i Terenów Zielonych, a od 1966 r. w Katedrze Projektowania Osiedli i Terenów Zielonych, gdzie kierował Zakładem Planowania Terenów Zielonych PK. Od 1963 r. wykładał również na Podyplomowym Studium Urbanistycznym. W stan spoczynku przeszedł w 1967 r.

Był twórczym architektem i urbanistą, autorem licznych projektów z zakresu urbanistyki i planowania przestrzennego, w tym z ważniejszych: planu szczegółowego Częstochowy, planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego Ojcowskiego Parku Narodowego, projektu zagospodarowania ośrodka turystycznego na Złotej Górze, studium projektowego rozmieszczenia w południowej Polsce parków krajobrazowych, planu przestrzennego Jurajskiego Parku Krajobrazowego.

Opublikował około 30 rozpraw i opracowań z zakresu planowania przestrzennego, architektury krajobrazu i planowania zieleni, jak np.: *Przyrodnicze elementy planowania regionalnego i udział w nim architekta*, *Osadnictwo i budownictwo w krajobrazie*, *Ochrona przyrody i jej zasobów – metody*.

Był członkiem wielu stowarzyszeń naukowych i zawodowych, opiniodawcą wielu studiów i planów, promotorem i recenzentem szeregu doktoratów. Pełnił funkcję przewodniczącego Sekcji Architektury Krajobrazu Oddziału PAN w Krakowie.

Był prekursorem architektury krajobrazu, walczył niezłomnie w obronie człowieka, przyrody, ładu i piękna. W tym duchu wychowywał liczne grono architektów, tworząc szkołę architektury krajobrazu, która obejmuje wielu jego współpracowników i uczniów. Był wzorem bezinteresowności, reprezentował siłę przekonań, poczucie odpowiedzialności i etyki zawodowej.

Źródła: BB13/94/105, **KWA96**/92/93, **PK76**/146

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Zygmunt_Nov%C3%A1k

NOWAKOWSKI Wacław (1888–1955)

Architektura

Ukończył studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej w 1918 roku

Profesor, kierownik Katedry Budownictwa Ogólnego w latach 1945–1954 na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej

Studia ukończył na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej w 1918 roku. Był autorem szeregu zrealizowanych projektów budynków szkolnych i użyteczności publicznej, charakteryzujących się nowoczesnością bryły oraz przejrzystością funkcjonalną. Reprezentował typ wybitnego praktyka o dużym doświadczeniu realizacyjnym i znajomości praktyki budowlanej.

W 1945 r. został powołany na organizatora i kierownika Katedry Budownictwa Ogólnego Wydziału Inżynierii z chwilą utworzenia Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie, którą prowadził nieprzerwanie do przejścia w stan spoczynku w 1954 r. W 1949 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Swą dużą wiedzę oraz doświadczenia pedagogiczne, uzyskane w szkolnictwie zawodowym (był wykładowcą Państwowej Szkoły Przemysłowej w Krakowie), wykorzystał kierując pracą dydaktyczną w Katedrze Budownictwa Ogólnego, z której stworzył placówkę skupiającą wielu uzdolnionych i wybitnych fachowców. Jego pasją życiową było nie tylko przekazywanie swej wiedzy, lecz także stałe dążenie do kształtowania doskonałej rzeczywistości technicznej w budownictwie.

Źródła: AGH70/142/527, **APK** 204/175, **PK76**/155/211, **PK95**/36/37/83, **PPK16**/220, **RC96**/30/42
Internet: http://www.fert.krakow.pl/waclaw-nowakowski.html

OBERC Andrzej (1920–1981)

Inżynieria środowiska (geologia, mineralogia)

Ukończył studia geologiczne na Uniwersytecie im. Jana Kazimierza we Lwowie w 1941 roku

Kierownik Katedry Mechaniki Gruntów i Fundamentowania (1961–1965) następnie Katedry Geologii Inżynierskiej (od 1965), zastępca dyrektora Instytutu Geotechniki, dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej (1975–1978)

Ukończył studia geologiczne na Uniwersytecie Lwowskim w 1941 roku. Aresztowany w 1944 r. przebywał w radzieckich obozach pracy, a po udanej ucieczce ukrywał się do końca wojny. Po jej zakończeniu przyjechał do Krakowa.

W okresie 1945–1947 był pracownikiem Uniwersytetu Jagiellońskiego, a następnie Akademii Górniczej, gdzie w roku 1954 został mianowany docentem.

W latach 1954–1959 był Prorektorem Akademii Górniczo-Hutniczej.

Z Politechniką Krakowską związał się w 1961 roku, gdzie był współorganizatorem Katedry Mechaniki Gruntów i Fundamentowania, później organizował Katedrę Geologii Inżynierskiej i Hydrogeologii, a od 1965 roku był jej kierownikiem.

W roku 1975 uzyskał tytuł profesora. W latach 1975–1978 sprawował funkcję dziekana Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej.

Specjalizował się w petrografii i geologii ogólnej. Prowadził zajęcia w ramach tych zagadnień na Wydziale Inżynierii Wodnej (obecnie Inżynieria Środowiska), Inżynierii Lądowej oraz na Wydziale Architektury, a także na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

Zajmował się także problematyką geologii inżynierskiej, a od 1970 geofizyką inżynierską, które starał się rozwijać w ramach prac naukowo-badawczych prowadzonych w Katedrze.

Był członkiem wielu Towarzystw Naukowych, m. in. Komisji Nauk Geologicznych PAN, Komisji Nauk Mineralogicznych PAN, Polskiego Komitetu IASTE. Wielokrotnie nagradzany i odznaczany.

Źródła: AGH70/159+, **APK**160/364, **PK95**/105/428, **PPK16/221, TiP12**/48–61

Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html, https://pl.wikipedia.org/wiki/Andrzej_Oberc

OPRZĘDKIEWICZ Stanisław (1909–1980)

Mechanika (komunikacja, aparatura przemysłowa)

Ukończył Politechnikę Lwowską w 1936, asystent w Katedrze Budowy Maszyn Kolejowych PL (1936/37)

Starszy asystent w Katedrze Pojazdów Szynowych (1946–1947) i w Katedrze Maszynoznawstwa, adiunkt w Kat. Obrabiarek, wykładowca w Kat. Aparatury Przemysłowej (1961–1976), dziekan Wydz. Mechanicznego Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej (1950–1952)

Ukończył Politechnikę Lwowską w roku 1936, wykonując pracę dyplomową u prof. Mozera. Pracę obronił z wyróżnieniem. Następnie pracował u prof. Mozera w Katedrze Maszyn Kolejowych na stanowisku asystenta od 1935 r. W 1937 r. rozpoczął pracę w Warszawie w Państwowych Zakładach Lotniczych Wytwórni Płatowców jako konstruktor oprzyrządowania do produkcji m.in. płatowca PZL-P37. W 1939 r. został powołany na Kierownika Oddziału Skrzydeł w Fabryce Płatowców w Mielcu, gdzie pracował do wybuchu drugiej wojny światowej.

W latach 1946–1954 pracował na stanowisku dyrektora technicznego Fabryki L. Zieleniewskiego w Krakowie. W Fabryce zorganizował i uruchomił produkcję mostów, sprężarek powietrznych i chłodniczych, wentylatorów, aparatury chemicznej, zbiorników gazowych, pras i urządzeń chłodniczych. W 1954 r. został przeniesiony służbowo do Centralnego Biura Konstrukcyjnego Urządzeń Chemicznych CEBEA w Krakowie, gdzie pracował kolejno na stanowiskach: kierownika Działu Studiów, kierownika Ośrodka Informacji Naukowo-Technicznej, kierownika Branżowego Ośrodka Normalizacji. Od 1973 r. był adiunktem w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Przemysłu Budowy Urządzeń Chemicznych CEBEA w Krakowie. Od 1974 r. był Głównym Konstruktorem ds. Normalizacji. Ogółem w przemyśle przepracował 38 lat.

W latach 1946–1947 pracował na stanowisku starszego asystenta w Katedrze Pojazdów Szynowych Wydziałów Politechnicznych AG w Krakowie. Od 1948 do 1950 był st. asystentem w Katedrze Maszynoznawstwa Wydziałów Politechnicznych AGH. Dziekan Wydziału Mechanicznego Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Krakowie do 1953 r. W latach 1953–1958 prodziekan Wydziału Mechanicznego WSI. Od 1961 r. do przejścia na emeryturę w 1976 r. pracował jako wykładowca w Katedrze Aparatury Przemysłowej. Prowadził zajęcia i prace dyplomowe na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych. Ogółem w wyższych uczelniach przepracował 30 lat. Był człowiekiem bardzo skromnym, sprawiedliwym i uczciwym. Był niezwykle życzliwy i uczynny dla innych ludzi. Posiadał znaczny dorobek naukowy i ogromne doświadczenie przemysłowe. Wychował wielu wartościowych inżynierów zajmujących do dziś odpowiedzialne stanowiska w przemyśle i pracujących na stanowiskach profesorów tytularnych.

Źródła: **APK** 197/56, **PK95**/360, **PW93**/345, **ZP99**/194

PIENIĄŻEK Zbigniew (1916–1999)

Inżynieria (budownictwo)

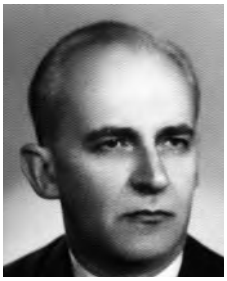

Studia na Politechnice Lwowskiej w latach 1934–1940

Profesor, na Politechnice Krakowskiej od 1956 do 1986 r.

Urodził się 1 lipca 1916 r. we Lwowie.

W 1934 r. rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Lądowo Wodnej Politechniki Lwowskiej. W 1940 r. uzyskał tytuł inżyniera dróg i mostów.

Praktykę zawodową rozpoczął jeszcze przed ukończeniem studiów w latach 1938–1939 na budowie osiedla mieszkaniowego w Zubrzy-Oświecy koło Lwowa.

Pracę na Politechnice Krakowskiej rozpoczął w 1956 r. jako asystent, następnie adiunkt, a od 1958 r. asystent naukowo-techniczny. W 1963 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych przechodząc na stanowisko starszego wykładowcy. W 1966 r. otrzymał tytuł doktora habilitowanego z zakresu budownictwa ogólnego i przemysłowego.

Od 1970 r. do 1991 r. pracował na stanowisku docenta w Instytucie Technologii i Organizacji Budownictwa, kierując Zakładem Fizyki Budowli. W 1980 r. uzyskał tytuł profesora.

Był członkiem Sekcji Fizyki Budowli PAN, Sekcji Zagadnień Fizykalnych w Budownictwie przy Komisji Architektury i Urbanistyki PAN w Krakowie, Komisji Mechaniki Stosowanej PAN W Krakowie, Komitetu Nauki PZITB oraz Rady Naukowej przy Centralnym Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Przemysłu Izolacji Budowlanej w Katowicach. Był rzeczoznawcą PZITB oraz biegłym Urzędu Miasta Krakowa, Urzędu Wojewódzkiego w Nowym Sączu i Tarnowie.

Zmarł w Krakowie 22 maja 1999 r.

Źródła: APK408/50, **PPK16**/245, **PW93**/133,

PIÓRECKI Stanisław (1911–?)

Inżynieria (kolejnictwo)

Asystent w i Katedrze Kolejnictwa Politechniki Lwowskiej (1937/1938)

Adiunkt na Politechnice Krakowskiej, potem pracował na Politechnice Poznańskiej (1954–1958)

Urodził się 31 stycznia 1911 w Jazłowcu. Po ukończeniu Szkoły Powszechnej wstąpił do Gimnazjum Humanistycznego w Buczaczu. Egzamin dojrzałości zdał w 1929 r. i zapisał się na Politechnikę Lwowską na Wydział Inżynierii, Oddział Lądowy. Absolutorium uzyskał w roku 1935.

W roku akademickim 1935/1936 pełnił funkcję młodszego asystenta przy Katedrze Statyki Budowli i Budownictwa Żelaznego na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej.

W 1937 r. został asystentem w Katedrze Kolejnictwa.

W latach 1937/1938 odbywa służbę wojskową w Modlinie, a potem w Krakowie w I Batalionie Mostów Kolejowych.

W 1938 r. powraca na Politechnikę jako asystent, w 1939 r. zdał egzamin dyplomowy. Podczas okupacji był oficerem AK w Inspektoracie Kołomyja. Pracował w Zarządzie Drogowym w Nadwórnej, następnie został przeniesiony do Centralnego Urzędu Technicznego w Krakowie. W latach 1945–1954 pracował przy odbudowie kraju na stanowisku kierownika robót w Poznaniu, Szczecinie, Krakowie.

Od 1954 r. był adiunktem na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej.

Źródła: APK 163/27, **PW93**/90/547, **ZP99**/204

PLAMITZER Antoni (1889–1954)

Matematyka (geometria)

Studia matematyczne na UJK i politechniczne na Politechnice Lwowskiej, pracownik naukowy PL od 1911 r., profesor zwyczajny PL (1929), kierownik Katedry Geometrii Wykreślnej (1922–1944), dziekan Wydziału Mechanicznego PL (1931/1932 i 1936/1937)

Profesor zwyczajny. Kierownik Katedry Geometrii Wykreślnej na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej (1945–1954)

Urodził się 8 września 1889 r. w Krakowie. Studia matematyczne ukończył na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, a politechniczne na Politechnice Lwowskiej. Pracę na Politechnice Lwowskiej podjął w roku 1911 jako asystent w Katedrze Geometrii Wykreślnej. W roku 1914 doktoryzował się, w 1921 uzyskał stopień doktora habilitowanego, a rok później został mianowany profesorem nadzwyczajnym, obejmując równocześnie kierownictwo Katedry Geometrii Wykreślnej na Politechnice Lwowskiej. Siedem lat później, w roku 1929, otrzymał tytuł profesora zwyczajnego Politechniki Lwowskiej. W latach 1942–1944 wykładał w Szkole Rzemieślniczej we Lwowie.

Po drugiej wojnie światowej przeniósł się do Krakowa. W lutym 1945 r. objął Katedrę Geometrii Wykreślnej na Akademii Górniczej. W tym samym czasie wszedł w skład grona profesorskiego w organizowanej nowej szkoły politechnicznej, która przejęła tradycje Politechniki Lwowskiej. Od 6 października 1946 r. pracował na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej, gdzie został kierownikiem Katedry Geometrii Wykreślnej na Wydziale Inżynierii i pełnił tę funkcję nieprzerwanie aż do śmierci.

Był najwyższej klasy specjalistą w dziedzinie geometrii wykreślnej. Stworzył i rozwinął nowe działy geometrii rzutowej. Opublikował kilka prac, które są niewyczerpanym źródłem wiedzy, jak również inspiracją dla innych. Jest autorem 18 rozpraw naukowych (opublikowanych w języku polskim, francuskim, angielskim i niemieckim) oraz kilku podręczników z zakresu geometrii wykreślnej, geometrii rzutowej i aksonometrii. Jego wykłady stanowiły doskonałą szkołę dla przyszłych adeptów tego przedmiotu, jak również dla wszystkich, którzy zamierzali się poświęcić nauczaniu w szkolnictwie wyższym. Gromadził wokół siebie grono entuzjastów, które stworzyło silną kadrę naukowo-dydaktyczną. Pozostawił po sobie wielu wybitnych specjalistów, jego uczniowie i ich następcy zajmowali i zajmują stanowiska kierownicze w katedrach i zakładach geometrii wykreślnej na terenie całej Polski.

Zmarł nagle 15 października 1954 roku. Został pochowany na cmentarzu Rakowickim w Krakowie, w grobowcu zaprojektowanym i ufundowanym przez studentów Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej.

Źródła: **AGH70**/290+, **APK** 204/251, **JM95**/97, **PK76**/256/261/334**,** **PK95**/36/106, **PW93**/29+, **PPK16**/251, **RC92**/28/38, **ZP92**/172+, **ZP99**/205,

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Antoni_Karol_Plamitzer

POHLMAN Antoni (1909–1987)

Mechanika (pojazdy szynowe)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w roku 1939. Asystent (1938/39) i wykładowca (1939–1940) w Katedrze Budowy Maszyn Kolejowych Politechniki Lwowskiej

Adiunkt Wydziału Komunikacji Akademii Górniczej (1945–1956) i z-ca profesora, kierownik Katedry Budowy Pojazdów Szynowych Politechniki Krakowskiej (1964–1970). Prodziekan Wydziału Mechanicznego (1956–1960)

Urodził się w 1909 r. we Lwowie. W 1939 r. ukończył studia w grupie kolejowej Wydziału Mechanicznego na Politechnice Lwowskiej, uzyskując tytuł inżyniera mechanika.

W latach 1938/1939 był asystentem w Katedrze Budowy Maszyn Kolejowych Politechniki Lwowskiej, a następnie do 1944 r. wykładowcą maszynoznawstwa na Wydziale Mechanicznym tej uczelni.

W latach 1941–1944 pracował jako konstruktor wydziałów kolejowych we Lwowie i w Lubaniu.

Po wojnie brał udział w organizacji odbudowy i rozbudowy przemysłu kotlarskiego i aparaturowego, szczególnie na terenie Ziem Zachodnich. W latach 1945–1950 był pracownikiem Zjednoczenia Przemysłu Kotlarskiego w Krakowie. Od 1955 r. piastował stanowisko kierownika sekcji Działu Kontroli Technicznej Centralnego Biura Aparatury Chemicznej i Urządzeń Chłodniczych w Krakowie.

Z Politechniką Krakowską związany od początku jej powstania, jeszcze na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej. Przez wiele lat pełnił funkcję kierownika Zakładu Technologii Wytwarzania Pojazdów Szynowych (1953–1958 i 1961–1966) oraz kierownika Katedry Budowy Pojazdów Szynowych (1964–1970) Politechniki Krakowskiej.

W 1969 r. został kierownikiem Dziennego Studium Zawodowego Wydziału Mechanicznego PK. W latach 1970–1974 był kierownikiem naukowo-dydaktycznym Punktu Konsultacyjnego Wydziału w Chrzanowie. Kierował Zespołem Dydaktyczno-Naukowym Konstrukcji Wagonów Instytutu Pojazdów Szynowych.

Prodziekan Wydziału Mechanicznego dwóch kadencji w latach (1956–1960).

Z dniem 1 października 1974 r. przeszedł na emeryturę pozostając na stanowisku starszego wykładowcy do 1977 r. Zmarł 4 marca 1987 r. w Krakowie.

Źródła: IPS77/65, **PK95**/120/424, **PW93**/345, **RC96**/29/38, **ZP99**/207

Internet: http://m8.mech.pk.edu.pl/index.php/pl/o-instytucie/historia

PORĘBSKI Marian (1886–1947)

Mechanika (elektrotechnika)

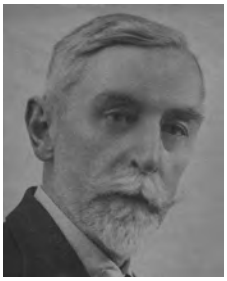

Asystent w Katedrze Elektrotechniki Konstrukcyjnej Politechniki Lwowskiej (1910–1914)

Z-ca profesora, kierownik Katedry Elektrotechniki Ogólnej (1945–1947) Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej

Urodził się 23 stycznia 1886 r. w Krakowie. Po ukończeniu gimnazjum, od 1905 r., studiował przez dwa lata na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, a następnie równocześnie na Wydziale Elektrotechniki i Wydziale Mechaniki na Politechnice w Monachium. W 1912 r. złożył końcowe egzaminy na obydwu tych uczelniach, uzyskując tytuł inżyniera dyplomowanego mechanika i elektryka.

Pracę zawodową rozpoczął zaraz po studiach w firmach elektrotechnicznych we Lwowie.

Od 1 grudnia 1913 r. został starszym asystentem przy Katedrze Elektrotechniki Konstrukcyjnej Politechniki Lwowskiej.

W latach 1915–1919 pracował w biurze obliczeń maszyn elektrycznych fabryki Siemens-Schuckert w Wiedniu i w filii tej firmy w Krakowie jako inżynier montażowy i projektowy. W 1922 r. przeniósł się do pracy w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych (DOKP) w Krakowie, gdzie był początkowo starszym referendarzem, a od grudnia 1930 r. kierownikiem nowo powstałego działu prądów silnych na Wydziale Mechanicznym.

W latach 1936–1937 prowadził nadzór nad montażem części elektrycznej kolei linowej Kuźnice–Kasprowy Wierch w Zakopanem. Współpracował z Zakładem Elektrotechniki Akademii Górniczej w Krakowie. W listopadzie 1937 r. został przeniesiony do Warszawy na stanowisko zastępcy naczelnika Biura Elektryfikacji Węzła Kolejowego Warszawskiego, gdzie od kwietnia 1938 r. do wybuchu wojny we wrześniu 1939 r. był komisarzem odbioru technicznego urządzeń elektrotrakcyjnych dostarczanych z Anglii. Był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, a od 1932 r. prezesem Oddziału Krakowskiego.

Ponadto był członkiem Centralnej Komisji Normalizacji Elektrotechnicznej SEP.

Podczas okupacji był nauczycielem w Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki oraz w Państwowej Szkole dla Chemotechników.

Od 1 czerwca 1945 r. rozpoczął pracę na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w charakterze zastępcy profesora i kierownika Katedry Kolei Elektrycznych. Od 1 listopada 1945 r. był kierownikiem Katedry Elektrotechniki Ogólnej Wydziału Komunikacji na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie.

Zmarł w Krakowie w 1947 r.

Źródła: AGH70/528, **APK** 204/259, **PK76**/283, **PK95**/45/48, **RC96**/28/38, **ZP99**/210

Internet: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Marian_Por%C4%99bski

RIEDEL Tadeusz (1905–1994)

Mechanika (budowa i eksploatacja maszyn)

Absolwent Politechniki Lwowskiej 1935 r.

Profesor, z Politechniką Krakowską związany od 1945 r. jako starszy asystent Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej a następnie z-ca profesora (1953) i profesor zwyczajny (1971–1975)

Urodził się 27 lutego 1905 r. w Krakowie. Szkołę średnią ukończył zdając maturę w Korpusie Kadetów nr 1 we Lwowie. Brał udział w obronie Lwowa w 1918 r. W 1935 r. ukończył Politechnikę Lwowską, otrzymując tytuł inżyniera mechanika.

Po dyplomie został zatrudniony jako konstruktor w Instytucie Metalurgii i Metaloznawstwa w Warszawie. W latach 1937–1939 r. pracował w biurze konstrukcyjnym w firmie H. Cegielski w Poznaniu, później został przeniesiony do Rzeszowa jako konstruktor przyrządów i narzędzi w Biurze Fabrykacyjnym przy produkcji uzbrojeniowej. W 1938 r. otrzymał awans na kierownika konstrukcji i przyrządów przy ww. produkcji.

W 1945 roku zgłosił się do pracy przy organizowaniu Politechniki Śląskiej w Krakowie, gdzie otrzymał stanowisko starszego asystenta i wykładowcy przedmiotu Przyrządy i Uchwyty. W latach 1947–1953 prowadził wykłady z Przyrządów i Uchwytów oraz Obrabiarek. Od 1948 r. został dodatkowo zaangażowany na stanowisku starszego asystenta w Instytucie Obrabiarek i Narzędzi w Krakowie. Od 1952 r. był kierownikiem Zakładu Konstrukcji Obrabiarek, zastępcą profesora na Politechnice Krakowskiej (1953) i kierownikiem Katedry Obróbki Metali. W latach 1953–1958 był kierownikiem Katedry Obróbki Materiałów, następnie kierownikiem Katedry Obrabiarek (1959–1968). Mianowany profesorem zwyczajnym w roku 1971.

W 1970 r. został dyrektorem Instytutu Technologii Maszyn i Metaloznawstwa. Od roku 1974 do przejścia na emeryturę kierował Zakładem Projektowania i Badań Dynamiki Maszyn Technologicznych.

Zmarł w Krakowie 26 listopada 1994 r.

Źródła: AGH70/554, **APK**299/372, **OL39**/225, **PK76**/290/394, **PK95**/118/266, **PPK16**/260, **RC96**/42

ROMANISZYN Zdzisław (1920–2003)

Mechanika (budowa i eksploatacja maszyn)

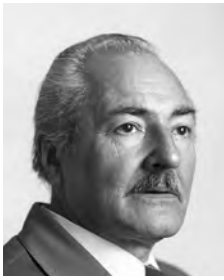

Studia na Politechnice Lwowskiej na Wydziale Mechanicznym (I rok w roku ak. 1938/1939, II rok w 1943/1944)

Z-ca profesora (1954), a następnie docent (1970) w Katedrze Budowy Pojazdów Szynowych Politechniki Krakowskiej, z-ca dyrektora (1970–1976) i dyrektor (1987–1990) Instytutu Pojazdów Szynowych, prodziekan (1975–1981) i dziekan (1981–1987) Wydziału Transportu

Urodził się 18 maja 1920 r. we Lwowie. Studia rozpoczął w 1938 r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej; kontynuował je na Kursach Technicznych zorganizowanych przez Politechnikę Lwowską. Równolegle w latach 1939–1944 pracował w Warsztatach Kolejowych. W 1944 r. został przeniesiony do Warsztatów Kolejowych w Krakowie, a następnie podjął pracę w Państwowym Przedsiębiorstwie Traktorów i Maszyn Rolniczych w Krakowie. Studia ukończył na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w listopadzie 1946 roku.

Karierę akademicką rozpoczął w czerwcu 1946 r. jako młodszy asystent w Katedrze Budowy Taboru Kolejowego Wydziału Komunikacji Akademii Górniczej, kierowanej przez prof. dr. inż. Adolfa Langroda. W 1954 r. został mianowany zastępcą profesora. W 1967 r. uzyskał tytuł naukowy doktora nauk technicznych i od 1970 r. został powołany na stanowisko docenta w Katedrze Budowy Pojazdów Szynowych na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej.

Jest autorem lub współautorem sześciu podręczników akademickich i skryptów. Najważniejsze z nich to: *Pojazdy trakcyjne kolei elektrycznych* (1966, wraz z K. Cianciarą i S. Plewako), *Podwozia trakcyjnych pojazdów szynowych* (1989, wraz z Z. Nowakowskim i Z. Oramusem), *Nowoczesny tabor szynowy* (1997, wraz z T. Wolframem), *Podwozia wózkowe pojazdów szynowych* (2005). Dorobek naukowy doc. Z. Romaniszyna to blisko 100 artykułów opublikowanych w czasopismach naukowych, naukowo-technicznych i materiałach konferencyjnych, także kilkadziesiąt prac naukowo-badawczych dla przemysłu i kolei. Wypromował pięciu doktorów, był recenzentem wielu prac doktorskich.

Równolegle z pracą na uczelni współpracował z PKP i producentami taboru kolejowego. Jako rzeczoznawca w zakresie budowy taboru kolejowego wykonał kilkadziesiąt ekspertyz technicznych i powypadkowych.

Był nauczycielem i wychowawcą wielu pokoleń inżynierów działających w sferze transportu kolejowego w całym kraju. Cieszył się ogromnym autorytetem i zaufaniem zarówno wśród pracowników, jak i młodzieży akademickiej.

Źródła: APK580/10, **IPSZ77**/64, **IWT85**/5–15/162–239, **PK95**/274/305/424/541,**NP03**/6(42)/13
Internet: http://m8.mech.pk.edu.pl/index.php/pl/o-instytucie/historia

RONIEWICZ Włodzimierz (1893–1956)

Inżynieria środowiska (budownictwo wodne, melioracja)

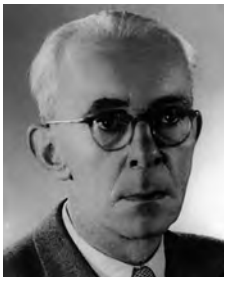

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej (1921), asystent w Katedrze Budownictwa Wodnego II (1921–1944)

Profesor, organizator i kierownik Katedry Budownictwa Wodnego i (od 1945), Katedry Budowy Zapór i Siłowni Wodnych (do1956), prodziekan (1946/47), dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Akademii Górniczej (1947–1952), Prorektor PK (1953–1956)

Studiował na Wydziale Inżynierii Politechniki Wiedeńskiej. Brał udział w pierwszej wojnie światowej, w r. 1916 dostał się do niewoli rosyjskiej, a po powrocie do kraju w 1918 r. kontynuował studia na Politechnice Lwowskiej, które ukończył w roku 1921. W 1934 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Pracę rozpoczął w 1921 r. na Politechnice Lwowskiej na stanowisku starszego asystenta, a następnie adiunkta i docenta. Przed wojną objął kierownictwo Katedry Budownictwa Wodnego.

W roku 1934 uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał 1 września 1947 roku.

Po uzyskaniu niepodległości brał aktywny udział w organizacji Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej. Pełnił funkcję dziekana Wydziału Inżynierii w latach 1947–1952, zaś od r. 1953 do 1956 funkcję prorektora ds. nauki.

Posiadał duży dorobek naukowy – był autorem licznych prac zawodowo-inżynierskich i projektów obiektów budownictwa wodnego. Członek Polskiego Towarzystwa Geofizycznego. Znaczną część życia poświęcił wzorowo prowadzonej pracy dydaktycznej, organizacyjnej i społecznej. Cieszył się dużym szacunkiem młodzieży i współpracowników, a jego pracowite życie i życzliwość były wzorem dla wszystkich, którzy się z nim stykali.

Źródła: **AGH70**/528+, **APK**204/654, **PK70**/84, **PK76**/257 **PK95**/36/413/420, **PPK16**/261, , **PW93**/92+, **RC96**/29/38, **ZP92**/203+, **ZP99**/217, **TP12**/27

Internet:http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html

ROSŁOŃSKI Romuald Karol (1880–1956)

Inżynieria środowiska (hydrogeologia)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej (1904), asystent (1904–1906), profesor zwyczajny Katedry Budownictwa Wodnego II (od 1937r.) Członek Korespondent Akademii Nauk Technicznych od 1932 r.

Profesor, organizator i kierownik Katedry Budownictwa Wodnego II Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej od 1945 r. oraz Katedry Budowy Zapór i Siłowni Wodnych Politechniki Krakowskiej do 1956 r.

Studia wyższe ukończył na Wydziale Inżynierii Politechniki Lwowskiej w roku 1904. W latach 1903–1905 pracował w Katedrze Budownictwa Wodnego Politechniki Lwowskiej. W latach 1906–1907 studiował na Politechnice w Charlottenburgu. Był stypendystą Ministerstwa w Stanach Zjednoczonych w Columbia University NY. Pracował przy budowie kolei podziemnej w Brooklynie oraz przy budowie wodociągu nowojorskiego.

Po powrocie do kraju studiował geologię na Uniwersytecie Jagiellońskim. W roku 1909 uzyskał doktorat na Politechnice Lwowskiej. W roku 1913 objął kierownictwo budowy wodociągu miejskiego i kanalizacji miasta Przemyśla. Od 1919 r. zajmował stanowisko naczelnika wydziału hydrogeologicznego w Państwowym Instytucie Geologicznym w Warszawie. W roku 1924, po habilitacji na Politechnice Lwowskiej, wykładał hydrologię, a w r. 1937 objął Katedrę Budownictwa Wodnego. Od roku 1945 pracował na Wydziałach Politechnicznych AG, a następnie na Politechnice Krakowskiej. W 1947 r. otrzymał tytuł profesora zwyczajnego.

Jest autorem ponad siedemdziesięciu publikacji oraz licznych, ważnych i wielkich rozwiązań hydrotechnicznych. Opracował m.in. system zaopatrzenia w wodę Zagłębia Śląsko-Dąbrowskiego, kanalizacji miasta Warszawy oraz zaopatrzenia w wodę Łodzi. Opracował zagadnienia geologiczne związane z budową zbiorników w Porąbce, Rożnowie, Czchowie, Kozłowej Górze i inne.

Członek Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, Towarzystwa Naukowego we Lwowie (1925), Towarzystwa Geofizyków w Warszawie (1929), Członek Komisji Fizjograficznej PAN w Krakowie (1929), Członek Akademii Nauk Technicznych, Członek Polskiego Towarzystwa Geologicznego.

Był cenionym pedagogiem i wybitnie twórczym pracownikiem naukowym, a jego prace zajmują trwałą pozycję w nauce i technice polskiej.

Źródła: **AGH70**/528, **APK**204/629, **PK76**/258, **PK95**/36/100, **PPK16**/262, **PW93**/123, **RC96**/28/39, **TP12**/36, **ZP92**/140+, **ZP99**/218

Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html

RUBCZYŃSKI Władysław (1884–1962)

Mechanika (budowa samochodów)

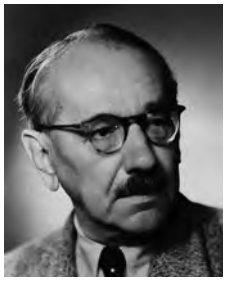

Ukończył Politechnikę Lwowską w 1914 r. Docent w Katedrze Budowy Samochodów i Traktorów w latach 1919–1939 i jej kierownik w latach 1940–1944

Profesor, organizator i kierownik Katedry Pojazdów Mechanicznych (od 1945) na Wydziale Komunikacji Akademii Górniczej oraz Katedry Budowy Pojazdów i Ciągników (od 1953) na Politechnice Krakowskiej.

Dyplom inżyniera mechanika uzyskał w roku 1914 na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Obrońca Lwowa w 1918 r. Po studiach rozpoczął pracę zawodową w Miejskich Zakładach Elektrycznych we Lwowie. W roku 1919 objął stanowisko docenta na Politechnice Lwowskiej, gdzie prowadził wykłady z budowy samochodów, a od 1939 r. kierował Katedrą Budowy Samochodów i Ciągników w Lwowskim Instytucie Politechnicznym.

W roku 1945 zorganizował na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych AG Katedrę Budowy Pojazdów Mechanicznych i był jej pierwszym kierownikiem. Równocześnie kierował podobną katedrą na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, gdzie pracował jako profesor zwyczajny do roku 1952. Prof. Rubczyński wykonał szereg prac z zakresu konstrukcji samochodów i tramwajów, między innymi projekt warsztatów tramwajowych i autobusowych dla miejskich przedsiębiorstw we Lwowie. Wysoko zostały ocenione również jego prace badawcze nad zastosowaniem gazu ziemnego do napędu silników samochodowych.

Źródła: **AGH70**/529, **APK** 98/583, **OL39**/260, **PK76**/261/278/306, **PK95**/45, **PW93**/402, **RC96**/17/29/38, **ZP92**/32+, **ZP99**/219

Internet: http://www.lwow.home.pl/semper/lotnictwo.html

RZYMKOWSKI Andrzej (1911–1986)

Architektura

Ukończył studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej w 1939 roku

Profesor, kierownik Katedry Kompozycji Architektury Wiejskiej (1952–1953). Katedry Projektowania Budowli Wiejskich (1953––1963), następnie Katedry Budownictwa i Osadnictwa Wiejskiego (1963–1968). Prodziekan Wydziału Architektury 1953–1955

Podczas okupacji pracował w Krakowie jako robotnik i kierownik budowy. W latach 1945–1947 był kierownikiem Pracowni Projektów Wiejskich w Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego w Krakowie, biorąc udział w opracowaniu planów odbudowy wsi po zniszczeniach wojennych. Równocześnie od listopada 1945 r. został zaangażowany na stanowisku adiunkta Wydziału Architektury Akademii Górniczej. Pracę doktorską obronił na Politechnice Warszawskiej w 1950 roku.

Na krakowskim Wydziale Architektury uzyskał nominacje na profesora zwyczajnego w 1965 roku. Był jednym ze współorganizatorów Wydziału Architektury, a także prodziekanem Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej.

W 1968 r. rozpoczął pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie, w której podjął się organizacji życia naukowego. W swojej działalności zawodowej opracował szereg planów zagospodarowania przestrzennego osiedli wiejskich, projektów architektonicznych zagród rolniczych, szkół, schronisk i bacówek. Jego praca naukowa i dydaktyczna była poświęcona dwóm kierunkom zainteresowań: planowaniu przestrzennemu terenów górskich oraz architekturze i budownictwu wiejskiemu, głównie inwestorskiemu. Tej tematyce poświęcił szereg swoich książek i podręczników, kilkadziesiąt opublikowanych prac naukowo-badawczych oraz kilkaset artykułów popularno-naukowych.

Do najważniejszych publikacji należą: *Planowanie osiedli wiejskich w terenach górskich* (1954), *Budynki dla zwierząt gospodarskich* (1958 i 1963), *Planowanie przestrzenne w górach* (1967), *Takie sobie ziemskie sprawy* (1973), a także *Planowanie i budownictwo osiedli wiejskich* (współautorstwo z M. Chowańcem 1956) i *Ruralistyka* (1972).

Cała jego wszechstronna działalność była podporządkowana ekologicznemu myśleniu i kształtowaniu przestrzeni życiowej dla ludzi zwierząt i roślin.

Źródła: APK 204/763**, KWA96**/98/99, **PK76**/74, **PK95**/74/75416, **PPK16**/268, **RC96**/38

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Andrzej_Rzymkowski

SADOWSKI Andrzej (1920–1974)

Mechanika (obróbka metali)

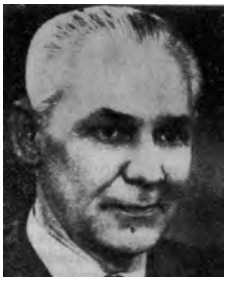

Rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej w 1938 r.

Profesor, od 1946 r. pracował na Wydziałach Politechnicznych AG, następnie na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej

Rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w roku 1938, zaliczając pierwszy rok studiów.

W roku 1945 podjął studia na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych AGH w Krakowie, gdzie w 1948 r. uzyskał dyplom inżyniera mechanika.

Na Wydziale Mechanicznym pracował od roku 1946. Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora (1959) był adiunktem, a następnie profesorem nadzwyczajnym Politechniki Krakowskiej, wykładając metrologię warsztatową na Wydziale Mechanicznym.

Był wykładowcą przedmiotów ze swojej specjalności, promotorem i recenzentem prac doktorskich, członkiem komisji wydziałowych, a w latach 1953–1958 kierował Zakładem Technologii Wytwarzania Samochodów i Ciągników.

Zajmował się zagadnieniami chropowatości powierzchni i w tej dziedzinie stał się wybitnym specjalistą. Był współautorem Polskich Norm badań dokładności geometrycznej obrabiarek, norm chropowatości powierzchni i projektów norm falistości powierzchni.

W roku 1949 objął stanowisko pracownika naukowo-badawczego Instytutu Obróbki Skrawaniem w Krakowie, a w roku 1969 został mianowany dyrektorem tego Instytutu.

Sprawował szereg czołowych funkcji w kraju jako członek rad naukowych wielu instytucji i komitetów (m.in. Komitetu Metrologii Centralnego Urzędu Jakości i Miar, Komitetu Pomiarów i Automatyki i Komisji Mechaniki Stosowanej PAN w Krakowie).

Źródła: AGH70/150+, **APK** 109/90, **PK76**/278/290/307, **PK95**/123/536, **PPK**/269, **RC96**/3+

SARNOWSKI Maciej (1907–1980)

Chemia (chemia nieorganiczna)

Studia (1927–1932) i młodszy asystent na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej (do 1937)

Profesor, Wydziału Chemicznego Politechniki Krakowskiej od 1966. Dziekan Wydziału (1966–1971), kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej (1966–1971), a także Zakładu Chemii Nieorganicznej (1970–1973)

Urodził się 17 sierpnia 1907 r. w Brzostku w pow. jasielskim. Po ukończeniu szkoły średniej w Jaśle w 1927 r. zapisał się na Wydział Chemiczny Politechniki Lwowskiej, gdzie w latach 1932–1937 był młodszym asystentem asystenta prof. I. Mościckiego w Katedrze Chemii Nieorganicznej.

W czasie drugiej wojny światowej pracował jako chemik w Zakładach Rektyfikacji Spirytusu (1940–1941), a przez następne dwa lata w Fabryce Elektrotechnicznej Kontakt we Lwowie. Od sierpnia 1942 r. był chemikiem w Laboratorium Państwowych Zakładów Lotniczych w Mielcu, a po wyzwoleniu miasta w 1944 r. kierownikiem tegoż Laboratorium.

We wrześniu 1947 r. przeniósł się do Zakładów Azotowych w Tarnowie; do 1952 r. pracował jako inżynier chemik w Laboratorium Badawczym. W latach 1952–1959 kierował zakładem w Instytucie Syntezy Chemicznej w Gliwicach, Oddział Tarnów, a w 1958 r. został kierownikiem zakładu w nowo powołanym Instytucie Nawozów Sztucznych w Tarnowie. W roku 1954 uzyskał nominację na docenta.

W 1966 r. podjął pracę na Politechnice Krakowskiej, gdzie został mianowany profesorem nadzwyczajnym. Był pierwszym dziekanem nowo utworzonego Wydziału Chemicznego Politechniki Krakowskiej (1966–1971).

Prowadził badania z dziedziny fizykochemii roztworów, a zwłaszcza układów złożonych z elektrolitów oraz nad otrzymywaniem fosforanów paszowych i nawozów kompleksowych.

W Zakładach Azotowych w Tarnowie przeprowadził w skali produkcyjnej wytrącanie fosforanów ziem rzadkich wodą amoniakalną, otrzymując fosforany dobrze odsączalne. Wprowadził na Wydziale Chemicznym PK tematykę technologii nawozów azotowych i fizykochemii roztworów.

Zmarł 19 grudnia 1980 roku w Tarnowie.

Źródła: APK 258/328, **ZP99**/225, **PK76**/221/224, **PK95**/418, **PPK16**/274, **PSB**/227–228

Internet: http://www.ipsb.nina.gov.pl/a/biografia/maciej-sarnowski

SIEDMIOGRAJ Zdzisław (1906–1962)

Matematyka

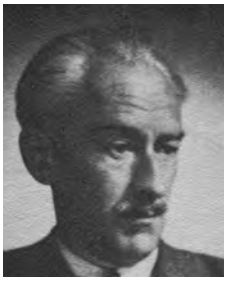

Ukończył studia na Wydziale Ogólnym Politechniki Lwowskiej (1931), z-ca asystenta matematyki w latach 1926–1929

Zastępca profesora w Katedrze Matematyki Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej od 1945, kierownik Katedry Matematyki na Politechnice Krakowskiej w latach 1951–1953 i 1955–1962

Urodził się 26 lutego 1906 roku. Studia odbył na Wydziale Ogólnym Politechniki Lwowskiej w grupie nauk matematycznych. Jeszcze w czasie studiów podjął pracę dydaktyczną, a po ich ukończeniu został asystentem prof. W. Stożka w Katedrze Matematyki Politechniki Lwowskiej. Następnie, do wybuchu drugiej wojny światowej, uczył w Liceum w Krzemieńcu.

Po wyzwoleniu, przebywając na terenie Krakowa, został zaangażowany jako adiunkt w Katedrze Matematyki bezpośrednio po utworzeniu Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. Z katedrą tą związał się do końca swego życia, współpracował z nią ponad 16 lat. W roku 1951 powierzono mu kierownictwo Katedry Matematyki, które sprawował do 1953 r., kiedy w wyniku połączenia Katedr Matematyki Wydziału Mechanicznego i Inżynierii kierownikiem katedry został prof. M. Krzyżański. Po przejściu na Uniwersytet Jagielloński w 1955 r. objął ponownie stanowisko kierownika katedry, sprawując tę funkcję aż do 1962 roku.

W 1959 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych na Politechnice Krakowskiej na podstawie rozprawy *O funkcjach wykładniczych i sposobach dowodzenia ich własności*. W pracy naukowo-dydaktycznej koncentrował się na podstawach logicznych wykładu matematyki, uwzględniając specyfikę studiów politechnicznych. Stworzył własną, niezwykle sugestywną metodę nauczania matematyki. Miał dar niezwykle jasnego i logicznego konstruowania wypowiadanych treści, co stanowiło podstawowy element przyswajania przedmiotu. Był przy tym nadzwyczaj wymagający przy egzekwowaniu wiadomości studentów. Wyszkolił jednak dzięki temu wielu nie tylko dobrych inżynierów, lecz również cenionych matematyków.

Równolegle z matematyką wykładał mechanikę teoretyczną, której poświęcił (jako współautor z dr Ireną Królikiewicz) skrypt dla potrzeb uczelni technicznych. Prowadził również wykłady i seminaria dla pracowników naukowych Politechniki Krakowskiej z zakresu zastosowań matematyki w naukach technicznych.

Zmarł 29 stycznia 1962 r. w Krakowie i pochowany został w Kolbuszowej.

Źródła: **APK**163/128, **JM95**/36, **PK76**/166/335, **PK95**/36/38/94506, **PW93**/82+, **RC96**/29+, **ZP99**/228

SKĄPSKI Zbigniew (1903–1985)

Inżynieria środowiska (geodezja)

Ukończył Politechnikę Lwowską w 1932, asystent w II Katedrze Miernictwa w latach 1929–1934

Profesor na Politechnice Krakowskiej od 1961, kierownik Katedry Geodezji (od 1961), prodziekan Wydz. Budownictwa Wodnego (1967–1971), prodziekan (1967–1970) i dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej (1971–1973)

Urodził się w 1903 r. Rymanowie. W 1922 r. ukończył krakowskie III Gimnazjum im. Króla Jana Sobieskiego, po czym rozpoczął studia na Oddziale Mierniczym Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej. Przez cztery lata pracował w biurze mierniczym swego ojca. W roku 1929 został zatrudniony jako asystent w II Katedrze Miernictwa kierowanej przez prof. W. Wojtana. W roku 1932 uzyskał dyplom inżyniera mierniczego oraz stanowisko starszego asystenta w tejże katedrze. W 1934 r. uzyskał tytuł i uprawnienia mierniczego przysięgłego. W latach 1935–1939 kierował zorganizowanym przez siebie Komunalnym Biurem Pomiarów Borysławsko-Drohobyckiego Okręgu Przemysłowego. W 1940 r. brał udział w walkach na froncie francusko-niemieckim, kierując plutonem topograficzno-ogniowym 2. Warszawskiego Pułku Artylerii Lekkiej, II Dywizji Strzelców Pieszych. Po internowaniu dywizji w Szwajcarii prowadził wykłady z miernictwa w obozie uniwersyteckim w Winterthur. W latach 1942–1945 pełnił funkcję kierownika szwajcarskiej służby geodezyjnej na budowie drogi alpejskiej Sustenstrasse, realizowanej przez firmę Baukonsortium Sustenstrasse-Steinalp. Do Polski wrócił w 1945 roku. W latach 1949–1952 kierował zorganizowanym przez siebie Państwowym Przedsiębiorstwem Mierniczym w Krakowie (obecnie Okręgowe Przedsiębiorstwo Geodezji i Kartografii), powołanym do wykonania podkładów geodezyjnych dla wielkich inwestycji na terenie ówczesnych województw: krakowskiego, śląskiego i rzeszowskiego, w tym do projektu budowy Huty im. Lenina (obecnie ArcelorMittal Poland S.A. Oddział w Krakowie) i miasta Nowa Huta. W 1952 r. rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną w Katedrze Geodezji Górniczej AGH. W roku 1961 obronił pracę doktorską.

W 1961 r. rozpoczął pracę na Politechnice Krakowskiej. Nieprzerwanie, aż do przejścia na emeryturę w roku 1974 był kierownikiem Katedry Geodezji/Zakładu Geodezji Inżynieryjnej w Instytucie Geotechniki na Wydz. Budownictwa Wodnego/Wydz. Inżynierii Sanitarnej i Wodnej. W latach 1967–1971 był prodziekanem, a w kadencji 1971–1973 dziekanem Wydziału Budownictwa Wodnego/Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej. W 1972 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego.

Był specjalistą w zakresie geodezji inżynieryjno-przemysłowej. Przez wiele lat był przewodniczącym Wojewódzkiego Oddziału Stowarzyszenia Geodetów Polskich, a także członkiem Rady Głównej NOT (od 1983 r. „Członek Honorowy SGP").

Źródła: AGH70/164+, **APK**104/38, **PK70/49, PK95**/101/427, **PPK16**/280, **RC96**/29+, **TP12**/37–47, **ZP99**/229,
Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html, http://historia.agh.edu.pl/wiki/Zbigniew_Sk%C4%85pski

SOKALSKI Kazimierz (1906–1968)

Inżynieria lądowa (drogownictwo)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1934 r., asystent w Katedrze Budowy Dróg i Tuneli w latach 1934–1936

Profesor Politechniki Krakowskiej od 1956, kierownik Katedry Budowy Dróg i Ulic (1956–1968), dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1958–1965), rektor PK (1965–1968)

Studia ukończył na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Lwowskiej, uzyskując w 1934 r. dyplom inżyniera budowy dróg i mostów, gdzie przez okres dwóch lat pracował na stanowisku asystenta w Katedrze Budowy Dróg i Tuneli. Niebawem podjął działalność zawodową w Zarządzie Drogowym we Lwowie, a następnie w Samborze, gdzie zorganizował pierwsze w Polsce badawcze laboratorium drogowe.

Po wyzwoleniu organizował w Krakowie zakłady budowy maszyn drogowych, które zostały później przekształcone w znany zakład Madro. W latach 1949–1955 sprawował funkcję dyrektora Centrali Maszyn Drogowych, organizując jednocześnie pierwszy po wojnie Instytut Budownictwa Drogowego w Warszawie, w którym został do 1956 r. dyrektorem i kierował bezpośrednio rozwojem nauki w zakresie budowy i eksploatacji dróg w Polsce.

Równolegle z pracą w gospodarce narodowej podjął pracę naukowo-dydaktyczną na Politechnice Wrocławskiej na stanowisku zastępcy profesora, skąd został powołany na kierownika Katedry Budowy Dróg i Ulic Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej w 1956 r., po śmierci dotychczasowego kierownika profesora Marcina Chmaja. Funkcję tę sprawował przez 12 lat aż do śmierci. W 1958 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych, a w 1962 r. nominację na profesora nadzwyczajnego. W latach 1958/1959 do 1964/1965 pełnił funkcję dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego. W 1965 r. został mianowany Rektorem Politechniki Krakowskiej. Zmarł nagle 20 marca 1968 roku.

Pozostawił bogaty dorobek zawodowy i naukowy. Opublikował wiele prac naukowych, w tym podręczników. Był promotorem 6 ukończonych przewodów doktorskich. Potrafił łączyć odpowiedzialne funkcje w uczelni z działalnością w Komitecie Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN, Komisji Głównej Transportu w Komitecie Nauki.

Za jego kadencji rektorskiej nastąpiła intensywna rozbudowy uczelni. Powstał Wydział Chemiczny jako piąty wydział Politechniki Krakowskiej, otrzymując w krótkim czasie nowoczesny gmach, prowadzone były nadbudowy istniejących budynków uczelni oraz budowa nowej stołówki studenckiej.

Źródła: AGH70/155, **APK** 204/927, **PK70**/19/20f/38/38/84, **PK76**/166/197/212, **PK95**/90/413/421/506, **PPK16**/280, **PW93**/134

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Kazimierz_Sokalski

STEINDEL Stanisław (1914–2005)

Mechanika (termodynamika, aparatura przemysłowa)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1939 r., asystent w Katedrze Pomiarów Maszyn w latach 1937–1940

Adiunkt w Kat. Maszynoznawstwa II (od 1946), z-ca prof. w Katedrze Maszynoznawstwa II (od 1952), kierownik Zakładu Pomiarów Maszyn (od 1953), prodziekan (1953–1956) i dziekan Wydziału Mechanicznego (1956–1959), dyrektor Instytutu Aparatury Przemysłowej i Energetyki (1974–1976), doktorat (1962), docent (1969)

Stanisław Steindel urodził się 20 marca 1914 r. w Tarnowie. Studia wyższe ukończył w 1939 r. na Politechnice Lwowskiej. Asystent Katedry Pomiarów Maszyn Politechniki Lwowskiej (1937–1940). W okresie okupacji był nauczycielem przedmiotów fachowych i kierownikiem warsztatów w Mechanicznej Szkole Zawodowej w Tarnowie oraz nauczycielem w tajnym gimnazjum.

W 1946 r. rozpoczął pracę na stanowisku adiunkta w Katedrze Maszynoznawstwa II Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej jako zastępca profesora, kierownik Katedry Maszynoznawstwa II, a w roku 1953 kierownik Zakładu Pomiarów Maszyn w Zespołowej Katedrze Termodynamiki Politechniki. Od 1973 r. był zastępcą dyrektora, a w latach 1974–1976 dyrektorem Instytutu Aparatury Przemysłowej i Energetyki PK. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1962 r., docentem został w 1969 r.

Działalność naukowa doc. Steindla obejmowała wiele dziedzin techniki cieplnej, ale głównym jej kierunkiem był problem ustalenia ogólnych kryteriów doboru optymalnych parametrów konstrukcyjnych zespołu zawór-sprężarka, warunkujący podniesienie sprawności i niezawodności działania sprężarek. Wraz z kilkoma współpracownikami stworzył jedyny w kraju ośrodek naukowy badania zaworów sprężarkowych.

Zarówno kierunek prac naukowych jak i działalność dydaktyczną opierał doc. Steindel na ścisłej współpracy z przemysłem. Prace te obejmowały pomiary i bilanse cieplne urządzeń energetycznych i zespołów fabrycznych, projekty nowych urządzeń pomiarowych oraz opracowania dotyczące racjonalnej gospodarki cieplnej w zakładach przemysłowych. Łączna liczba prac naukowo-badawczych (opublikowanych i nieopublikowanych) wynosi około 110.

W okresie swej 38-letniej pracy na Politechnice Krakowskiej doc. Steindel wyróżniał się również jako dydaktyk i organizator procesu nauczania. Był promotorem wielu prac dyplomowych z zakresu urządzeń cieplnych, miernictwa i gospodarki cieplnej na studiach dziennych, wieczorowych i zaocznych.

Źródła: APK 387/68**, PW93**/353+, **PK76**/263/283285/289**, PK95**/48/255/424/, **RC96**/29+, **ZP99**/236, **NP06**/1(55)/11-12, **NP14**/12(136)/23

Internet: http://riad.usk.pk.edu.pl/~naszapol/np55/str10_12.shtml

STELLA-SAWICKI Izydor (1881–1957)

Inżynieria (mechanika budowli)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej (1904), asystent w Katedrze Mostów i Konstrukcji PL w latach 1903–1905

Profesor Akademii Górniczej, kierownik Kat. Bud. Stalbetonowego i Stalowego na Wydz. Architektury (1945–1946), kierownik Katedry Statyki i Wytrzymałości Materiałów Wydz. Inżynierii Lądowo-Wodnej AG (1945–1957), prorektor ds. Wydz. Politechnicznych AG (1945–1948). Prodziekan Wydz. Inżynierii Lądowej i Wodnej AGH (1948–1950)

Studia na Wydziale Inżynierii Politechniki Lwowskiej ukończył w 1904 r., a następnie pracował jako asystent prof. M. Thuliego w Katedrze Mostów i Konstrukcji Politechniki Lwowskiej (1903/1905), po czym rozpoczął pracę zawodową jako kierownik poważnych robót hydrotechnicznych. W 1919 r. został powołany do służby w Ministerstwie Robót Publicznych, pracując przy projekcie regulacji brzegu Wisły od Niepołomic do Zawichostu. W 1920 r. został naczelnikiem Oddziału Wodnego w Kielcach.

Od 1921 r. był wykładowcą z zakresu budownictwa na Wydziale Hutniczym Akademii Górniczej w Krakowie. W 1922 r. został mianowany profesorem nadzwyczajnym inżynierii i budownictwa oraz kierownikiem katedry o tej samej nazwie na Wydziale Hutniczym Akademii Górniczej w Krakowie. W 1936 r. uzyskał nominację na profesora zwyczajnego. W latach 1925–1930 był również docentem statyki konstrukcji budowlanych na Wydziale Architektury Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

Równolegle z pracą naukowo-dydaktyczną prowadził liczne prace projektowe dla obiektów żelbetowych w rejonie południowej Polski, m.in. w Krakowie (hala laboratorium mechanicznego Akademii Górniczej, hangar na lotnisku w Czyżynach).

Na początku okupacji hitlerowskiej został w 1939 r. aresztowany i wywieziony do obozu koncentracyjnego w Sachsenhausen, skąd powrócił po roku i mimo nadwerężonego zdrowia zatrudnił się jako nauczyciel w Górniczo-Mierniczo-Hutniczej Szkole Technicznej w Krakowie na Krzemionkach, która skupiała wówczas wielu profesorów Akademii Górniczej sprzed wojny.

Po wyzwoleniu podjął natychmiast pracę jako profesor Akademii i dziekan Wydziału Hutniczego. Jako inicjator koncepcji utworzenia nowej uczelni politechnicznej w Krakowie podjął z pełną pasją i energią działania w tym kierunku. W dniu 5 października 1945 r. został zastępcą rektora Akademii Górniczej w Krakowie do spraw zorganizowania na niej Wydziałów Politechnicznych. Po ich utworzeniu został mianowany prorektorem do spraw tych wydziałów (do roku 1952) oraz kierownikiem Katedry Statyki i Wytrzymałości Materiałów na Wydziale Inżynierii, będąc w dalszym ciągu profesorem Akademii Górniczej i kierownikiem tamtejszej katedry.

Źródła: **AGH70**/40+, **APK**98/275, **PK70**/10f/11/14/25/26/2/35/39/50/84, **PK76**/69/160/213, **PK95**/18/20/27/30/36/37/44/413/420, **RC96**/3+, **ZP99**/225, **PPK15**/291

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Izydor_Stella-Sawicki http://historia.agh.edu.pl/wiki/Izydor_Stella-Sawicki

STRUSZKIEWICZ Jerzy (1885–1948)

Architektura

Studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej

Kierownik Katedry Planowania Wstępnego (1945–1948) Wydziału Architektury Akademii Górniczej w Krakowie

Studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej, a następnie w Niemczech i Francji.

W okresie przedwojennym prowadził prywatną praktykę architektoniczną, projektując i realizując wiele obiektów, m.in.: Klinikę Ginekologiczną i Szkołę Pielęgniarek UJ w Krakowie, budynek Akademii Górniczej w Podgórzu, liczne budynki szkolne, mieszkalne i inne. Uzyskał szereg nagród w konkursach architektonicznych polskich i międzynarodowych.

W latach 1920–1925 był wykładowcą w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, a w następnych, aż do 1944 r., profesorem w Wyższej Szkole Przemysłowej w Krakowie. Był członkiem Komitetu Odbudowy Kraju w latach 1918–1921, jednym z organizatorów ruchu architektonicznego na terenach południowej Polski, redaktorem czasopisma „Architektura", członkiem Miejskiej Rady Artystycznej w Krakowie, członkiem i aktywnym działaczem wielu towarzystw i organizacji artystycznych i technicznych.

W 1945 r. jako prezes Oddziału SARP w Krakowie był jednym z inicjatorów i najbardziej czynnych organizatorów Wydziału Architektury w Krakowie. Zorganizował i kierował biurem organizacyjnym, będącym zalążkiem przyszłego dziekanatu, przeprowadzając w nim m.in. rejestrację i zapisy studentów i kandydatów na studia. Z ogromnym oddaniem i wielką przyjaźnią opiekował się młodzieżą studencką, obejmując z czasem funkcję kuratora Związku Studentów Architektury – stowarzyszenia, które z pełnym zaangażowaniem i poświęceniem współdziałało przy organizacji wydziału, przygotowywaniu bazy lokalowej, organizacji pomocy socjalnej, studenckiego ruchu naukowego i współżycia społecznego całego środowiska architektonicznego wydziału. W oparciu o olbrzymią wiedzę i doświadczenie tak ogólne, jak i specjalistyczne kierował Katedrą Zasad Planowania, prowadząc wykłady i ćwiczenia gruntujące funkcjonalne podstawy projektowania architektonicznego. Prowadzony przez siebie zakład wyposażył w bibliotekę, głównie z własnych darów. Wraz z czytelnią czasopism prowadzoną przez ZSA stanowiła ona w pierwszych latach wydziału podstawowy zbiór pomocy naukowych i informacji dla studentów.

J. Struszkiewicz był wybitnym architektem reprezentującym we wszystkich przejawach swej działalności głęboki humanizm, wysoką kulturę i racjonalizm.

W ostatnich latach życia swoje zainteresowania, wiedzę i doświadczenie, cały swój czas, a nawet i środki materialne poświęcił Wydziałowi Architektury i jego młodzieży.

Źródła: AGH70/527, **APK** 204/301, **KWA96**/100/101, **PK76**/147, **PK95**/30, **RC96**/30

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Jerzy_Struszkiewicz

SZAWŁOWSKI Kazimierz (1898–1969)

Mechanika (maszynoznawstwo)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1921 r. Asystent w Katedrze Maszynoznawstwa od 1920 do 1944

Profesor, organizator i kierownik Katedry Pomiarów Maszyn (1945–1946), Katedry Maszynoznawstwa II (1946–1951) na Wydziale Komunikacji Akademii Górniczej oraz Katedry Silników Spalinowych na Politechnice Krakowskiej (1958–1961)

Studiował najpierw na Politechnice w Rostowie nad Donem, następnie na Wydziale Budowy Maszyn w Wiedniu i we Lwowie. Dyplom inżyniera mechanika uzyskał w 1921 r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Na tej uczelni rozpoczął swą pierwszą pracę po dyplomie jako asystent w Katedrze Maszynoznawstwa Chemicznego, a następnie jako asystent-konstruktor w Katedrze Silników Spalinowych u profesora Bermana (do roku 1922). Lata następne to praca w przemyśle na różnych stanowiskach: jako konstruktor, jako wykładowca w szkolnictwie zawodowym oraz jako ekspert w Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów.

W roku 1940 objął we Lwowie wykłady z ogólnej techniki cieplnej na Wydziale Mechanicznym ówczesnego Lwowskiego Instytutu Politechnicznego.

Na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych AG zorganizował w roku 1945 Katedrę Pomiarów Maszyn i kierował nią do roku 1946. Następnie zajął się organizacją Katedry Maszynoznawstwa II, której był także pierwszym kierownikiem w latach 1946– 1951. W latach 1958–1961 objął kierownictwo Katedry Silników Spalinowych na Wydziale Mechanicznym, a przez kilka następnych semestrów prowadził na tym wydziale wykłady zlecone, pracując równocześnie na Politechnice Śląskiej.

Pełnił wiele funkcji w przemyśle jako konsultant w biurach konstrukcyjnych oraz rzeczoznawca w komisjach kwalifikacyjnych.

Opublikował 6 podręczników z dziedziny silników spalinowych okrętowych, kolejowych i przemysłowych i cały szereg specjalistycznych prac z dziedziny konstrukcji silników wysokoprężnych w czasopismach technicznych krajowych i zagranicznych.

Źródła: AGH70/136+, **APK** 197/96, **PK70**/35, **PK76**/278/308, **PK95**/45, **PPK216**/300, **PW93**/334+, **ZP99**/243
Internet: http://historia.agh.edu.pl/wiki/Kazimierz_Szaw%C5%82owski

SZERSZEŃ Stanisław (1899–1975)

Matematyka (geometria, inżynieria)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w roku 1929, asystent, a następnie adiunkt w Katedrze Geometrii Wykreślnej Politechniki Lwowskiej (1921–1944)

Na PK od 1956, profesor zwyczajny PK (1960), kierownik Katedry Geometrii Wykreślnej w PK (od 1956), dziekan Wydziału Budownictwa Wodnego Politechniki Krakowskiej (1958–1966)

Urodził się 13 grudnia 1899 r. w Żywcu, gdzie też w roku 1917 ukończył średnią szkołę. W 1918 r. rozpoczął we Lwowie studia politechniczne, które jednak przerwał z powodu działań wojennych, wstępując do formujących się oddziałów Wojska Polskiego. Obrońca Lwowa w 1918 r. W roku 1921 ukończył Szkołę Podchorążych w Warszawie w stopniu podporucznika. Podczas urlopu wojskowego zdał celująco egzamin z geometrii wykreślnej na Politechnice Lwowskiej. Swoimi wyjątkowymi uzdolnieniami zwrócił uwagę profesora Kazimierza Bartla, który w 1921 r. zaangażował go do pracy w Katedrze Geometrii Wykreślnej w charakterze „demonstratora". Po roku został mianowany na stanowisko asystenta, którą to funkcję pełnił przez siedem lat, równocześnie studiując i dodatkowo pracując w przedsiębiorstwach budowlanych. W roku 1929 zdał z wynikiem bardzo dobrym egzamin dyplomowy z zakresu specjalności: Drogi i mosty. Awansował na stanowisko adiunkta, rozpoczynając wykłady na Wydziale Rolniczo-Leśnym Politechniki Lwowskiej, które prowadził nieprzerwanie do roku 1944. W okresie drugiej wojny światowej został mianowany docentem.

W roku 1944 opuścił Lwów, by przejściowo pełnić kolejno funkcje: inżyniera regulacji rzeki Białej w Grybowie, kierownika odbudowy Nowego Sącza oraz dyrektora fabryki lekkich betonów na Śląsku. W październiku 1945 r. objął wykłady na Politechnice Śląskiej oraz kierownictwo Katedry Geometrii Wykreślnej. W roku 1948 otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego. W latach 1950–1951 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Inżynieryjno-Budowlanego, a w latach 1952–1956 prorektora ds. dydaktyki Politechniki Śląskiej.

W roku 1956 przeniósł się do Krakowa i objął kierownictwo Katedry Geometrii Wykreślnej na Wydziale Budownictwa Wodnego Politechniki Krakowskiej po profesorze Antonim Plamitzerze. W 1960 r. otrzymał nominację na profesora zwyczajnego Politechniki Krakowskiej. Opublikował szereg podręczników akademickich, był również autorem wielu podręczników dla szkół licealnych i zawodowych, jak i rozpraw naukowych. Wydany w 1950 r. podręcznik *Nauka o rzutach* był dziesięciokrotnie wznawiany.

Był wspaniałym pedagogiem, znakomitym organizatorem i wrażliwym wychowawcą młodzieży.

Zmarł 10 maja 1975 r. i został pochowany na cmentarzu w Żywcu.

Źródła: **APK**204/966, **OL39**/185, **PK76**/237/325/336, **PK95**/101/106/427, **PPK16**/302, **PW93**/43, **TP12**/36, **RC96**/**29**+, **ZP92**/155+, **ZP99**/244

Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html

SZWED Feliks (1908–1981)

Inżynieria środowiska (hydrotechnika)

Absolwent Politechniki Lwowskiej z roku 1935

Docent, na Wydziałach Politechnicznych AG od 1946 r., kierownik Katedry Regulacji Rzek i Budowy Dróg Wodnych (1961–1970), prodziekan Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Krakowskiej (1956–1958)

Absolwent Politechniki Lwowskiej.

Od roku 1946 był pracownikiem Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej.

W latach 1953–1957 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Budownictwa Wodnego Politechniki Krakowskiej. Pracował na stanowisku zastępcy profesora od 1956 roku.

W latach 1961–1970 był kierownikiem Katedry Regulacji Rzek i Budowy Dróg Wodnych, a od roku 1970 został pierwszym dyrektorem Instytutu Inżynierii Wodnej w kadencji 1970–1973.

W roku 1967 uzyskał tytuł docenta habilitowanego.

Opracował wiele zrealizowanych projektów dotyczących regulacji rzek i potoków (m.in. Czeremoszu w Uścierykach, Rybicy w Kosowie, bulwarów na rzece Tyśmienicy w Borysławiu), jak również z innych dziedzin gospodarki wodnej.

Autor wielu publikacji naukowych i wydawnictw skryptowych.

Źródła: APK245/89, **AGH70**/157, **PK76**/237/241, **PK95**/100/427, **RC96**/38

Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html

SZYSZKO-BOHUSZ Adolf (1883–1948)

Architektura

Kierownik Katedry Architektury Nowoczesnej na Politechnice Lwowskiej od 1913 roku

Profesor, kierownik Katedry Kompozycji Architektonicznej Monumentalnej (od 1945) i Katedry Konserwacji Zabytków (1945–1946), dziekan Wydz. Architektury PK (1945–1948)

Studia architektoniczne na Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu ukończył z wyróżnieniem w 1909 r. (duży złoty medal). W całym swoim życiu łączył działalność projektową i realizacyjną utalentowanego współczesnego architekta z działalnością naukową niestrudzonego badacza polskiej architektury, z twórczą konserwacją zabytków i wybitnego pedagoga, zaangażowanego w szeroką aktywność społeczno-zawodową. Już w czasie studiów współpracował z Z. Glogerem i M. Sokołowskim, prowadząc badania nad zabytkami polskiej architektury, dlatego w 1908 r. został członkiem Komisji Badań Historii Sztuki Akademii Umiejętności w Krakowie, a rok później jej sekretarzem. W 1911 r. objął kierownictwo restauracji Collegium Maius, a w 1916 r. kierownictwo odnowienia Zamku Królewskiego na Wawelu, prowadząc je do 1946 r. Również w 1911 r. został docentem Katedry Architektury ASP w Krakowie, a w 1912 r. kierownikiem Katedry Architektury Nowoczesnej Politechniki Lwowskiej, gdzie w 1913 r. został profesorem nadzwyczajnym. W 1920 r. w Krakowie objął Katedrę Konserwacji Zabytków w ASP, a w 1921 r. otrzymał tytuł profesora zwyczajnego.

W latach 1924–1929 był rektorem ASP w Krakowie. W latach 1932–1939 kierował Katedrą Projektowania Monumentalnego na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej i w latach wojny prowadził tajne nauczanie w ramach programu w tej uczelni. Był jednym z inicjatorów i organizatorów Wydziału Architektury w Krakowie i pierwszym dziekanem. Równocześnie objął Katedrę Kompozycji Architektury Monumentalnej i Katedrę Konserwacji Zabytków, a jako kierownik Odbudowy Zamku Wawelskiego udostępnił wydziałowi do nauczania część pomieszczeń Kuchni Królewskich (1945–1946). Był autorem projektów i realizacji kilkudziesięciu znakomitych gmachów publicznych, w tym wielu nagrodzonych w konkursach architektonicznych. Można tu wymienić m.in. w Krakowie: gmach Feniks, Dom Plastyka, gmachy: PKO, Kasy Chorych, Banku Przemysłowego, Akademii Górniczej, we Lwowie: gmach uniwersytetu oraz Kościół Opatrzności Bożej, a ponadto: Zameczek Prezydenta RP w Wiśle, Dom Zdrojowy w Żegiestowie, wiele kościołów, klasztorów, pensjonatów i willi. Prowadził badania i prace konserwatorskie na Wawelu, w Collegium Maius, na Jasnej Górze, w licznych kościołach, klasztorach i pałacach, a także opracował projekty rekonstrukcji zamków, opactw, murów obronnych i inne. Był aktywnym działaczem wielu towarzystw naukowych i zawodowych, członkiem redakcji czasopism artystycznych.

Źródła: AGH70/9+, **APK** 204/302, **KWA96**/62/63, **NP15**/4(140)/ 29–31, **PK76**/133, **PK95**/29/31/416, **PW93**/191+, **RC93**/7/8/38/43, **ZP99**/247, **ZP92**/141+

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Adolf_Szyszko-Bohusz , http://historia.agh.edu.pl/wiki/Adolf_Ludwik_Szyszko-Bohusz

ŚMIAŁOWSKI Rudolf Franciszek (1903–1980)

Architektura

Studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej ukończył w 1929. Asystent w Katedrze Budownictwa Ogólnego w latach 1929/1933

Profesor, organizator Politechniki Krakowskiej (od 1945), Kierownik Katedry Budownictwa Ogólnego Wydz. Architektury (od 1945), dziekan Wydz. Architektury PK (1948–1950)

Urodził się w 1903 r. we Lwowie. Ukończył studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej w 1929 roku. Starszy asystent w Katedrze Budownictwa u profesora T. Obmińskiego.

Po przeniesieniu do Warszawy do 1939 r. był wykładowcą w Państwowej Szkole Budownictwa i w Żeńskiej Szkole Architektury im. S. Noakowskiego.

W okresie okupacji był dyrektorem Miejskiej Szkoły Budowlanej II Stopnia, w której prowadzone było tajne nauczanie na poziomie akademickim. Uczestnik Powstania Warszawskiego 1944 (dowódca obrony Pałacu Staszica). Ranny w Powstaniu; po jego zakończeniu kierował tajną Ekspozyturą Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej w Zakopanem.

W 1945 r. współorganizował Wydziały Politechniczne AG, w tym Wydział Architektury, na którym objął Katedrę Budownictwa Ogólnego. W latach 1948–1951 był dziekanem Wydziału Architektury.

W 1949 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w roku 1966 tytuł profesora zwyczajnego. Członek I Kongresu Nauki Polskiej. Od 1957 r. członek Sekcji Architektury i Urbanistyki PAN i od 1959 r. Sekcji Budownictwa KIL PAN. Członek założyciel Lubuskiego Towarzystwa Naukowego w Zielonej Górze. W latach 1951–1959 prowadził wykłady w Katedrze Etnografii Słowian UJ. Liczne publikacje naukowe z dziedziny ochrony i odbudowy zabytków architektonicznych w Polsce, materiałów budowlanych, zabytkowych konstrukcji drewnianych oraz metod nauczania architektów. Promotor kilku prac doktorskich i opiekun kilku prac habilitacyjnych. Animator i opiekun studenckiego ruchu naukowego. Autor licznych projektów i realizacji architektonicznych we Lwowie, Warszawie, Krakowie, Zakopanem.

Źródła: AGH70/527+, APK 245/**90, KWA96**/103/104, **PK76**/96/97, **PK95**/27/30–33/76/416, **PPK16**/310, **PW93**/153+, **PN11**/127, **RC96**/28–30, **ZP99**/248

Internet: http://www.inmemoriam.architektsarp.pl/pokaz/rudolf_smialowski,5171

ŚWISTERSKI Stanisław (1918–1980)

Matematyka (geometria)

Studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej (1938—1944)

Adiunkt i wykładowca Zakładu Geometrii Wykreślnej Wydz. Mechanicznego PK (1947–1957), z-ca profesora (1957–1961) i st. wykładowca w Katedrze Geometrii Wykreślnej Wydz. Budownictwa Wodnego PK (1961–1972). Od 1972 – docent, z-ca dyrektora (1973–1976) i dyrektor Instytutu Matematyki PK (1976–1979)

Urodził się 12 listopada 1918 r. we Lwowie. Tam też ukończył szkołę podstawową i gimnazjum klasyczne starego typu im. Tadeusza Kościuszki. W roku 1938 zapisał się na Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej, gdzie studiował do 1944 roku. Egzamin dyplomowy i tytuł magistra inżyniera uzyskał w 1946 r. w Akademii Górniczej w Krakowie.

Jako dydaktyk pracował kolejno od 1945 roku: w Akademii Górniczej, Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych, a od 1949 r. na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej i na Politechnice Krakowskiej.

W ciągu całego okresu swojej działalności dał się poznać jako świetny dydaktyk-wykładowca przedmiotu, który nie tylko sam potrafił docenić wagę toku nauczania inżynierów, lecz także wzbudzał zainteresowanie, a nawet zamiłowanie wykładanym przedmiotem u słuchaczy. W wielkiej mierze przyczyniały się do tego jego skrypty oraz oryginalne konstrukcyjnie i dydaktycznie przemyślane modele geometryczne i matematyczne służące celom dydaktycznym nie tylko na Politechnice Krakowskiej, ale również na innych uczelniach na terenie całego kraju takich, jak: Akademia Górniczo-Hutnicza, Wojskowa Akademia Techniczna, Wyższa Szkoła Marynarki Wojennej czy Wyższa Oficerska Szkoła Lotnictwa w Dęblinie.

Oprócz działalności dydaktycznej zajmował się również działalnością naukową oraz zawodową jako rzeczoznawca (był między innymi członkiem Międzynarodowej Organizacji Rzeczoznawców Samochodowych).

Źródła: APK299/818, **PK76**/324/325 **PK95**/316, **JM95**/99

Internet: http://www.matematyka.pk.edu.pl/HISTORIA.pdf

TRZEBICKI Hugo (1893–1956)

Mechanika (budowa maszyn)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w1922 r.,
st. asystent w Katedrze Budowy Maszyn (1921/1923)

Wykładowca na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej i na Politechnice Krakowskiej w latach 1947–1955

Urodził się 24 sierpnia 1893 r. w Krakowie.

Studiował na Politechnice w Monachium oraz na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej. Początkowo pracował jako starszy asystent przy Katedrze Pomp i Motorów Wodnych na Politechnice Lwowskiej, wykładając jednocześnie konstrukcję i naprawę samochodów w Instytucie Technologicznym. W 1922 r. rozpoczął pracę w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Chorzowie, gdzie pracował do wybuchu wojny. W tym czasie był delegatem Polski do Międzynarodowej Komisji Ekspertów dla technicznej kontroli fabryk azotowych w Europie.

Od września 1939 r. prowadził drukarnię W.L. Anczyc i Ska w Krakowie. Do 1949 r. pełnił funkcję Prezesa Zrzeszenia Przemysłu Graficznego, był też zaprzysiężonym rzeczoznawcą Izby Przemysłowo-Handlowej i biegłym sądowym z zakresu przemysłu graficznego.

Po wojnie powołany został na stanowisko naczelnego dyrektora Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Tarnowie (do października 1946).

W 1947 r. objął stanowisko adiunkta i wykładowcy w Katedrze Pomp, Sprężarek i Wentylatorów na Wydziale Elektro-Mechanicznym AG. Przyczynił się w dużym stopniu do zorganizowania tej katedry. W AGH pracował do sierpnia 1951 r., później jako samodzielny pracownik naukowy w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy oraz jako wykładowca na Wydziałach Politechnicznych. Od stycznia 1952 r. był projektantem w Centralnym Biurze Aparatury Chemicznej i Urządzeń Chłodniczych w Krakowie, skąd został przeniesiony do Biura Projektów Przemysłu Koksochemicznego Koksoprojekt.

Źródła: AGH70/139, **OL39**/26, **PW93**/341, **ZP99**/254

Internet : http://historia.agh.edu.pl/wiki/Hugo_Trzebicki

TYSZOWIECKI Jan Kanty (1919–1974)

Inżynieria lądowa (budownictwo)

Rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej w 1938 r.

Na Politechnice Krakowskiej od 1949, zastępca profesora na Wydziale Architektury PK (1954–1962), profesor (1972) i wicedyrektor Instytutu Mechaniki Budowli na Wydziale Budownictwa Lądowego (1972–1974)

Studia rozpoczął w 1938 r. na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej, przerwał je wybuch drugiej wojny światowej. W czasie okupacji pracował jako technik budowlany w przedsiębiorstwach w Krakowie, Krośnie i Rabce.

Po wyzwoleniu ukończył studia na Wydziale Inżynierii Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie w 1949 roku. Jeszcze jako student rozpoczął pracę w Katedrze Konstrukcji Budowlanych na Wydziale Architektury. Po uzyskaniu dyplomu pracował równocześnie w Centralnym Biurze Projektów Architektury i Budownictwa jako projektant konstrukcji żelbetowych i kierownik pracowni strunobetonu.

W latach 1954–1962 pełnił funkcję zastępcy profesora na Wydziale Architektury PK. W 1962 r. habilitował się i został powołany na stanowisko docenta etatowego. W latach 1966–1969 był wykładowcą na uniwersytecie w Chartumie (Sudan). Po powrocie do kraju w 1970 r. przeszedł na Wydział Budownictwa Lądowego PK, do Instytutu Mechaniki Budowli gdzie, po uzyskaniu tytułu profesora nadzwyczajnego w 1972 r., pełnił funkcję zastępcy dyrektora aż do przedwczesnej śmierci w 1974 r.

Pozostawił, poza zrealizowanymi projektami nowatorskich konstrukcji inżynierskich, bogaty dorobek naukowy, szereg rozpraw z teorii płyt sprężonych oraz dwie monografie (we współautorstwie) *Belki strunobetonowe* i *Kablobeton*.

Źródła: APK258/31, **PK76**/214, **PK95**/75/215/216/436, **PPK16**/320

Internet: http://www.geni.com/people/Jan-Kanty-Tyszowiecki/6000000012581637692

WALCZAK Janusz (1906–1986)

Mechanika (wytrzymałość materiałów)

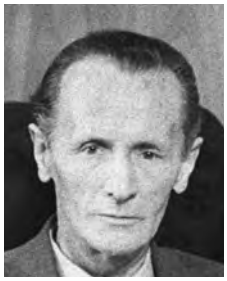

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1932, wykładowca, a następnie docent (1933–1944)

Z-ca prof. PK od 1945, profesor, organizator i kierownik Katedry Wytrzymałości Materiałów Wydz. Komunikacji (od 1945) oraz Katedry Mechaniki Technicznej Wydz. Mechanicznego (1953–1970). Prodziekan (1950–1952) i dziekan Wydz. Mechanicznego (1952––1954), prorektor Politechniki Krakowskiej (1968–1970)

Urodził się 24 czerwca 1906 r. w Krakowie. Po maturze w 1924 r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, a w 1932 uzyskał dyplom magistra inżyniera. W 1933 r. rozpoczął pracę zawodową o charakterze naukowo-badawczym i dydaktycznym w Mechanicznej Stacji Doświadczalnej Politechniki Lwowskiej. W latach 1933–1935 pełnił funkcję kierownika tej jednostki. Następnie w latach 1935–1938 był zastępcą kierownika ekspozytury Mechanicznej Stacji Doświadczalnej Huty Baildon, a do 1939 r. pozostał referentem naukowym zakładu badawczego tejże huty.

Czas okupacji spędził na Podhalu, wykonując proste prace urzędnika, cieśli, dozorcy.

W 1945 r. rozpoczął pracę na Wydziale Komunikacji Wydziałów Politechnicznych przy AG jako adiunkt, w latach 1947–1952 jako zastępca profesora, 1958–1964 jako profesor nadzwyczajny.

Był członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej i przewodniczącym jego krakowskiego oddziału w latach 1958–1963.

Zmarł 7 marca 1986 r. w Krakowie.

Źródła: AGH70/149+, APK248/411,299/29**, PK76**/265/267, **PK95**/44/47/48/413/424/425, **PPK16**/321, **PW93**/315+, **RC96**/29+, **ZP99**/258

WĄTORSKI Jan Karol (1915–1976)

Inżynieria (kolejnictwo, technologia i organizacja budownictwa)

Studia na Politechnice Lwowskiej ukończył w 1938 jako inżynier dróg i mostów. Asystent w Katedrze Budowy Kolei Politechniki Lwowskiej (1939–1941)

Profesor, kierownik Katedry Organizacji Mechanizacji Budowy (1954––1970), dyrektor Instytutu Technologii i Organizacji Budownictwa (1970–1976). Prodziekan (1954–1956, 1960/65) i dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1965–1968), rektor PK (1968–1972)

Urodził się we Lwowie jako syn profesora Karola Wątorka, późniejszego dziekana Wydziału Inżynieryjnego i rektora Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera dróg i mostów uzyskał na Wydziale Inżynierii PL w 1938 roku.

Po studiach pracował w Oddziale Przebudowy Stacji PKP Zakopane jako kierownik odcinka. W 1939 r. powrócił do Lwowa i podjął pracę asystenta w Katedrze Budowy Kolei PL.

W latach 1941–1944 pracował w wykonawstwie budowlanym jako kierownik budowy oraz kierownik oddziału robót budowlanych i inżynieryjnych.

W latach 1944–1945 został dyrektorem departamentu w Ministerstwie Komunikacji, a następnie dyrektorem Biura Projektów i Studiów w Warszawie. W latach 1945–1946 pełnił funkcję dyrektora naczelnego Gdańskiej Dyrekcji Odbudowy będąc jednoczenie rzeczoznawcą budowlanym w Zarządzie Miejskim w Gdyni.

Równolegle prowadził pracę dydaktyczną i naukową. W latach 1946–1947 został zatrudniony jako adiunkt w Katedrze Budowy Kolei Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej. Pracował równocześnie w przedsiębiorstwach budowlanych, pełniąc funkcje kierownicze: od kierownika działu do dyrektora technicznego. W 1952 r. został zatrudniony na Wydziale Inżynierii Lądowo-Wodnej Akademii Górniczo-Hutniczej, początkowo jako adiunkt, a od 1953 r. jako samodzielny pracownik naukowy. Pracę tę od roku 1954 kontynuował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. W roku 1971 otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Był bardzo aktywny w pracach organizacyjnych WBL i uczelni. Pełnił funkcje prodziekana i dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego oraz rektora PK. Był twórcą i kierownikiem Katedry Organizacji i Mechanizacji Budowy. W latach 1970–1976 kierował Instytutem Technologii i Organizacji Budownictwa na WBL PK.

Był członkiem Zarządu, a następnie przewodniczącym Krakowskiego O/PZITB oraz przewodniczącym Zarządu Głównego PZITB. Był jednym z twórców zasad naukowej organizacji robót w budownictwie. Wychował liczny zespół pracowników naukowych.

Źródła: AGH70/532, **APK**238/269**, PK70**/ 2/3/19/19/32/32/33/48/84, **PK76**/197, **PK95**/38/89/211/414/420/421, **PW93**/134+, **PPK16**/324**, ZP99**/260

Internet: https://issuu.com/naszapolitechnika/docs/np-2016-03

WĘGIERSKI Jerzy (1915–2012)

Inżynieria lądowa (transport)

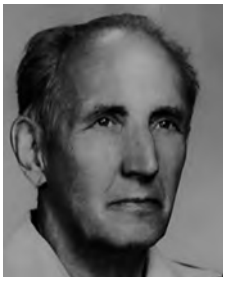

Ukończył Politechnikę Lwowską w 1938 r. W latach 1937–1938 asystent w Katedrze Budowy Kolei Żelaznych, 1938–1939 starszy asystent w Katedrze Budowy Mostów PL

Na Politechnice Krakowskiej pracował od lutego do września 1984 roku

Urodził się 13 lutego 1915 r. we Lwowie po ukończeniu Gimnazjum, odbywa studia na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej, uzyskując tytuł inżyniera dróg i mostów. W okresie 1937–1938 był asystentem w Katedrze Budowy Kolei Żelaznych. W 1939 r. był kierownikiem odcinka w oddziale przebudowy stacji Zakopane DOKP Kraków.

W czasie drugiej wojny czynny zawodowo pracował kolejno na budowie dróg samochodowych Kijów–Lwów–Przemyśl jako technik, następnie inżynier geodeta. Zatrudniony w Lwowskim Zarządzie Budowy Dróg jako kierownik odcinka i jako statyk.

W 1945 r. został skazany na 10 lat łagru jako oficer Armii Krajowej. Podczas odbywania wyroku cały czas pracował w swoim zawodzie przy budowach: fabryk, osiedli, kopalni miedzi, przegrody doliny. Po powrocie do Polski w 1956 r. podjął pracę w Biurze Projektów Przemysłu Węglowego w Gliwicach (do 1967 r.) W tym czasie prowadził wkłady i ćwiczenia na Politechnice Śląskiej. Następnie został zatrudniony jako starszy wykładowca w Katedrze Dróg Żelaznych na Politechnice Warszawskiej. W 1964 r. obronił pracę doktorską na Wydziale Górniczym Politechniki Śląskiej.

W 1967 r. został przeniesiony służbowo do Oddziału Instytutu Urbanistyki i Architektury w Katowicach, gdzie objął stanowisko adiunkta i kierownika pracowni.

W marcu 1968 r., w związku z powstaniem w Katowicach zamiejscowego Zakładu COBiRTK PKP, objął w nim stanowisko kierownika, które piastował aż do przejścia na emeryturę w 1982 r.

W 1971 r. uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej, w 1976 tytuł profesora nadzwyczajnego.

Źródła: APK217/118**, PW93/62**+, **ZP99**/264, **PPK16**/331, **RC96**/264, **ZP92**/273+

WILCZKIEWICZ Edmund (1891–1946)

Inżynieria środowiska (geodezja, fotogrametria)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1922 r., asystent, adiunkt, docent i profesor Katedry Miernictwa II w latach1922–1944

Profesor, na Politechnice Krakowskiej od 1945 roku, dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej (1945/46)

Urodził się w 1891 r. w Krakowie. W latach 1910–1925 studiował na Wydziale Inżynierii Politechniki Wiedeńskiej, potem na Politechnice Lwowskiej. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej (był porucznikiem artylerii odznaczonym Orderem Virtuti Militari).

Po demobilizacji w 1921 r. kontynuował studia na Politechnice Lwowskiej i został asystentem (1922) w I Katedrze Miernictwa. W 1930 r. opublikował pierwszy w Polsce podręcznik zdjęć fotogrametrycznych. W 1932 r. uzyskał doktorat na podstawie pierwszej w Polsce rozprawy z dziedziny fotogrametrii.

W 1936 r. uzyskał habilitację, a w roku 1938 otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego. W roku akademickim 1938/1939 został wybrany dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej. W latach 1939–1941 poświęcił się pracom konstrukcyjnym i dydaktyce w Lwowskim Instytucie Politechnicznym, utworzonym przez władze sowieckie, a później na Państwowych Technicznych Kursach Zawodowych utworzonych przez władze niemieckie.

Z pierwszym transportem Polaków wrócił do Krakowa w marcu 1945. Był jednym z pierwszych organizatorów Wydziałów Politechnicznych przy Akademii Górniczej. Kierował Katedrą Geodezji na Wydziałach Politechnicznych od 1946 roku.

Prowadził prace badawcze i konstrukcyjne w dziedzinie fotogrametrii lotniczej. Był inicjatorem, organizatorem i konsultantem naukowym pomiarów aerofotograficznych Lwowa i Krakowa.

Zapraszany na Kongresy fotogrametryczne w latach 1930, 1934 i 1938 był uznanym autorytetem w tej dziedzinie. Wybitny geodeta praktyk, świetny dydaktyk, posiadał niezwykły zmysł konstruktorski, był naukowcem o światowej renomie.

Zmarł 5 Kwietnia 1946 r. w Krakowie.

Źródła: AGH70/527+, **NP15**/4(140)/25–28, **PK76**/152,237, **PK95**/35/36/420, **PPK16**/335, **PW93**/129+, **RC96**/29/31/39, **ZP92**/211+, **ZPK15**/6, **ZP99**/266

Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Edmund_Wilczkiewicz, http://historia.agh.edu.pl/wiki/Edmund_Wilczkiewicz

WOJNAROWSKI Franciszek (1900–1972)

Inżynieria (budownictwo, kolejnictwo)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1926, asystent w Katedrze Kolejnictwa w latach 1926–1927

Docent Politechniki Krakowskiej (1959), Kierownik Katedry Budownictwa Stalowego w latach 1953–1970, prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1956–1961)

Studia na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej ukończył w 1926 r., uzyskując dyplom inżyniera dróg i mostów. Jeszcze w okresie studiów podjął pracę jako asystent, a po ich ukończeniu, przez rok, jako starszy asystent w Katedrze Kolejnictwa Politechniki Lwowskiej. W 1927 r. rozpoczął pracę zawodową, początkowo jako kierownik budowy linii kolejowej Stojanów–Łuck oraz Strzebin–Woźniki, a następnie w latach 1933–1936 pracował na stanowisku kierownika robót budowlanych oraz do wybuchu wojny w 1939 r. jako kierownik działu w Inspekcji Gł. Wspólnoty Interesów w Katowicach.

Po wyzwoleniu został skierowany w marcu 1945 r. na stanowisko zastępcy naczelnika wydziału technicznego w Zarządzie Miasta Zabrza, skąd niebawem przeniósł się do tamtejszego biura projektowego Mostostal. Pracując przez okres czterech lat jako statyk-projektant konstrukcji stalowych, był autorem szeregu projektów dla hutnictwa. Ponadto brał udział w odbudowie zniszczonych w czasie wojny mostów stalowych na Wiśle w Dęblinie, Toruniu i Warszawie.

W 1950 r. został przeniesiony służbowo do Biura Projektów Nowej Huty (w budowie), obejmując stanowisko kierownika działu weryfikacji w zakresie konstrukcji stalowych i fundamentowania.

Z chwilą kreowania w 1953 r. Katedry Budownictwa Stalowego na Wydziałach Politechnicznych AGH w Krakowie objął jej kierownictwo, które sprawował nieprzerwanie przez okres 17 lat, tj. do czasu przejścia na emeryturę w 1970 r. Rezygnując z zawodowej twórczości inżynierskiej, poświęcił się od tego czasu sprawom organizowania nowej placówki, kształcenia młodzieży i tworzenia specjalistycznego ośrodka – krakowskiej szkoły konstrukcji metalowych.

W 1959 r. uzyskał stanowisko docenta etatowego i równocześnie tytuł naukowy docenta. Równolegle z pracą w uczelni działał na terenie PZITB, w którym był inicjatorem i organizatorem Komitetu Konstrukcji Metalowych.

Źródła: APK 204/879**, PK76**/215, **PK95**/88/421, **PW93**/90+, **ZP99**/269

WÓJCICKI Tadeusz (1911–1953)

Mechanika (komunikacja)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1936, asystent w Katedrze Mechaniki Ogólnej (1937–1940)

Adiunkt (od 1945), następnie zastępca profesora na Wydziałach Politechnicznych AG: w Katedrze Budowy Mostów Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej oraz jako kierownik Katedry Mechaniki Ogólnej na Wydziale Komunikacji AGH (1951–1953)

Tadeusz Wójcicki urodził się dnia 3 stycznia 1911 r. w Felsztynie. Po ukończeniu Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej specjalizował się w zakresie zagadnień mostowych i drogowych, projektując i wykonując szereg obiektów na terenie województwa śląskiego. W roku 1937 objął stanowisko asystenta w Katedrze Mechaniki Ogólnej na Politechnice Lwowskiej. W okresie wojennym pracował zawodowo w kolejnictwie.

W 1944 r. przeniósł się do Krakowa, gdzie podjął pracę w dyrekcji PKP.

W roku 1945 po utworzeniu Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej został zatrudniony jako adiunkt w Katedrze Budowy Mostów, a od roku 1951 jako kierownik Katedry i Zakładu Mechaniki Ogólnej na Wydziale Komunikacji. W 1950 r. na podstawie pracy pt. *Zasady statyki powłok oraz zastosowanie ich do konstrukcji mostowych* otrzymał stopień doktora nauk technicznych. Oprócz zajęć dydaktycznych prowadził ożywioną działalność naukową i publicystyczną, ściśle współpracując z Polską Akademią Nauk. Za osiągnięcia naukowe otrzymał w 1952 r. nagrodę państwową. Był aktywnym członkiem Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa w Krakowie.

Źródła: APK 98/259, **PK76**/265/266/310, **PK95**/41/48, **PW93**/84, **RC96**/29/39, **ZP99**/272

WRONA Mieczysław (1903–1961)

Inżynieria środowiska (geodezja, fotogrametria)

Ukończył studia na Politechnice Lwowskiej. Asystent, adiunkt i docent Katedry Miernictwa II Politechniki Lwowskiej (1936–1945)

Profesor, kierownik Katedry Miernictwa (1946–1953), a następnie Katedry Geodezji (1953–1961) na Wydziałach Politechnicznych AG. Prodziekan i dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Wydziałów Politechnicznych AGH. Dziekan Wydziału Budownictwa Wodnego PK (1953–1958)

Urodził się 1 sierpnia 1903 r. we Lwowie.

Studiował na Oddziale Lądowym (1922–1926) i Mierniczym (1931–1936) Wydziału Inżynierii Politechniki Lwowskiej. Pracował na Politechnice Lwowskiej w Katedrze Miernictwa II (1936–1945).

Od roku 1945 związany był z Wydziałami Politechnicznymi Akademii Górniczej. Po śmierci prof. Edmunda Wilczkiewicza w 1946 r. objął kierownictwo Katedry Geodezji jako profesor kontraktowy, a od 1958 – profesor nadzwyczajny.

Pełnił funkcję prodziekana w 1951–1952 oraz funkcje dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego w latach 1952–1953, a następnie dziekana Wydziału Budownictwa Wodnego (1953–1958).

Autor nowatorskich opracowań teoretycznych, projektów technicznych oraz prototypów nowoczesnych przyrządów fotogrametrycznych – przetwornika krótkoogniskowego zdjęć aerofotogrametrycznych .

Był wysoko cenionym fachowcem, wzorowym dydaktykiem, wytrawnym znawcą psychiki młodzieży. Wykształcił liczny zastęp inżynierów, a jako szczery przyjaciel młodzieży zaskarbił sobie jej serdeczne uczucie i szacunek.

Źródła: APK163/126, **PK76**/237/259, **PK95**/100/101/420/427, **PPK16**/343, **PW93/130+, RC96**/29/39, **ZP99**/272
Internet: http://www.wis.pk.edu.pl/zmarli+zasluzeni,s32.html

WZOREK Zbigniew (1909–1986)

Architektura

Studia architektoniczne na Politechnice Lwowskiej ukończył w 1932 r.
Asystent w Katedrze Budowy Miast w latach 1932–1937

Profesor, na Wydziale Architektury od 1953, kierownik Katedry Planowania Przestrzennego (1963–1970), następnie Zakładu o tej samej nazwie(1970–1978) w Instytucie Urbanistyki i Planowania Przestrzennego. W latach 1966–1971 prodziekan Wydziału Architektury

Urodził się w Nowym Sączu w 1909 roku. Architekt, urbanista, specjalista planowania przestrzennego, i regionalnego. Studia architektoniczne we Lwowie ukończył w 1932 roku. Był asystentem wolontariuszem w Katedrze Budowy Miast (1932–1937). Równolegle pracował w biurach: Regulacji Lwowa i od 1936 r. Planowania Regionalnego Okręgu Lwowskiego.

Rzeczoznawca Związku Miast Polskich. Po powrocie z zesłania na Syberię w 1946 roku podjął pracę w Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego w Krakowie (1947), gdzie kierował opracowaniami planów regionalnych: Zagłębia Staropolskiego, Zagłębia Nadwiślańskiego, Planami Regionalnymi Rozwoju Zakopanego i Podtatrza, Perspektywicznym Planem Rozwoju Województwa Krakowskiego i in.

Od 1953 r. działał na Wydziale Architektury PK. Od 1963 r. kierował Katedrą Planowania Przestrzennego, a następnie w latach 1970–1978 Zakładem o tej samej nazwie w utworzonym Instytucie Urbanistyki i Planowania Przestrzennego, którego w latach 1973–1976 był wicedyrektorem. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1965 roku. W latach 1966–1972 był prodziekanem Wydziału Architektury. Na Wydziale Architektury PK jako pierwszy w Polsce założył Podyplomowe Dwuletnie Studium Urbanistyki i był jego kierownikiem w latach 1960–1977.

Oddany dydaktyce, wychował rzesze urbanistów i planistów przestrzennych – był promotorem 150 prac magisterskich, 105 dyplomów Studium Urbanistycznego, 12 rozpraw doktorskich.

Prowadził badania i kierował zespołami badawczymi na temat rozwoju osadnictwa w południowej Polsce, gospodarki zasobami wodnymi oraz problemów zagospodarowania ziem górskich.

Aktywnie uczestniczył w pracach Komitetów i Komisji Polskiej Akademii Nauk, towarzystw i stowarzyszeń naukowych i zawodowych m. in. SARP i TUP. Świetny rysownik, głównie obiektów architektonicznych i panoram miast zabytkowych oraz projektant zagospodarowania przestrzeni miasta i detalu urbanistycznego, a także wnętrz obiektów sakralnych.

Źródła: BB13/87, **PK76**/74/82, **PK95**/77/148/167/417, **PPK16**/347**, RC96**/8,9,28,29,39, **ZP99**/274

ZIELSKI Eliasz (1887–1953)

Inżynieria (ogrzewnictwo, wentylacja)

Politechnikę Lwowską ukończył w 1913 r. W latach 1916–1935 był asystentem w Katedrze Pomp i Motorów Wodnych, 1935–1940 był adiunktem IV Katedry Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej

Pracownik Wydziału Komunikacji przy Akademii Górniczej w latach 1946–1947

Urodził się w 26 stycznia 1887 r. w Uściu Biskupim k. Zaleszczyk. W latach 1916–1920 pracował jako konstruktor w Katedrze Pomp i Motorów Wodnych, kierowanej przez prof. Ciechanowskiego. W latach 1929–1939 prowadził wykłady z ogrzewania i przewietrzania. Od 1935 r. był adiunktem w Katedrze Pomp i Silników Wodnych, po roku przeniósł się do Katedry Pomiarów Maszyn i pracował tam jako adiunkt do 1940 roku. Był pierwszym w Polsce doktorem nauk technicznych w dziedzinie ogrzewnictwa i wentylacji. Habilitację uzyskał w 1940 r. na Politechnice we Lwowie. Prekursor konstrukcji sanatoryjnych urządzeń leczniczych i rehabilitacyjnych w Krynicy.

Profesor Politechniki Śląskiej. Zmarł w Gliwicach w 1953 roku.

Źródła: APK 204/264**, PPK16**/354, **PW93**/88+, **RC96**/29+, **ZP99**/279**,**

ZIPSER Kazimierz (1875–1961)

Inżynieria (kolejnictwo)

Absolwent Politechniki Lwowskiej (1898). Profesor w Katedrze Kolejnictwa Politechniki Lwowskiej (1921–1944), dziekan Wydziału Inżynierii (1936/1937, 1942–1944), rektor PL (1928/1929, 1932/1933)

Profesor, kierownik Katedry Budowy Kolei na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Akademii Górniczej (1945–1947)

Urodził się 2 stycznia 1875 r. w Zbarażu. W latach 1892–1898 studiował na Wydziałach Inżynieryjnych Szkoły Politechnicznej we Lwowie. Następnie pracował przy budowie kolei państwowych, w dyrekcji kolei w Innsbrucku i Lwowie, a w latach 1911–1914 w Stanisławowie.

Podczas pierwszej wojny światowej pracował na różnych odcinkach przyfrontowych linii kolejowych, od 1920 r. natomiast w Sztabie Generalnym Wojska Polskiego w Warszawie i na froncie.

W 1921 r. został mianowany profesorem zwyczajnym kolejnictwa Politechniki Lwowskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii 1925/1926 i 1936/1937. Był rektorem Politechniki Lwowskiej w latach 1928/1929 i 1932/1933 oraz od 1939 pracował w Lwowskim Instytucie Politechnicznym, przemianowanym w okresie 1942–1944 na Państwowe Techniczne Kursy Zawodowe, gdzie był dziekanem Wydziału Inżynierii.

W latach 1945–1947 został zatrudniony w Krakowie jako profesor zwyczajny kolejnictwa na nowo powstałych Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej.

W latach 1947–1949 był prorektorem Politechniki Wrocławskiej, a w 1958 r. został kierownikiem Katedry Budowy Kolei tej uczelni.

Zmarł we Wrocławiu 8 czerwca 1961 roku.

Źródła: AGH70/528, **APK**104/58, **PK95**/36/93, **PW93**/131+, **RC96**/29/39, **ZP92**/183+, **ZP99**/280
Internet: https://pl.wikipedia.org/wiki/Kazimierz_Zipser

Odsyłacz	B I B L I O G R A F I A
AGH70	1. *Z dziejów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie w latach 1919-1967*, Odlanicki-Poczobutt M. (red.), Wydawnictwa Jubileuszowe AGH 1919-1969, Kraków 1970
APK	2. Archiwum Politechniki Krakowskiej/(nr teczki osobowej)
AR13	3. Rovenchak A.: *Bibliography of the Department for Theoretical Physics, University of Lviv, in 1914-1939*, Journal of Physical Studies, v.17, No.3 (2013), 3002(13p.)
AWA	4. Archiwum Zakładu Rysunku, Malarstwa i Rzeźby Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej.
BB13	5. *90-lecie Towarzystwa Urbanistów Polskich w Krakowie 1923-2013*, Bartkowicz B., (red.), Wyd. Jubileuszowe Krakowskiego Oddziału TUP, Kraków 2013, ISBN 978-83-904276-0-7
BMPK	6. *Profesor Bronisław Kopyciński – Rektor Politechniki Krakowskiej w latach 1956-1965*, Biuletyn Muzeum Politechniki Krakowskiej, 1/2004.
IPS77	7. *Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki. Instytut Pojazdów Szynowych*, Jan Broś, Paweł Piec (red.), Wyd.PK, Kraków 1977
IWT85	8. *Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki. Wydział Transportu. Informator 1975-1985.* Wyd.PK, Kraków 1985
JM95	9. *Jednostki Międzywydziałowe Politechniki Krakowskiej*, Wyd. Jubileuszowe z okazji 50-lecia PK, Kraków 1995
KWA96	10. *Kroniki Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej*, Wyd. PK, Kraków 1996
NP	11. *Nasza Politechnika*, Miesięcznik Politechniki Krakowskiej (ukazuje się od 1997), ISSN 1428-295 X
OL39	12. Wawrzkowicz E., Klink J., *Obrona Lwowa 1–22 listopada 1918*, *Organizacja listopadowej obrony Lwowa. Ewidencja uczestników walk. Lista strat*, t. III., Lwów 1939
PK05	13. *Politechnika Krakowska w latach 1995-2005*, Flaga K. (red.), Wyd. Jubileuszowe PK , Kraków 2005, ISBN 83-7242-351-2
PK15	14. *70 lat Politechniki Krakowskiej, 1945-2015*, Skoczeń B. (red.), Wyd. Jubileuszowe PK, Kraków 2015 ISBN 978-83-7242-795-3
PK70	15. *Politechnika Krakowska 1945-1970*, Wyd. Jubileuszowe PK, Wyd. Artystyczno-Graficzne, Kraków 1970
PK76	16. *Politechnika Krakowska 1946-197*6, Weiss S. (red.), Wyd. PK, Kraków 1976
PK95	17. *Politechnika Krakowska 1945-1995*, Muszyński W. (red.), Wyd. PK, Kraków 1995, ISBN 83-0-3878-8-3
PN11	18. *Profesor NIE-zwyczajny. Wspomnienia profesorów Politechniki Krakowskiej*, Komperda J. (red.), Wyd. PK, Kraków 2011, ISBN 978-83-7242-593-5
PPK16	19. *Profesorowie Politechniki Krakowskiej 1945-2015*, Korta -Wyrzycka B. i Stachowski M. (red.), Wyd. PK, Kraków 2016, ISBN 83-7242-880-6
PSB	20. Polski Słownik Biograficzny, t. XXXV, 1994.
PW93	21. *Politechnika Lwowska 1844-1945*, Szewalski R. (red.), Wyd. Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 1993, ISBN 83-7085-058-8

Odsyłacz	B I B L I O G R A F I A
PW96	22. *Księga 50-lecia Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej,* Wrocław 1996. ISBN 978-83-7-493-885-3
RC96	23. *Wspomnienia z początkowych lat Politechniki Krakowskiej*, Ciesielski R. (red.), Wyd. PK, Seria Historyczno-Techniczna Zeszyt 3, Monografia nr 212, Kraków 1996, PL ISSN 0860-97X
SE09	24. Słownik Biograficzny Zasłużonych Elektryków Krakowskich, SEP, Kraków 2009
TP12	25. Konieczna E., *Tradycja i przyszłość Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Krakowskiej*, Wyd. WIŚ PK, Kraków 2012, ISBN 978-83-62139-41-5
TW05	26. Winiarska T., *Jubileusz 90-lecia urodzin Profesora Feliksa Barańskiego,* Wydanie Jubileuszowe Instytutu Matematyki, Wydział Fizyki Technicznej i Modelowania Komputerowego, Kraków 2005, ISBN 83-7242-349-0
WM82	27. Siciak J., *Franciszek Leja (1885-1979),*Wiadomości Matematyczne XXIV (1982)
WM83	28. Derkowska A., *Otton Marcin Nikodym (1887–1974),* Wiadomości Matematyczne XXV (1983)
WM08	29. Winiarz A., *Z żałobnej Karty Alina Dawidowiczowa 1918–2007,* Wiadomości Matematyczne XLIV(2008)
ZN57	30. *Zeszyty Naukowe Politechniki Krakowskiej, Budownictwo Lądowe,* z.1, nr 3, Wyd.PK, Kraków 1957
ZP92	31. Popławski Z., *Dzieje Politechniki Lwowskiej*, Wyd. Ossolineum, Wrocław 1992, ISBN 83-04-03932-X
ZP99	32. Popławski Z., *Politechnika Lwowska w latach 1844-1945*, Wyd. PK, Monografia nr 249, Seria Historyczno-Techniczna, z. 5, Kraków 1999
ZPK14	33. *III Zaduszki Politechniki Krakowskiej im. T. Kościuszki*, Wydawane z inicjatywy Koła Seniorów Stowarzyszenia Wychowanków PK i Absolwentów Uniwersytetu Trzeciego Wieku PK

Spis treści

1. Marcin Chrzanowski: Wprowadzenie 5
2. Lesław Peters: Izydor Stella Sawicki – twórca Politechniki Krakowskiej 10
3. Biogramy 13
4. Bibliografia 110

Odsyłacz	Skrótowy opis pozycji bibliograficznych
AGH70	1. *Z dziejów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie w latach 1919-1967*
APK	2. Archiwum Politechniki Krakowskiej
AR13	3. *Bibliography of the Department for Theoretical Physics PL*
AWA	4. Archiwum Zakładu Rysunku, Malarstwa i Rzeźby Wydziału Architektury PK
BB13	5. *90-lecie Towarzystwa Urbanistów Polskich w Krakowie 1923-2013*
BMPK	6. Biuletyn Muzeum PK: *Profesor Bronisław Kopyciński*
IPS77	7. *Instytut Pojazdów Szynowych PK*
IWT85	8. *Wydział Transportu PK*
JM95	9. *Jednostki Międzywydziałowe Politechniki Krakowskiej*
KWA96	10. *Kroniki Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej*
NP	11. *Nasza Politechnika*, Miesięcznik Politechniki Krakowskiej
OL39	12. *Obrona Lwowa 1–22 listopada 1918*
PK05	13. *Politechnika Krakowska w latach 1995-2005*
PK15	14. *70 lat Politechniki Krakowskiej, 1945-2015*
PK70	15. *Politechnika Krakowska 1945-1970*
PK76	16. *Politechnika Krakowska 1946-1976*
PK95	17. *Politechnika Krakowska 1945-1995*
PN11	18. *Profesor NIE-zwyczajny. Wspomnienia profesorów PK*
PPK16	19. *Profesorowie Politechniki Krakowskiej 1945-2015*
PSB	20. *Polski Słownik Biograficzny*
PW93	21. *Politechnika Lwowska 1844-1945*
PW96	22. *Księga 50-lecia Wydz. Budownictwa Lądowego i Wodnego PWr*
RC96	23. *Wspomnienia z początkowych lat Politechniki Krakowskiej*
SE09	24. *Słownik Biograficzny Zasłużonych Elektryków Krakowskich*
TP12	25. *Tradycja i przyszłość Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Krakowskiej*
TW05	26. *Jubileusz 90-lecia urodzin Profesora Feliksa Barańskiego*
WM82	27. *Franciszek Leja (1885-1979)*, Wiadomości Matematyczne
WM83	28. *Otton Marcin Nikodym (1887-1974),* Wiadomości Matematyczne
WM08	29. *Z żałobnej Karty Alina Dawidowiczowa 1918–2007,* Wiadomości Matematyczne
ZN57	30. *Zeszyty Naukowe Politechniki Krakowskiej, Budownictwo Lądowe*
ZP92	31. *Dzieje Politechniki Lwowskiej*
ZP99	32. *Politechnika Lwowska w latach 1844-1945*
ZPK14	33. *III Zaduszki Politechniki Krakowskiej im. T. Kościuszki*

AD

Politechnika Krakowska
im. Tadeusza Kościuszki

MUZEUM
POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

Autorką prac jest Alina Dawidowicz, biogram na stronie 22